

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ερωτική

№ 117 ΔΕΚ 5

ΟΙ ἀπειθύνοντες πρὸς τὸν
 Δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπα-
 ρεΐστως να ἀναφέρουν: α) τὸ
 ἔτος γέννησας, β) τὸν μήνα,
 γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός,
 δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν
 τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν
 να συνοδεύονται ἀπὸ γραμμα-
 τίστριας ὁσίας ὀρχ. 5 διὰ τὴν
 ἀπάντησιν, διὰ διαβιβάζονται ἐκ
 ἐπὶ τὸν περικείμενον ἐφημερί-
 ρος—διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—
 ὁδὸς Σανταρόφ. 5, Ἀθήνας.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ)ΡΟΣ
ΚΑΜΑ.

ΓΑΛΛΙΑΣ ΠΟΥΛΑΙ.— Σὰς διακρί-
νει ένας μεγάλος ἐγωισμός καὶ μὴ
ἐντόνος ἀποποτὸρ πρὸς τὴν κοινω-
νικότητα. Θὰ ἤθελατε, ἀν ἦτο δυνα-
τόν, νὰ ἐκχωρήσιον τὴν ζυῖον σας
ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Σὰς συνιστᾷ νὰ
ἐπιδοθῇ εἰς ἀνεοδότησιν ἐπαγγέλ-
μα, διότι ἡ ἰδιορρυθμία σας δὲν βλ-
εψε δυνατόν νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὰς
ἀπαιτήσεις μιᾶς ἐξατομωμένης ὑπὸ-
πρεσίας. Εἰς τὴν ζυῖον σας βὰ συναρ-
τῆσται ἀρκετὰς δυσκολίας καὶ ἐμπό-
δια. Μὴ ἄλλῃν ὑπομονὴν ὅμως ὡς
ἐντε εὐκολον νὰ τὰ ὑπερνικήσεται. Ἀ-
ποφύγετε πρὸς τὸ παρὸν τὰ ἐρω-
τικά περιπετήσια.— Δὴν σὰς ἐννοοῦν.
ΡΟ. Α. ΑΝ.— Ἡ ὕλη σας δὲν
δυστάλλει κινδύνον. Ὁ ὀργανισμός
σας ἔχει περὶ πολλὰ δύναμιν ἀντιστά-
σεως. Αἰσθηματικὰς δὲν ἐννοεῖσθε.
Σὺ δοκιμάσατε πικρίας καὶ ἀπογοη-

νέαισθε ἀπὸ ἰσχυρὰς φιλοδοξίας καὶ
πνεύματος. Ἐχετε καλὴ ἀντίληψιν καὶ
δυνάμειν κρίσεως. Ἡ θέλησίς σας εἶ-
ναι μάλλιν ἀσθενεὶς καὶ δύναται νὰ
ἐκδηλωθῇ μόνον ἐν ὅσων ὑπάρουσιν
ἐκκλησια κινήτρα. Ἐποθε ἐναλλάξ δρα-
στήριοι καὶ νοητοὶ καὶ αὐτοὶ διὰ πα-
ρακώλυσιν ἀποβάλλουσιν τὴν σταδιοδρο-
μίαν σας. Πολλὰ νεανικὰ παραπτώ-
ματα. Θὰ παρασυρθῆτε εἰς ποδῆς
διὰ τὰς ὁποίας διὰ μεταμεληθῆτε
δραστήριοι. Προσέξτε τὸ ἀσθημα-
τικὸν μέρος διότι εἶναι δυνατόν νὰ
διαπράττειτε πολλὰς ἀπερισκεψίας. Νὰ
ποτισμῆκατε ἐλευθέρην ἐπαγγελίαν.
Ἡ σταδιοδρομία σας διὰ εἶναι καλὴ
43. Δεῖτε διὰ προσηγορευθῆτε χωρὶς
θύματα σας δὲν διατρέχει κινδύνους.
Πιθεῖσθε πάντα μετὰ τὸν ἐτὸν 1941—
τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε εἶναι πολὺ
νν ἰδιὴν σας. Ἡ κληρονομία διὰ
εἶναι πλὴν σας διὰ συμβιβάζεται τὸ
γῆμος σας διὰ γίνῃ κατόπιν συνου-
ταραμένη ἀμεταβλήτως. Ἐλαφρὰ
διὰ εἶναι ἱκανοποιητικός. 3) Ἀποφρά-
σιν ὁμιλίαν ἀρροισίαν καὶ ὅσων
ἀσθημάτων. Ζωὴ μοναχικὴ. Καλὰ καὶ

[illegible]

εἰνε ταυτῶσας μετὰ τὴν ζωὴν σας. 12) Χρειάζεσθε μίαν πραγματικὴν προστασίαν. Ἐῖστε νέα, ἀπειρήν καὶ ἐχτε ἀναλάβετε ἕνα ρόλο στὴ ζωῇ ἀσυν βίβαστο πρὸς τὰς δυνατόεις σας.

ΤΡΕΛΛΗΝ ΣΤΑΡ, Μοσχάτον. — 1) "Ἀστυατὸν καὶ ἐπιτολῶν. Φιλόδοξος καὶ φιλόρσκος. Τὰ αἰσθητὰ σας εἶνε ἐντέλως ἐπιφανειακά. 2) Αἱ σπουδαὶ σας θὰ τελειώσων κανονικῶς, ἀλλὰ δὲν θὰ δεῖξουν μεγάλαν ἐπίδοσιν εἰς αὐτάς. 3) Γάμος κατὸν αἰσθηματος εἰς νεαρὸν ἡλικίαν. Ἐυτυχής. Πολλὰ ἀνιζηλιαὶ καὶ ἐχθρότητες. 4) Δὲν μπορὸν θὰ σὰς ἐνθαρρύνω στὸ τρελλὸν οὐνερό σας.

ΜΙΑΝ ΑΓΡΑΦΙΩΤΙΣΣΑΝ. — Σὰς ἀπῆντησα μετὰ τὴν σειράν σας. Δὲν μπορὸν θὰ κάνω ἐξαιρέσεις.

ΣΟΜΠΕ-ΙΝΤΑ. — Μοῦ γράφετε, «Ἐγενήθη τὴν 11ην νυκτερινὴν ὥραν τῆς 3ης ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ἡμέραν Τρίτην». Ἀληθὲς! Ἀγαπῆται μου φίλῃ, δὲν εἶνε στοιχεῖα αὐτά. Θέλω θὰ μοῦ γράψετε. Ἐτος γεννήσας, μήνα, ἡμέραν τοῦ μηνός, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Σὺμφωνῶ.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ, Σουεξ. — Ὑποθέτω ὅτι ἡ ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως σας εἶνε μετὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶνε πολὺ ἐυκόλος. Ἀπρόσφορα ἐμπόδια θὰ μετακινήσων τὰ σχέδια καὶ θὰ ἀνατρέψων τὰς ὑπολογισμοὺς σας. Πότε θὰ ὀπλισθῆτε μετὰ μεγαλύτερον θάρρος καὶ θὰ ἀντιδράσσετε εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐναντιότητάς. Αἰσθηματικῶς δὲν εὐνοεῖσθε δυστυχῶς. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ θροαυθέρων, ἔπειτα πρὸ πολλὰς ἀναβολὰς καὶ περιπετειὰς, θὰ εἶνε ὅμως οὐσεία ἐνὸς φλογεροῦ αἰσθηματός σας. Ἡ ζωὴ σας μετὰ αὐτὸν θὰ ἐξομαλυνθῇ. Οἱ κινήσεις καὶ κοινωνικαὶ θὰ εὐνοήθων.

ΠΙΚΡΑ ΔΑΚΡΥΑ 60. — Ὁ γάμος σας μετὰ τὸ πρόσωπον ποῦ μοῦ γράφετε δὲν παρουσιάζει πολλὰς πιθανότητες. Μία εὐνοϊκὴ χρονολογία θὰ εἶνε γιὰ σὰς τὸ ἔτος 1946, ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμής αὐτῆς θὰ συμπίπτῃ πολλὰ στὴ ζωὴ σας καὶ δὲν τολμῶ νὰ πῶ ὅς ἐσθε ὑποσχέτω τίποτε. Θὰ σὰς συνουδῶναι θὰ μὴν εἴσθε τόσο, ὡς περικλειστικὴ τὸ αἰσθημα σας αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἄλλωστε ὁ φίλος σας δὲν συμπεριζέεται ἀπολύτως. Σὰς συμπαθεὶ καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ σὰς, δὲν θέλω ὅμως σοβαρὰν σκέψιν γάμου ἐκ μέρους τοῦ. Τίποτε ἄλλο δὲν μπορὸν θὰ σὰς πῶ.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ Γ. — Νὰ μοῦ γράψετε μὴν γεννήσασθε καὶ στὶς πόσας τοῦ μηνός ἐγεννηθήκατε.

Ρ. Δ. ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — Ὁ γάμος σας ὑπῆρξε ἕνας εἰς πολὺ ἐπιτυχὴ συνδυασμός, ὁ ὁποῖος ἐνέτεινε τὰς δυνατόεις ἐπιδράσεις τοῦ τὰς ὁποίας ῥύσκεισθε καὶ ὁ βού. Πάντως σὲς εὐρίσκεσθε ὑπὸ καλυτέρας συνθήκας καὶ ἡ καλυντερευσις τῆς ἀρμενιῶσας σας καταστάσεως θὰ προελθῇ περισσότερον ἀπὸ σὰς παρὰ ἀπὸ τὸν οὐλγυν σας. Τὴν θέλω πρὸ ὅπου μορφήν σοβαρὰς προστασίας, ἰσχυροῦς προσώπων, τοῦ ὁποίου θὰ συντελεσθῇ εἰς τὴν βελτιώσιν τῆς ζωῆς σας. Ὅριστικαὶν μεταβολῶν ἔλθω μετὰ τὸν ἔτων 1943—44. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ ἐχέτε θὰ ἀντιμετωπίζετε σοβαρὰς δυσχερεῖας καὶ σὰς συνιστῶ θὰ ὀπλισθῆτε μετὰ τοῦ ἀπαιτούμενον θάρρους. Προσπαθεῖτε θὰ ἐνισχύσετε ἠθικά τὸν οὐλγυν σας καὶ ἀναλῆψτε μετὰ τὸν κῆλον τὸν γνωστὸν σας προσώπων κλου τὸν γνωστὸν σας τὸν φαιμῆτος θὰ ἡμυροστέων εἰς τὸν νῦν χρησίμος. Ἡ ὕγεια σας εἶνε πολὺ ἀσθεθής. Μὴν προσβεβῆτε εἰς πολλὰς ἀσθενείας. Μὴν προσβεβῆτε εἰς πολλὰς ἀλλας δυσχερεῖας καὶ τὸν προσεχέων κῆν κατὰπτωσιν. Διὰ τὸν μέλλον θὰ ἐχέτε τίποτε θὰ φοβηθῆτε.

Φ. Ν., Ἡράκλειον. — 1) Ἡ ὕγεια σας δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποκατασταθῇ ἐντέλως καὶ πρέπει θὰ ἐπὶ πολὺ. Ἡ ἀποκαταστάσις θὰ ἐπὶ πολὺ θοσμάσων. Σήμερον εὐρίσκεσθε ἡ εἰς μίαν κατὰστασιν μεγαλυτέρας ἢ ρεμίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει θὰ ἐμφωρληθῇ. Ἡ ὁικονομικὴ σας κατὰστασις θὰ σημεῖωσιν μίαν μικρὰν βελτιώσιν ἀπὸ τὸν τέλους τοῦ τρέχοντος ἔτους. Περιπτώσεις γάμου δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν. Αἱ διαφύσεις τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου εἶνε καλὰί. Τὸ μέλλον ὅμως πιθανὸν θὰ διαφύσῃ. Ἐπαφροδίτη χωρὶς θὰ ἐκτεθῇ ἢ θὰ δεσφωθῇ καθόλου.

Ἰ. Δ. ΛΕΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

ΕΒΔΟΜΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 1

ΞΗΣ.

Μία δ' μορφή των ή έκφρασις. τή θά μπορούσε να χή ή έναρξις και των νών μυθιστορηματι μερινό τεύχος του Σωστά κανόνιο τοσον ή αθανάτη, ποποϊα «Άρτανιό ρανό ντε Μπερζερό το αίσθηματικό ά γνωσμα της κυρίο κουβάλα—Αναγνώ κλεια» μαζί με το μεγαλουργημα «Ο με τις πατερίτσες» «κρότο» και τα κ α τ κ η σ ο κτικώς τους άναγ με το ενδιαφέρον

Τό Ψυχικό ύπερτος όλα τα λσταια και θερετρο κοσμικοκαλλιτεχνικ Διωργανώθησαν ύ τοίκων του συναυτά, διαλέξεις, χη πιδειξεις. Μ' έναν σκε κανείς έφετος κό... ψυχικός άπολρετικός.

Νέα μανία των Τά σκουλαρικιο σότερα ατάκια στολισμένα με τεκια. Εινε τα σκου μόδας. Δέν στοιχιή πράγματα και ειν λαισθητα. Φανταζό τι αυτή ή νέα μόδη τημάτων των αυτ μεταξύ των γυναιριστά. Δηλαδή... αὐτή στο άλλο.

Οί θερινοί κινη εισηγάγον τελε καινοτομία: Στο τέλος της ταινίας ζουν λίγα νούμερα στα προγράμματα διαφημίσεις άποκαριετέ. Άλλ' όπως ος με καλαμπουριεσιν, αυτό το βαρυέται κανείς να τ

Από την πρώτη ου δ πόλεμος δεύτερον έτος του. πόν θα ήτο, την έπετείου να ριφθο έμπολέμους μόνον.. νιοβολισμοί προς του γεγονότος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 117 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 ΑΘΗΝΑΙ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 19

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

«Αθηναία κυρία, πού 'χεις άφιε-
ρη στη μόδα, στα «πάρτυ», στα
«καϊ στο «φλέρτ», εξεδήλωσα
έξαφορμολιά της, τη φοδερή δι-
αχισί του πολέμου.
...πάλι... μου είπτε. Σκεφθήτε!
προβλέπει ότι ό πόλεμος μπορεί
λόκληρα χρόνια άκόμη! Φαντα-
σόμενος να περιμένει τόσο πολ-
ύδι στην Εύρώπη!
...επει... θάρρος, κυρία μου! Φαί-
νετα φανταζομαι πώς θα ύποστητε η
άκρυπο που έχει σε ό σας ό πόλε-
μος φωνή έντελως μαζί σας! 'Η κα-
τα την έξέτασση, έφ' όσον θύ-
μηση κινήσεις! Είνε δικαιωμα-
τά, έδαφικές έλευσεις και οικ-
τα μπορούν ακόμα ν' άλληλοσώ-
ν! Δέν μπορούν όμως νά μη σκι-
στενοχώρια έχουν φέρει τόσες
επιστολές που αναγκάσθηκαν να παρα-
τή στην Κρησία κι' επί πλεί-
ον μοντελακι άπ' έξω!
...δέν γράφετε, κάτι σχετικό;
...πάρτομαι να γράψω, κυρία μου,
πάρτο το λόγο μου όπως βλέπετε

ἡσθα το λογος μου οπως οχεπειτε

A caricature illustration of a large woman sitting in a chair, listening to a gramophone. A small man with a mustache stands behind her, looking on. The woman is wearing a black dress and has a large, dark, circular object (possibly a hat or a large earring) around her neck. The gramophone is on a small wooden table next to her.

χορέψωμε, ἀλλὰ θὰ μπορέσετε νὰ μὲ ὀδηγήτε;
μὴ στενοχωρεῖσθε. Ἦμουν ἄλλοτε στὸ στρατὸ
ροτῆων αὐτοκινήτων.

Κοσμοκαλασσία στο
νελλήνιο με τόν περιφ
τύπο μας την δημοφιλή Σ
σου. Δεν υπάρχει γωνία δύ
να διαβάζουν ελληνικά και
μή συζητούν για την πολυθ
λητή «Πυργοδεσποίνα του Λ
βουλα». Στόν συνεργάτη μ
Ψαθά ανήκει όλη αυτή η δά
Και τό σχετικό τραγουδι
αυτόν εξυμνεί. «Όλοι αύ
μακαρίζουν — τόν φαντά
ται μάλιστα πλουσιώτατο
και λένε πώς είνε από τ
λίγους συγγραφείς που
έχει φόβο νά πεθάνη στή
ψαθα!

Νέα πρόδοις ἀγγέλλεται
πὸ τὴν Βραζιλίαν. Ἄν-
σαν νὰ κατασκευάζονται ἡ-
γουναικὰ φορέματα ἀπὸ...
φέ! Γιά σκεφθῆτε, ἀλήθη-
τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς κ-
νοτομίας. Οἱ γυναῖκες δὲν
πῆγαινοῦν πλέον στὴ μοδία,
ἀλλὰ στὸν... ταμπερὶ καὶ
παραγγέλλουν ἕνα φουστὰ
γλυκύ βαρστό ἡ μέτριο ἡ
ολίγη... Καὶ στὴν τουαλέ-
τους ἀπὸ καφεῖ θὰ μποροῦν
κυττάξουν, ὅπως ἄλλοτε
φλυτζόνι, τὴν τύχη τους ἡ
λον τῆ... μαύρη τύχη τοῦ
δρικού πορτοφολίου, ποῦ
πρόκειται νὰ πληρώσῃ τὸ
γροῖσμάς τῆς τουαλέτας.

Η χειμερινή σαιόν πλησιάζει. Τα χειμερινά σινιπλένουν και σιδεράνουν άθουν τους, για να πράλουν τα νέα φίλμ. Άλλά πνεά; Έστος ή εμπόλεμος ράτη δεν είχε κινηματογράφη παραγωγή. Θα ίδουμε πόν ταινίες περασμένων έμ γνωρίσους μας ήθοποιέκ των οποίων πολλοί, τηνρα πού θα τους βλέπουμε κινούνται και να μιλούν σάθουν, δεν θα ζούν πλέον. Έχουν πέσει σε κάποιο πέυαχνη...

Ερρίφθη μιά ιδέα, να ει-
χθη και στην 'Ελλάδα,
αλογοφαγία. Λένε ότι το ε-
γύσιο κρέας είναι αρκετά
σπυρμι. 'Αλλ' έκτος αυτού,
ρα πού, λόγω του πολέμου,
μπορούν να σταλούν σπου-
σται στην Ευρώπη ως υπό-
φοι, καλόν θα είνε να γίν-
ονται, σπουδαστή και μή,
τός της χώρας μας... Ιπ-
ποφωοί.

10 ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

GAN. FIAN

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ : Τριανταπεντάρης. Ούτε όμορφος, ούτε άσχημος, ούτε κουτός, ούτε έξυπνος. Ο τύπος του «κοινού ανθρώπου», από εκατομμύρια αντίτυπων του οποίου αποτελείται ο Κόσμος.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Όμορφη. Καί απαραίτητως έξυπνη, διότι κουτές γυναίκες δεν υπάρχουν πλέον! Εικοσιέξη χρονών.

(Η σκηνή στην κρεββατοκάμαρα, ένα λεπτό μετά το χτύπημα του ξυπνητηριού).

ΕΚΕΙΝΗ (άνασηκώνεται) : Δέ μου λές σέ παρακαλώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βάζοντας τή μιά του κάλ τσα) : Μμ;

ΕΚΕΙΝΗ : Γιατί βάζεις τὸ ξυπνητήρι στίς ἐπτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Γιά νά μέ ξυπνήσῃ.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπότομα) : Μή μέ νευριάζεις πρωϊ-πρωϊ... Σέ ρωτάω! Εἶν' ἀνάγκη νά μέ ξυπνάς ἀπ' τὰ χαράματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δέν ξυπνάω ἐσένα. Ἐγὼ ξυπνάω

ΕΚΕΙΝΗ : Κί' ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μα ἐσύ ξανακοιμάσαι!

ΕΚΕΙΝΗ : Ἀσχετο! Γιατί νά ἐνοχλοῦμαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (βάζοντας τήν ἀριστερή του κάλτσα) : Ἐ, τί νά γίνῃ; Νά μὴν πάω στή δουλειά μου;

ΕΚΕΙΝΗ : Νά πᾶς! Ἀλλά νά μὴ βιάζῃς ξυπνητήρι!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καί τότε πῶς θά ξυπνήσω;

ΕΚΕΙΝΗ : Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πούχουνε δουλειά τὸ πρωϊ πῶς ξυπνᾶνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Βάζουνε τὸ ξυπνητήρι καί ξυπνᾶνε!

ΕΚΕΙΝΗ : Τὸν κακό σου τὸν καιρό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπαθῶς) : Πάρολι!

ΕΚΕΙΝΗ : Τί εἶπες;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τίποτα. Παίζω φουσικίαι!

ΕΚΕΙΝΗ : Δέν πᾶς στὸ διάβολο λέω γά;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχραιμότατα) : Ἄν εἶνε νά σέ συνοδεύω, πάω.

ΕΚΕΙΝΗ (πετιέται ἀπ' τὸ κρεβάτι) : Δός μου ἓνα τσιγάρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δέν ἔχω.

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐμ, καί πότε εἶχες;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πρὶν παντρευθῶ. Ἀφ' οὗ παντρεῖσθαι παίρνω ἓνα «μικρὸ» κάθε ἔξη μέρες. Κί' αὐτὸ μὲ χίλια ζόρια!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἐκνευριστικώτατον οἶκτο) : Τὸ λές κι' ὅλας, τρομάρα νά σοῦρ θῇ! Τ' ὁμολογεῖς!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Γιατί νά μὴν τ' ὁμολογήσω; Μ' ἀφίνει δεκάρα στήν τσέπη;

ΕΚΕΙΝΗ : Σάμπως ἔχεις καί δεκάρα γιά νά σ' ἀφίσω;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Αὐτὰ πούχω ἢ μάλλον αὐτὰ πού παίρνω ἦτανε γιά μένα πολὺ ἀρκετά.

ΕΚΕΙΝΗ : Τότε ἄς μὴ παντρεῖσθουνά!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μήπως ἤθελα νά παντρευθῶ; Ἐσὺ μοῦπριζες τὸ σηκότι! Ἐσὺ ἐκλαίγεις καί χτυπᾶσθουνά! Θυμᾶσαι πού μοῦλέγεις ὅτι δέ σέ νοιάζει γιά τίποτε, ὅτι δέν θάχῃς καθόλου ἀξιώσεις καί ὅτι θά σοῦ φτάνῃ πού θάσαι κοντά μου;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐμ τί ἤθελες νά κάνω; Ἀφού εἶχα ἐκτεθῇ πιά σ' ὅλο τὸν κόσμο μαζί σου, ἔπρεπε νά σέ πάρω! Ἀναγκαστικῶς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἀ, ὥστε γι' αὐτὸ μὴ πῆρες;

ΕΚΕΙΝΗ : Καί πάλι δέ θά σ' ἐπαιρνα. Μήδωδες ὅμως χίλιες ψεύτικες ὑποσχέσεις. Μ' ἐξηπάτησες!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐσὺ, μάλιστα! Θυμᾶσαι

μιά νύχτα, ἓνα μῆνα πρὶν ἀπ' τὸν γάμο μας; Μοῦ εἶπες πῶς αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτό σου ἱκανὸ γιά πολλὰ πράγματα στή ζωῇ. Ἐγὼ αὐτὸ τῶδεσα! Ὑστερα, ὅταν εἶδα πῶς δέν ἀξίζει φράγκο, ἦταν ἀργά πιά! Εἶχαμε παντρευθῇ!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ποτέ δέν εἶνε ἀργά! Χώρισε!

ΕΚΕΙΝΗ : Καλὲ, τί μάς λές; Νά κάνω τήν καρδιά τῆς μισανῇ καί τῆς ἀλλήνῃς πού θά πούνε πῶς χώρισα πρὶν κλείσω χρόνῳ!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καί τί σέ νοιάζει αὐτό;

Ἄς τὸ πούνε.

ΕΚΕΙΝΗ : Μόνον αὐτὸ μὲ νοιάζει. Ἐγὼ γι' αὐτὸ παντρευθῆκα. Γιά νά τοὺς μπάω στὸ μάτι!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὄποτε δέν παντρεῖσθῆκες ἐπειδὴ εἶχες ἐκτεθῇ μαζί μου στὸν κόσμο!

ΕΚΕΙΝΗ : Καί γιά τὰ δυό.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τότε τί ἔλεγες πῶς μ' ἀγαπᾷς;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐ, αὐτὸ ἐννοοῦσα ἀγάπη!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τὴν ἐννοεῖς πολὺ πρωτότυπα τὴν ἀγάπη!

ΕΚΕΙΝΗ : Καθόλου. Πολὺ λογικά! Μή κυττάς πού ἐσύ δέν τὰ πᾶς καθόλου καλά μὲ τὴ λογική;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ποιὰ εἶνε ἡ λογική;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πρώτῃ μου φορά εἶδα λογική νά παραλογίζεται!

ΕΚΕΙΝΗ : Τί θες νά πᾶς μ' αὐτό; Πῶς εἶμαι τρελλή;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὅποιοι ἔχει τὴ μυγία...

ΕΚΕΙΝΗ : Εἶσαι πολὺ πρόστυχος λοιπόν! Πάρα πολὺ πρόστυχος! Φταίω ἐγὼ τὸ ζῶν πού κάθομαι καί τρώω τὴ ζωῇ μου μαζί σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ποιὰ ζωῇ; Ἐξη μῆνες.

ΕΚΕΙΝΗ : Γι' αὐτοὺς τοὺς ἔξη μῆνες περίμενα ὀχτὼ χρόνια! Μὰ ἔλπεις πού νά τῶδερα πῶς θά πάθω τέτοια τραγῶν;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πού νά τὸ μάντευα πῶς δέν θά μπόρῳ ν' ἀγοράσω ἓνα ζευγάρι κάλτσες;

ΕΚΕΙΝΗ : Μήπως τὰ τρώω μὲ τίς φιλενάδες μου;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἄς εἶχες κι' ἄς τᾶτρωγες! Τούλάχιστον τότε, κάτι θά περίσσευε καί γιά μένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἐσὺ πρὶν νά παντρευθῆς, ἔλεγες πῶς δέ δίνεις καμμιά σημασία στὰ λεφτά.

ΕΚΕΙΝΗ : Γιατί νόμιζα πῶς θά δίνης ἐσύ! Ἡ γυναίκα ἔτσι πρέπει νά λήῃ!

Ὅταν ὅμως παντρεῖται ἓνα χαμένο κορμί, τότε πιά τὴν πνίγει ἡ ἀγανάκτησις.

Δέν τὸ καταλαβαίνει;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τόσα μπόρῳ καί τόσα βγάζω. Ποῦ θέλεις νά τὰ δρῶ; Ἄλλα;

ΕΚΕΙΝΗ : Ξέρω ἐγώ; Κόψ' τὸ λαιμό σου.

Τὶ ἄντρας εἶσαι, ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἀσε με, Χριστιανη μου. Πρωϊ-πρωϊ καί δέν ἔχω ὄρεξι!

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐχω ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τί θες δηλαδή; Νά πιαστούμε στὸ ξύλο;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἀπὸ σένα ὅλα τὰ περιμένω! Τέτοιος λούστρος πού εἶσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανά!

ΕΚΕΙΝΗ : Ἀ, νὰ χαθῇς. Ἀνθρώπος ἀνίκανος νά ζήσῃ τὸν ἑαυτό του, θέλει καί γυναίκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Γιατί μὲ πῆρες;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐλα ντέ! Γιατί σέ πῆρα; Τέτοιο κτήνος εἶμαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Σ' αὐτὸ συμφωνῶ.

ΕΚΕΙΝΗ (δουτάει τὸ πασουμάκι τῆς καί τοῦ τὸ στέλλει στὸ κεφάλι) : Ἥλιθιε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀφού φάει τὸ πασουμάκι μὲ ἱπποτική ἀξιοπρέπεια, ξεροκαταπίνει ἀθόρυβος) : Αὐτὰ ἔπρεπε νά τὰ μαντεύσω! Τί ἀνατροφή, μπουρούδες νάχῃς ἐσύ; Μήπως δέν εἶδα τί τσόκαρο ἦταν ἡ μάνα σου;

ΕΚΕΙΝΗ : Τσόκαρο καί πλύστρα εἶν' ἡ δική σου, Λέτσο! (τὸ ἄλλο πασουμάκι ἐξυπηρετεῖ τὴν ὄργη τῆς κυρίας, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά τὸν βρίσκει στὸ μάτι).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὁχ!...

(Ἐπικολοθοῦν αἱ γνωσταὶ χαρακτηριστικαὶ φράσεις νεοελληνικῆς ἀνευλαβείας πού δέν εἶνε δυνατόν θεαίως νά γρῶσθουν).

ΕΚΕΙΝΗ : Χαμάλη! Καρραγωγέα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετάει ἓνα μπουκάλι στὸν καθρέπτη τῆς τουαλέτας καί τὸν σπάει)... (Οἱ φράσεις ἐξακολουθοῦν νά εἶνε λίαν ἀκατάλληλες πρὸς δημοσίευσιν! Σέ λίγα δευτερόλεπτα συντελεῖται ὁλόκληρη καταστροφή στὸ δωμάτιο. Ὅλα τὰ ὀπασθήποτε φορητὰ ἀντικείμενα ἐκσφενδονίζονται κατὰ τὸν κεφαλιὸν. Ὅλα τὰ δυσκίνητα σπᾶνε. Πέφτουν τελικῶς γροθιές καί κλωτσιές! Ὁ κύριος βλαστημάει πᾶν τοτε σὰ μεθυσμένος δαρκάρης. Ἡ κυρία ἐκστομίζει λέξεις ἀνατριχιαστικῆς ὀμότητος. Ἐπὶ τέλους ἀποκαθίσταται ἡρεμία. Ὁ κύριος ἐπισκευάζεται μὲ δευξενέ, ἰώδια κλπ.).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τάδες τώρα γιὰτὶ βάζω τὸ ξυπνητήρι στίς ἐπτά;... Γιατί θέλωμε μιά ὥρα καυγὰ κάθε πρωϊ!

Ἄν ξυπνήσω στίς ὀχτὼ, ὥσπου νά βριστοῦμε καί νά δαρθῶμε θά πάῃ ἐννῆα. Ἐγὼ ἐννῆα πρέπει νά εἶμαι στὸ γραφεῖο! Δέν προφταίνω λοιπόν!

ΕΚΕΙΝΗ : Βρὲ ἄ στὸ διάολο! Λοῦστο!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δυστυχῶς δέ μὲ παίρνει ἡ ὥρα νά σ' ἀπαντήσω. Εἶν' ὀχτὼ κι' εἰκοσι πέντε!

(Ριντῶ)

ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Ἡ ζωῇ εἶνε σκληρή. Καί δέν ἀστειεύεται καθόλου. Μὲ ὀλίγη φαντασίαν ἡμπορεῖς νά θεωρῇς τὸν ἑαυτόν σου καθὼς πρέπει ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νά ἔχῃς κάποια βᾶσιν ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ν' ἀσπηρεῖσαι. Ἡμπορεῖς νά ἰσχυρισθῇς θαυμάσια ὅτι ἔφαγες ἄστακόν, ἀρκεῖ νά ἔχῃς φάει ἔστω καί μαρίδες. Ὅταν ὅμως δέν υπάρχουν οὔτε οἱ μαρίδες τότε φεῖ!... δέν μένει, οὔτε ὀρεῖς οὔτε δυνατότης νά παρόμοιους ἰσχυρισμοῦς.

Ἦταν ὑπερήφανη ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Μπύθουλα. Ἀλλὰ ἔφταναν στιγμές, πού ἡ ὑπερήφανεῖα τῆς ἐκάμπετο κάτω ἀπὸ τοὺς σκληροὺς νόμους τῆς ζωῆς. Καί τότε ἡ δυστυχισμένη ἄρχισε νά βλέπῃ ὁλόγυρα τῆς τὰ πράγματα μὲ τὴν πραγματικὴ μορφὴ τῶν. Ἐξάφνα, ἐκεῖ πού ἔβγανε στὸ παράθυρο τοῦ «πύργου» μὲ τὴν θαυμασίαν ἐκείνη πόζαν πού διητήρησε ὀθικτὸν ἀπὸ τῆς καλῆς ἡμέρας τῆς, ἔβλεπε καμμιά γειτονίσσα νά περνᾷ μὲ τὸ ταψὶ γεμάτο πατάτες γιά τὸν φούρνῳ.

— Καλημέρα, κ. Σουσού.

— Καλημέρα σου.

— Πηγαίνω στὸ φούρνῳ, ἐξηγοῦσε ἡ γειτονίσσα μὲ τὴν προθυμίαν πού ἔχουν ἐκ φύσεως οἱ γυναῖκες νά δίνουν ἐξηγήσεις ἐπὶ πραγμάτων πού δέν τῆς ἐρώτησε κανένας, ἔφτιασα μερικὲς πατάτες, τί νά κάνω; Ἀκριβεία κ. Σουσού. Ἀλλοτερὲς βάζω καί κανένα κομμάτι κρέας νὰ φάω τὴ βδομάδα. Τώρα ὅμως πού νά τὰ δυνάμην πέρα ὁ καὶ μόνος ὁ Δημητράκης.

Ἡ Σουσού ἔπαιρνε μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ταπεινὴ εἰκόνα τῆς ὁποίας τῆς συμπονιας, πού ἐπέβλεπε ἡ δικὴ τῆς θέσις.

— Πτωχή γυναικούλα!

— Τί νά κάνω, κυρία Σουσού;

— Καὶ τρᾶτε σκέτες πατάτες;

— Ὁλόσκετες!

— Πτωχοὶ ἄνθρωποι!

— Ἐ, ὁ θεὸς μεγάλος κ. Σουσού.

— Τὰ κακόμοιρα!

Ἀλλὰ ὅταν τὸ μεσημέρι ἔβλεπε τὴν γειτονίσσα νά γυρνᾷ ἀπὸ τὸν φούρνῳ μὲ τίς πατάτες ξεροψημένες ἐγούρλωνε νὰ μάτια τῆς ἡ δυστυχῆς πυργοδέσποινα καί αἰσθανόταν νά γεμίξῃ τὸ στόμα τῆς σάλια. Καί ἦταν φαίνεται παρὰ τὸν περιφρονητικὸν τόνον πού προσπαθοῦσε νά δώσῃ στὸ βλέμμα τῆς ἡ Σουσού τόσο εὐγλωττα τὰ βαρύτερα αἰσθήματά τῆς ὥστε διέκρινε κα νείς κάτω ἀπὸ τὴν ὑπεροπτικὴν ματιά τῆς τὴν ταπεινὴν καί ἀξιοθρήνητη λιγούρα!

— Μήπως σοῦ κάνει ὄρεξι κ. Σουσού νά πάρτε ἓνα μεζεδάκι;

— Ἐγώ;

— Ἄν ἔθελω, ὀρίστε.

Ἀστεῖο πράγμα! Μόλις ἔφαγα δυὸ μπριζόλες καί παγωμένη μπιφτά τῆς μπουκάλας καί σαλάτα ρωσική. Μεροῖ γιά τὴν πρόσκλησις ἀλλά δέν θά σᾶς τιμῶ. Τῆς πατάτες τῆς ἀηδιάζω καί μάλιστα ὅταν εἶνε σκέτες.

Καί ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ καθόταν καί ἔτρωγε σκέτο ψωμί, ἑλῆξες καί ντομάτα, ἐνῶ ὅχι σπανίως τὴν ἔπιανε τέτοιο παράπονο ὥστε ἐδόκρυναν τὰ ἀριστοκρατικὰ ἐκεῖνα μάτια, πού ἠτένιζαν ἄλλοτε ἀριστοκρατικῶς ἡμῖκλειστα μέσα ἀπὸ τὸ ὑπεροπτικὸν φασμαίν ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Τὸ δρᾶμα αὐτὸ ὅμως ἐκράτοσε ὅσο ἐκρατοῦσε καί τὸ πενιχρὸ γεῦμα. Μόλις ἐγέμι-

ζε τὸ στομάχι — ἔστω καί μ' αὐτὰ τὰ πανάθλια πράγματα — συνήρχετο ἀμέσως ἡ Σουσού καί ἀνελάμβανε ὅλη τὴν πόκα τῆς. Πάντως τὸ πράγμα δέν μποροῦσε νά ἐξακολουθῇ ἔτσι. Διότι τὸν ἓνα χρόνον ἔπερασε κουτσά-στραβά. Ἐποῦλησε καί τὸν μπουφὲ καί μερικὰ ἄλλα πράγματα. Ἐπρεπε νά πάρῃ μιά ἀπόφασις ἐπὶ ἐνὸς ζητήματος σοβαρώτατου.

Ἡ Παναγιωτάκης πού ἀντιλαμβάνονταν τὴν θλιβερὴν κατάστασί τῆς ἦταν πρόθυμος ὁ καὶ μόνος νά ἐπανασυνδέσῃ τίς σχέσεις τού:

— Σουσού, καλημέρα.

— Ἦρθες πάλιν;

— Σ' ἀφίγω ἐγώ, ζαργάνα μου;

— Ἀντέ!...

— Ἄς τὰ ἀνόντε καί τὰ βλάξ καί τὰ μᾶψ. Ἐκανες ὅ,τι ἔκανες. Μὲ πρόσβα-

λες, μ' ἀφήκες, μ' ἔκανες ρεντίκολο στὸ κόσμον, πᾶσι τὰ ξεγράφα ἐγὼ γιὰτὶ δέν εἶμαι μωβόρος. Σήμερα εἶσαι μιά γυναίκα ἐρημὴ στὴν κόσμον ἕνας θεὸς ξέρε, ἂν ἔχῃς νά φᾶς κι' ὅλας!

Ὅλα μποροῦσε νά τ' ἀνεχθῇ ἡ Σουσού. Μ' ὅλους τοὺς κατατρεγμούς τῆς μοίρας μποροῦσε νά τὰ δυνάξῃ πέρα κατὰ τρόπον νικηφόρον. Σέ δυὸ πράγματα ὅμως δέν κατάφερε νά κρατήσῃ τὴν ψυχραιμίαν τῆς. Μπροστὰ στὴν πείνα καί στὴν ἀνευλαβείαν.

— Ἐγὼ ἂν ἔχω νά φάω;

— Ἐσὺ.

Ἀστεῖο πράγμα. Ἐὰν νομίζεις, βλάξ, ὅτι ἔφτασα μέχρι τοῦ σημείου νά μού λείπῃ καί τὸ φαί ἀπατάσαι γελοῖο!

Τί σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ἀνόντε; Πῶς μὲ ἔχουν ἐγκαταλείψει οἱ φίλοι μου; Ἐχω ὅλη τὴν ἀριστοκρατικὴ γνωστότης καί ὅλοι μού χρωστᾶνε καί τὸν καιρὸ πού ἐγὼ ἀλώνιζα μὲ τὴν κούρσα μου τὴν Ἀθῆνα ἐσὺ δέν εἶχες ψωμί νά φᾶς πτωχὲ ἄνθρωπε. Καί ὅσους ἄστακούς ἔχω φάει ἐγὼ ἐσὺ δέν τοὺς εἶδες οὔτε στὸν ὕπνον σου καί ὅσες συναγριδὲς μαγιονέζες καί χαδιάρια καί βολεθὰν καί τὰ τοιαῦτα ἐπέταξα στὰ σκουπίδια ἐσὺ καί ὁλόκληρη ἡ οἰκογένειά σου καί ὁλόκληρος ὁ Μπύθουλας δέν τὰ εἶδατε ποτέ;

Ἡ νομίζεις πῶς ὅταν πτωχεύῃ μιά ἀριστοκρατικὴ γίνεται τσοκαρία ἄλλ-Μπύθουλα; Καθ' ὅτι μὲ ὅ,τι ἔχω φάει ἐγὼ στὸ Κολωνάκι μού φτάνουν νά περάσω τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου.

— Σουσού!

— Ἀνόντε.

— Μ' ἀκούς;

— Γελοῖε.

— Σουσού, θά μ' ἀκούσης;

— Σαχλέ!

— Ἀκούσε, Σουσού μου. Ἐγὼ δέν εἶμαι ξένος. Ἐγὼ εἶμαι δικός σου ἄνθρωπος καί σέ ἀγαπᾶω. Καί τὰ πλούτη σου τὰ ξέρω καί τίς κούρσες σου καί μιά φορά παρὰ πέντε νά μὲ κόψῃς. Ἦρθα καί στὸ μέγαρό σου εἶδα καί τοὺς ὑπερέτες σου. Ἀλλά τώρα μιά φορά πᾶνε ὅλα αὐτά. Μπορεῖ νά ἔχῃς φίλους ἀριστοκράτες ἀλλὰ σήμερα δέν βλέπω κανένα νά χτυπᾷ τὴν πόρτα σου.

— Δέν βλέπεις;

— Ὁχι.

— Βλάξ!

— Ἐρχονται, ἀκόμα;

— Ἀστεῖο πράγμα.

— Ἐ, τότε θάρχνουναι φαίνεται τὰ μεσάνυχτα γιὰτὶ τὴν μέρα οὔτε γὰ εἶδα κανέναν ἀριστοκράτη ἐδῶ, οὔτε ἡ γειτονιά.

— Ἡ γειτονιά εἶνε τσοκαρία!

— Κραῖ

τηθή και ανέλυθη εις δάκρυα.

—Παναγιώτη. Το έκανα σε μία στιγμή απελπισίας. Το παιδί μου έκλαιε και έζη τούσε γάλα. Και έμένα, ένεκα η τραγωδία της ζωής μου μου έκотησε το γάλα. Με καταλαμβάνεις; Και ούτε είχα καρροτσάκι της αριστοκρατίας να το βγάξω περίπατο. Με καταλαμβάνεις; "Υστερα ήταν και ο Μπύθουλας. Το μεγάλο δράμα. Να ανατραφή η κόρη μου στον Μπύθουλα; Αυτή που γεννήθηκε στα σαλόνια και στην αριστοκρατία; Γι' αυτήν που έκαμα όνειρα να παντρευτεί πρεσβευτή και πρίγκηπα. Να βγαίνει έξω εδώ και να την πειράζει ο Άνδρέας ο Τσίμπλης και να παίξει με τα κορίτσια της Μαριγούλας της σαχλής; "Ω ποτέ! Ποτέ! Είπα, Σουσου, θα θυσιάσεις τα αισθήματά σου και θα έσασφαλίσω το μέλλον της κόρης σου.

Χουτρά δάκρυα έσπασαν από τα άσυχκριτα μάτια της Σουσούς. Ο Παναγιώτης συνεκινήθη έως τα μύχια της ψυχής!

— Σουσου.
— Υποφέρω.
— Σουσου μου...
— Είμαι δυστυχής.

— Άκου, Σουσου. Σου το ξαναλέω: Είσαι μία γυναίκα έρμη στον κόσμο. Έγώ τα έχω όλα και σε παίρνω. Πρό των για το παιδάκι να δούμε τί θα κάνουμε.

— Η Σουσου ανασηκώθηκε.

— Για το παιδί;

— Ναί.

— Για το άγγελουδάκι μου την Κάθριν;

— Ναί, Σουσου.

— Η πυργοδέσποινα του Μπύθουλα έσκέφθηκε λιγάκι. "Υστερα ώσαν να γινόταν κάποια πάλη στην ψυχή της έγείωσε σύννεφα το πρόσωπό της. Στο τέλος έπληξε την απόφασιν:

— Έστω!

— Δέχεσαι, Σουσου;

— Λέχουμαι. Άλλά υπό ένα δρον.

— Ποιόν;

— Δεν θα λέγεσαι πατέρας του παιδιού. Το παιδί μου αυτό το έχω κάνει, με ασφάλεια στο Κολωνάκι. Και δεν έχει καμία μέρα του ούτε ρανίς αίματος του Μπύθουλα!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΣΤΗΜΟΣ

ΜΕΙΩΣΙΣ ΤΙΜΩΝ

Σ' ένα έστιατόριο, ένας πελάτης πείσμενος με τα μούτρα επάνω στο λογαριασμό του καρανοϊού, προσπαθεί να ελέγξει τους αριθμούς.

—Οι αριθμοί αυτοί είνε τόσο μικροσκοπικοί που δεν μπορεί κανείς να τους διακρίνει.

—Ένας από το διπλανό τραπέζι:

—Είνε συνήθεια του καταστήματος. Είνε, βλέπετε, ο μόνος τρόπος να μιλούν οι τιμές.

ΑΠΙΘΑΝΟΤΗΣ...

Σ' ένα φιλικό κύκλο παίζουν ένα παιχνίδι στο οποίο ά καθένας πρέπει να διηγήσει μία άπίθανη ιστορία. Σ' εκείνον που θα διηγηθή την πιο άπίθανη, όλοι οι άλλοι θα του προσφέρουν ένα πλούσιο γεύμα.

— Ήταν μία φορά, άρχισε ένας άπ' αύ τους, μία γυναίκα που δεν ζητούσε ποτέ χρήματα από τόν άνδρα της για να φτειάνη τουαλέττες...

— Άνώφελο να συνεχίσεις! τόν διέκοψαν όλοι μαζί, έκέρδισες...

ΑΛΛΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ

—Πώς! Φεύγεις για την έξοχή, και δεν ξέρεις για πού άκριβώς;

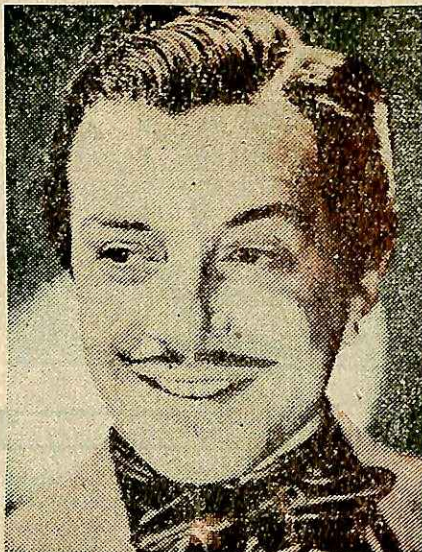
—Μά...έπληγε η γυναίκα μου να βγάλω τα είσθητήρια...

ΠΩΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

—Σήμερα η γυναίκα μου έξύπνησε με την διάθεση να μου δώσει ένα μπάτσο.

—Και πώς το κατάλαβες αυτό;

—Μά μου τόν έδωσε!

ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΑΙ

«Γιοχαν Στράους». Αυτό είνε άσφαλώς το μεγαλύτερο φίλμ της τελευταίας χειμερινής περιόδου. Μέρος της έπιτυχίας του, το φίλμ αυτό την όφειλει στον πρωταγωνιστή του, ό οποίος ήταν ύπεροχος, άφθαστος μπορεί να πη κανείς. Ο ύπεροχος και άφθαστος αυτός ήθοποιός είνε ο Φερνάν Γκραβαί ό οποίος έδημιούργησε με το «Γιοχαν Στράους» τόν πιο δυνατό ρόλο της καριέρας του.

Και τα άλλα φίλμ που έγύρισε ο Φερνάν Γκραβαί, είτε στην Γαλλία, είτε στην Άμερική, έσημείωσαν όλα μεγάλη έπιτυχία. Ποιός δεν έδιδε το φίλμ «Δούξ και χορεύτρια», ποιός δεν τόν έθαύμασε στο φίλμ «Φόβος του σκανδάλου», ποιός δεν θα ομολόγησει ότι ήταν ύπεροχος στο φίλμ «Τελευταίος γυρός». Για όλους λοιπόν τους φίλους του και θαυμαστές του, ός άναφέρουμε μερικά για την ζωή του:

Όπως θα ξέρετε άναμφιβόλως, μερικοί καλλιτέχνες της όδους, γαλλικής καταγωγής όπως η Κλωντέ Κολμπερ, ή Σιμόν Σιμόν, ό Μωρίς Σεβαλιέ, ή Άνναμπέλλα, ό Σαρλ Μπουαγιέ κ. ά. κατήρθωσαν να κατακτήσουν το Χόλλυγουντ και έχουν στην Άμερική μεγαλύτερη δημοτικότητα από τους ίδιους τους Άμερικανούς.

Έως τώρα ό Σαρλ Μπουαγιέ ήταν ό πιο δημοφιλής άστήρ του Χόλλυγουντ. Την θέση όμως αυτή κατέλαβε με την τελευταία του έπιτυχία ό Φερνάν Γκραβαί, ό οποίος ήδη στην πατρίδα του ήταν πολύ δημοφιλής και άγαπητός ήθοποιός. Είχε φωνή θερμή και συμπαθητική. Δεν είνε λοιπόν καθόλου παράξενο ό ό ό τον τήρε πολύ γρήγορα ό άμερικανικός κινηματογράφος. Μετά το πρώτο του φίλμ, στο Παρίσι ήξεραν ότι ό Γκραβαί θα έφευγε μία μέρα για το Χόλλυγουντ.

Το πρώτο άγκαζέμαν του Γκραβαί στην Άμερική είνε μία πολύ περίεργη ιστορία. Άπό καιρού στο Χόλλυγουντ ήθελαν να γυρίσουν μία ταινία που όπως προέβλεπαν θα είχε περαστίαν έπιτυχία. Έπρόκειτο με λίγα λόγια για την ιστορία ενός Ευρωπαίου μονάρχου που έρωτεύεται μίαν Άμερικανίδα και προτιμά να έγκαταλείψει τόν θρόνο του παρά να χάσει την άγαπημένη του.

Όταν το σενάριο ήταν πιά ζτοιμο, άρχισαν να έρευνούν σ' όλη την Εύρωπη για να άνακαλύψουν τόν κατάλληλο ήθοποιό που θα μπορούσε να παίξει τόν ρόλο του μονάρχου. Ένας από τους άπεσταλμένους που άναζητούσαν τόν ύποψήφιον άνακτα έφθάσε και στο Παρίσι.

Έκεί είδε τόν Γκραβαί και στο θέα-

τρο και στον κινηματογράφο και καταλαβε άμέσως ότι ήταν το πρόσωπο που ζητούσε. Ναί, ό Γκραβαί ήταν ό μόνος καταλληλός για τόν ρόλο του μονάρχου.

Οι σχετικές συνεννοήσεις διεξήχθησαν άψε-σβυσε μετά τις άπαραίτητες συστάσεις και ύστερα από λίγο καιρό ό νεαρός Γκραβαί έχοντας στην τσέπη ένα συμβόλαιο με την Γουερνέρ Μπρός, έταξίδευε για την Καλιφορνία. Μόλις όμως έφθασε στο Χόλλυγουντ, τόν περιμενε μία άπογοήτευσις. Κατά το μεσολάβησαν διάστημα είχαν ύποδείξει στην 'Εταιρία που έπρόκειτο να γυρίσει το φίλμ ότι η ύποθεσίς του δεν μπορούσε να μείνει έτσι όπως ήταν γιατί ύπήρχε κίνδυνος να προκαλέσει διάφορα έπεισόδια και ίσως και καμιά δική για ώρισμένους λόγους. Έτσι λοιπόν ό Γκραβαί άναγκάστηκε να περιμένει να αλλαξουν το σενάριο. Ο βασιλεύς έγινε δούξ, ένας δούξ που έρωτεύεται μία χορεύτρια. Όσο τώρα για τα άγγλικά, ό Φερνάν είχε ζησει μικρός στο Λονδίνον και τα μιλούσε θαυμάσια. Όπως δε θα παρατηρήσατε, στο έν λόγω φίλμ τα κατάφερε περίφημα.

Τώρα άς μιλήσουμε για τις πρώτες του έπιτυχίες στο θέατρο και στον κινηματογράφο, καθώς και για τις άισθηματικές του περιπέτειες.

Ο Γκραβαί είχε μεγαλώσει στο θέατρο, γιατί η μητέρα του ήταν ήθοποιός. Με ένα μικρό βάισο η κ. Γκραβαί έκανε τουρνέ στην Γαλλία και στο Έξωτερικό. Έτσι, σιγά-σιγά ό Φερνάν έμαθε την τέχνη του ήθοποιού και άρχισε να βγαίνει σε μικρά Παρισιανά θέατρα. Έπειτα δε από διάφορες έπιτυχίες, κατήρθωσε να προσληφθή σε ένα μεγάλο.

Το Παρίσι κατηγορούσε τόν Γκραβαί ότι έλάσθηκε να φύγει για το Χόλλυγουντ, ενώ είχε διάφορα άρεκτα ένδιαφέροντα συμβόλαια με θέατρα και κινηματογραφικές έταιρίες της πατρίδας του. Όταν έμαθε τα παράπονα των συμπατριωτών του, ό Γάλλος γόης έδήλωσεν ότι θα έμενε μόνο ένα χρόνο στο Χόλλυγουντ και ότι θα επέστρεφε κατόπιν για να γυρίσει ένα φίλμ στην Γαλλία. Έκράτησε πράγματι τόν λόγο του. Έπειτα, έφυγε και πάλιν μία μέρα μαζί με τόν Ζυλιέν Ντυβιδιέ για το Χόλλυγουντ, άλλα αυτή τη φορά με ένα συμβόλαιο της Μέτρο Γκόλντουιν Μάγερ, γ' ά λογαριασμό της όποιος έπρόκειτο να γυρίσουν ένα από τα μεγαλύτερα φίλμ που μάς έπαρουσίασε μέχρι σήμερα ό κινηματογράφος, το περίφημο «Γιοχαν Στράους». Ο δαιμόνιος Ζυλιέν Ντυβιδιέ θα ήταν ό σκηνοθέτης του φίλμ.

Οι συμπατριώτες του Φερνάν θυμούνται μαζί του γιατί τούς πειράζει και ένα άλλο γεγονός. Τα τεραστία κέρδη τόν Γάλλων ήθοποιών του Χόλλυγουντ. Ίδου όμως τί έδηλωσε πρό καιρού ό Γκραβαί σ' έναν Γάλλο δημοσιογράφο:

—Δέν ξέρω εάν είσθε σείς προληπτικός, πάντως έγώ είμαι. Κάποιος άπ' αυτούς που προλέγουν το μέλλον

μου έπτε κάποτε ότι στα τριάντα χρόνια αλλάζει η ζωή του ανθρώπου, γίνεται δηλαδή η καλύτερη ή χειρότερη. Έάν δε κανείς δεν έκμεταλλευθή όπως πρέπει τις ευκαιρίες που θα του παρουσιαστούν, όταν θα είνε τριάντα έτών, τις χάνει για πάντα και ό,τι άν κάνει μετά στην ζωή του δεν πρόκειται να αλλαξει ποτέ πιά. Το όνειρό μου ήταν πάντοτε ό κινηματογράφος και το Χόλλυγουντ. Έξούσα πάντοτε με την έλπίδα ότι ως τα τριάντα μου χρόνια θα κατήρθωνα αυτό που ήθελα και πράγματι, μόλις έγινε τριάντα έτών μου παρουσιάστηκε η ευκαιρία που τόσα χρόνια ζητούσα! Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι με κανένα τρόπο δεν θα την άφισα να μου διαφύγ.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΕΝΩ ΜΟΥΓΓΡΙΖΗ

Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.— Η ιστορία αυτή διαδρομάζεται στη Πομπηία το 79 μ.Χ.

Η Πομπηία, πόλις παραθαλάσσια στους πρόποδας του Βεζουβίου, άχι μακριά από τη Νέα πόλι, ήταν υπό την κυριαρχία της Ρώμης και ήκμαζε. Άριθμούσε τουλάχιστον 12 000 κατοίκους. Θουμάσια κτίρια, ναοί, άμφιθέατρα, λουτρά, την κοσμούσαν, κι' οι ιδιαιτικές κατοικίες διακρίνονταν για την καλαισθησία τους. Πολλοί πλούσιοι Ρωμαίοι είχαν κτίσει τις βίλλες τους στην παραλία, και παραβρίζαν στην Πομπηία.

Τα χρόνια αυτά, αυτοκράτωρ της Ρώμης ήταν ό Τίτος, που και' αντίθετον με τόν φοβερό Νέβωνα, που είχε διαπείσει λίγα χρόνια πριν, διακρινόνταν για την πραότητα του. Όπωςόποτε, το πνεύμα της άσθιας και της άδικίας δεν έλειπε από τη ρωμαϊκή διοίκηση. Αυτό το αντίλαμπάνονταν πιο πολύ οι φτωχοί κι' οι πολυάριθμοί ξένοι («Έλληνες, Άραβες, Ιουδαίοι κ.ά.), που ζούσαν στη Ρώμη, στην Πομπηία και σε άλλες πόλεις. Η Ρώμη ήταν τότε κοσμοκράτειρα και η Έλλάς άποτελούσε μία ρωμαϊκή έπαρχία. Παρά την ύποδουλυσή όμως, το έλληνικό πνεύμα κυριαρχούσε κι' οι Ρωμαίοι το θεωρούσαν τιμή τους ν' ακολουθούν την έλληνική παιδεία και τις έλληνικές συνήθειες.

Τα χρόνια αυτά ό χριστιανισμός είχε άρχισει να φαίνεται έπικίνδυνος στη ρωμαϊκή διοίκηση. Μεγάλος διωγμός τών Χριστιανών έγινε επί Νέβωνα. Επί Τίτου δεν διετάχθη γενικός διωγμός, άλλα σε ώρισμένες περιπτώσεις καταδίωκαν μεμονωμένα άτομα ή ομάδες. Άργότερα πάλι έγιναν οι φοβεροί διωγμοί, με άπώτελεσμα να έδραϊάσουν τόν χριστιανισμό παρά να τόν έξυνώσουν.

Η ιστορία μας λοιπόν άρχίζει την άνοιξη του 79 μ.Χ. Παντού στην Πομπηία χιζόνται καινούργια κτίρια, γιατί το έτος 63 ένας μεγάλος σεισμός έφερε άρκετές καταστροφές. Άλλα τα καινούργια αυτά κτίρια δεν έπείρασαν να τελειώσουν. Στις 24 Αυγούστου του 79 ήρθε η φοβερή έκρηξις του Βεζουβίου, μία από τις μεγαλύτερες καταστροφές της ιστορίας. Ο σεισμός έγκρέμισε όλα τα σπιτία της Πομπηίας και σά να μην έρκοις ό σεισμός, ποτάμια από λάβα και πέτρες έχύθηκαν από το στόμιο του ήφαιστείου και έκαλύψαν με πάχος ό μέτρων τα έρείπια. Άρκετοί κάτοικοι έσώθηκαν στη θάλασσα, πολλοί έτάφησαν κάτω από τα έρείπια, κι' η λάβα που τούς έσκέπασε τούς μετεμόρφωσε σε τραγικά άγάλματα, που διατηρούν άκόμα και σήμερα τη στάσι της τελευταίας τους άγωνίας.

Οι άνασκαφές της Πομπηίας έφεραν σε φώς δόκληρη την άρχαία πόλι, που χάρις στη λάσκα διατηρείται έξαιρετικά και άποτελεί ένα από τα πιο ένδιαφέροντα άρχαιολογικά προσκυνήματα.

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΙΑΣ

— Τραγουδήςέ μου, Ροδόκλεια! Πάρε την κιθάρα σου και τραγούδα!

—Δέν θέλετε να παίξουμε άλλο;

—Όχι, άχι, κουρασθήκαμε από τα παιχνίδια. Όθελω τραγούδια.

Οι κοπέλλες έκάθησαν ένα γύρο στο φωτεινό μά απλό άτριο (*) της κατοικίας της Ροδόκλειας.Κι' η Έλληνοπούλα, για να ευχαριστήση τις φιλενάδες της, πήρε την κιθάρα. Σε λίγο, το απλό, φτωχικό σπιτάκι, που ήταν σκαρφωμένο σ' έναν λόφο,

(*) Άτριο: Ένα είδος μεγάλου χώλλ, σκεπασμένο ή άκάλυπτο, στο κέντρο τών ρωμαϊκών σπιτιών. Γύρω από το άτριο ήταν χτισμένα τα δωμάτια, κι' έρωτίζονταν και άεριζονταν από αυτό. Παράθυρα προς το δρόμο δεν είχαν τα σπιτία.

μου, άν θέλεις σ' όλήθεις να με σώσης. Με κυνηγούν, από στιγμή σε στιγμή θα φτάσουν εδώ... Είμαι χριστιανή... γι' αυτό με κυνηγούν.

Στο άκουσμα αυτό, τα κορίτσια που είχαν ξεθαρρέψει κι' είχαν κάμει κύκλο γύρω από τη γερόντισσα, τραβήχτηκαν με φωνές γεμάτες άγανάκτηση.

—Τ, άκουσες, Ροδόκλεια; Είναι χριστιανή!... Φυλάξου!

—Είμαι μία δυστυχισμένη γρηά που κινδυνεύει, έδόγγησε η ξένη.

—Μη φοβάσαι. Θα σε σώσω έγώ, είπε μαλακά η Ροδόκλεια.

—Άν την κοστήσης, έμεις θα φύγωμε, έφώναξαν οι φίλες της.

Δέν τούς άποκρίθηκε η κοπέλλα. Και σε λίγο, σαν τρομαγμένα πουλιά, έφυγαν όλα τα κορίτσια. Ρωμαίες αυτές, δεν είχαν καμιά διάθεση να θρεθούν στο σπύτι της Έλληνίδας Ροδόκλειας άν έρχονταν οι στρατιώτες να συλλάβουν μία γρηά χριστιανή. Άφού η Ροδόκλεια άψηφούσε τις συμβουλές τους, άς τάδγαζε μόναχη της πέτρα.

—Κάνε γρήγορα!, έφώναξε η γερόντισσα μόλις έμειναν μόνες. Μη ροβάσαι... Κακό δεν θέλω να σου κάνω... Τη ζωή μου κυττάω ή έρμη να σώσω...

—Θά σε κρύψω, άποκρίθηκε με συγκίνηση η Ροδόκλεια. Μά πές μου, για να έχω μία ιδέα άν έλθουν να σε δρουνε, ποιός σε κυνηγάει και γιατί!

—Σου είπα. Έπειδή είμαι χριστιανή. Ημαστε μαζεμένοι σε μία σπηλιά εδώ κοντά κι' έλατρεύαμε το Θεό μας με το δικό μας τρόπο, καμιά είκοσαριά χριστιανοί. Έξ'ονα, κάποιος έφώναξε: «Φυλαχθήτε! Έρχονται οι Ρωμαίοι στρατιώτες!» Όλοι έπρόλαβαν και έξασανίστηκαν, έγώ ή δύστυχη, γρηά, δεν πρόφθασα. Με είδαν, και με κυνήγησαν. Δυό-τρεις στρατιώτες κι' ένας εκατόνταρχος. Άν με πιάσουν, χάθηκα.

—Δέν θα σε πιάσουν, είπε άποφασιστικά ή Ροδόκλεια. Έλα μαζί μου, θα σε κρύψω. Μά στάσου, να κλείσω πρώτα την πόρτα.

Έτρεξε έλαφρά προς την έξώπορτα. Εκεί όμως στάθηκε σαν άπολιθωμένη. Ένας νέος Ρωμαίος άξιωματικός της έπιασε το χέρι, και της είπε με ύφος άσπληρό:

—Περίττο να κλείσεις, κοπέλλα μου. Την είδα την γερόντισσα που μπήκε εδώ.

Άπό τόν τρόπο της, η Ροδόκλεια έμεινε άκίνητη. Και παραμερίζοντας την ό έκατόνταρχος έκύτταζε μέσα, στο φωτεινό άτριο. Είδη τη γερόντισσα πεισμένη στα σκαλοπάτια, να τόν κυττάει με μάτια φοβισμένου ζώου.

Ο Ρωμαίος προχώρησε μέσα.

—Όστε εσύ μάς έβαλες σ'ε τέση φα-
σαρία ; Έκαμε μαλακώνοντας άθελα τη φω-
νή του μπροστά στο φτωχό ανθρώπινο κου-
ρελάκι που τον εκύτταζε έκτεντικά. Έλα
σηκω, γερνόντισσα. Καί μ'η φοβάσαι τόσο.
Δέν πρόκειται να σου κάμουν κακό.

—Γυιέ μου!, ψιθύρισε με σβυσμένη φω-
νή ή γρηούλα. Μη με συλλαβής, να χαρής
τά νεάτα σου καί τη λεβεντιά σου. Οά
πεθάνω από τό φόβο, μόνο να μ' άγγί-
ξουν τά χέρια τών στρατιωτών σου.

—Άφού φοβάσαι τόσο, δέν έπρεπε να
βρεθής ανάμεσα στους χριστιανούς, τούς
άναρχικούς. Δέν ήξερες ότι έκινδυνεύες να
δρής τό μπελά σου; Τί ήθελες εσύ, γρηά
γυναικα, εκεί ;

Τά μαύρα θαβούλα μάτια της γερόντισ-
σας άστραφαν με μία περίεργη λάμψη.

—Αυτό καί να σου τό πώ δε θα μπορέ-
σης να τό καταλάβής άποκριθήκε απλά
μα υπέρφανα.

Έτρόμαξε ή Ροδόκλεια με αυτή την ά-
πάντησι καί φοβήθηκε πώς ό εκατόνταρχος
θα θυμανε. Είπε λοιπόν γρήγορα :

—Δέν έκανε κακό. Προσκυνούσαν τό
Θεό τους με τό δικό τους τρόπο. Δέν ά-
παγορεύεται.

Εγύρισε ό νεαρός άξιωματικός καί την
εκύτταξε. Πρώτη φορά πού την παρτη-
ρούσε. Στεκόταν λυγρή, μισό-παιδί,
μισό-γυναικα, μέσα στόν κατάλευκο χι-
τώνα της. Τά γαλάνα της μαστίαι είχαν
μιάν ήρημη, υπέρφαση λάμψη, καθώς τόν
εκύτταζαν λιγάκι φοβισμένα ακόμα, κι' ό-
μως σταθερά.

Ο Μάρκελλος —έτσι λεγόταν ό έκά-
τόνταρχος— χαμογέλασε άδελνα.

—Την έχεις τίποτα τη γερόντισσα ; ρώ-
τησε την κοπέλλα.

—Όχι, άποκριθήκε αυτή. Μα την λυ-
πάμαι.

—Όλο, οι άνθρωποι είμαστε άδελφοί!,
είπε ξεθαρρεμένη ή γρηούλα.

Της έρριξε μία ματιά παραξενεμένος ό
νέος.

—Όχι δά!, εφώναζε γελώντας. Δέ μου
είναι εύκολο να πιστένω πώς εσύ κι' εγώ
είμαστε από τόν ίδιο πατέρα κι' από την
ίδια μητέρα.

—Αν είχαν άνοιξε, κι' έσένα τά μάτια
σου στην αλήθεια, θα τό πίστευες, άπο-
κρίθηκε απλά ή γρηούλα.

Έμεινε δυό λεπτά συλλογισμένος ό
Μάρκελλος, λές καί του είχαν κάμει κά-
ποιαν εντύπωσι αυτά τά λόγια. Έπειτα
όμως, παίρνοντας πάλι τό έλαφρό, γελα-
στό του ύφος, εγύρισε στη Ροδόκλεια.

—Έ, πώς σου φαίνεται ή φιλοσοφία της
γερόντισσας ; τη ρώτησε. Άν πιστέψωμε
στά λόγια της, είμαστε κι' έμεις λοιπόν
άδελφια.

Κοκκίνισε άθελα ή κοπέλλα. Είπε σο-
δρά :

—Τά λόγια της μπορεί να είναι παρά-
ξενα, δέν είναι όμως επικίνδυνα. Γι' αυτό
μην την βασανίζης άλλο. Πήγαινε στό
δρόμο σου, καί ήσυχάσε την πώς δέν πρό-
κειται να την συλλαβής.

—Εύκολα τά λύνεις εσύ όλα τά ζητή-
ματα, ωραία μου κόρη, άποκρίθηκε ό έ-
κατόνταρχος. Άλλά πρέπει να τη συλλά-
βω, άν καί, μά τούς θεούς, σά να την λυ-
πάμαι κι' εγώ τη δυστυχισμένη.

—Τότε γιατί έπιμένεις να της κάμης
κακό ; Τί σφελος καί ποιά δόξα μπορείς
να έχης αν συλλαβής μιάν άδύνατη γρη-
ούλα ; Μάλλον θα έπρεπε να ντρέπεται
να δάλης χέρι, επάνω της.

Έδάγκωσε τά χείλη του ό νέος, κι' ή
ματιά του καρφώθηκε μία στιγμή σά θυ-
μωμένη στην κοπέλλα.

—Έχεις γρήγορη γλώσσα καί τολμη-
ρή, είτε κατασφισμένος. Έπειδή όμως
κι' έμένα μ' άρέσει τό θάρρος, θα σου
έξηγησω. Ή γερόντισσα αυτή είναι ή μό-
νη πού θα μπορέσει να μάς δώση πληρο-
φορίες γιά τούς χριστιανούς. Τόσον καιρό
ξέρουμε πώς καί γίνεται, πώς συγκεντρύ-
νονται κρυφά αυτοί οι ασερτικοί, αλλά δε
μπορούμε να τούς πιάσωμε. Συμφωνώ πώς
ή γυναίκα αυτή δέν φαίνεται, καί πολύ έπι-
κίνδυνη. Άλλά ανήκω στους όμοιόδεάς
της βρίσκονται καί νέοι, καί διηγούνται

φοβερά πράγματα γι' αυτούς.

—Θά την συλλαβής γιά να μαρτυρήσει ;
έκαμε ή Ροδόκλεια χλωμή. Δηλαδή θα την
υποβάλουν σε βασανιστήρια!..

—Φαντάζομαι να είναι, λογική καί να
πή με τό καλό όσα ξέρει.

—Ω, λυπήσου την!, εφώναζε πλέκοντας
τά χέρια ικετευτικά ή κοπέλλα. Για δες
την πώς τρέμει μόνο μόνο άκουσε τη λέξι
βασανιστήρια. Κα υιά ανάκρισις δέν γί-
νεται δίχως βασανιστήρια.. Τό ξέρεις κα-
λύτερα από μένα.

—Φταίω εγώ γι' αυτό ; την διέκοψε ό
νεαρός άξιωματικός σηκώνοντας τούς ώ-
μους. Έμένα ή δουλειά μου δέν φτάνει
ώς αυτό. Εγώ έχω διαταγή να παρα-
κολουθώ τούς χριστιανούς καί να συλ-
λάβω, έστω καί έναν. Την έκτελώ. Δέ μ'
ένδιαφέρει γιά τίποτε άλλο.

—Είσαι λοιπόν μία μηχανή τυφλή ; τόν
ρώτησε με τό τολμηρό της λόγο εφρωνικό
ύφος ή μικρή.

Την εκύτταξε πάλι παραξενεμένος. Τά
γαλάνα της μάτια πετούσαν φλόγες μέσα
από τις μακρές μαύρες βλεφαρίδες. Τό
μικρό ρόδινο στόμα της σούφρωνε με θυ-
μό καί με ειρωνεία. Καθώς στεκόταν στό
κατώφλι του σπιτιού, ό ήλιος της έχρύ-
σωνε τά ξανθά μαλλιά της. Τό παιδικό
της στήθος, πού μόλις σχηματιζόταν ακό-
μα, κάτω άπό τό λευκό χιτώνα, άνεδοκα-
τέβαινε παραγμένα.

Χαμογέλασε πάλι, ό νέος καί με τό χα-
μόγελο αυτό ή φυσιογνωμία του, κάτω από
τό ασήπρη τού ρωμαϊκό κράνος, εφάνηκε
πιό νεανική. Σάν μαγνητισμένη, χαμογέ-
λασε κι' ή Ροδόκλεια. Πρώτη φορά πού έ-
σκέθηκε πώς ό άνδρας αυτός πού είχε
προσυσσώβη με τόσο ένθους διαθέσεις
ήταν νέος κα' όμορφος. Σάν αληθινή Έλ-
ληνίδα, ήξερε, να έκτίμα την όμορφιά ή
Ροδόκλεια. Κι' ό Μάρκελλος δέν μπορούσε
να χρησιμεύσει γιά πρότυπο σ' ένα Πραξι-
τέλη. Πιό άρμονικό νεανικό παράστημα,
δύσκολο ήταν να φαντασθ ή κανείς.

Δύναμι, χάρη κι' έλαστικότητα έδειχνον όλες
του οι κινήσεις. Τό κραάκι, υπέρφανα
στημένο στους φαρδείς ώμους, με μαλλιά
σγουριά καστανά, τα νύλη υπέρφανα καί
γελαστά, τά μάτια μαύρα, άστραφτερά.

—Μακάρι να ήσουν μηχανή, της άπο-
κρίθηκε σπληνόντας την στα μάτια. Τό-
τε δέν θα διέτρεχα κανέναν κίνδυνο μπρο-
στά σου.

—Άθελα κοκκίνισε ή κοπέλλα, άν καί δέν
καταλάβαινε καλά τί ήθελε να της πη.

—Από μένα δέν διατρέχεις κανέναν
κίνδυνο, του είπε γρήγορα. Μά αν κάμης
κακό σ' αυτή τη δύστυχη γυναίκα, οι τύ-
ψεις θα σε κυνηγούν σ' όλη σου τη ζωή.

—Πολλά λόγια είπαμε, την διέκοψε
προσπαθώντας ν' άποφύγη την ικετευτι-
κή της ματιά ό Μάρκελλος.

—Έπειτα, γυρίζοντας στη γερόντισσα :

—Έλα, της είπε. Άκολουθήσε με δίχως
φασαρία.

Τά πόδια της γρηούλας ελύγισαν. Προ-
σπάθησε να κάμη ένα βήμα, αλλά έπεσε
στό πλακόστρωτο. Ένα σιγανό κλάμα,
σπαρτητικό, άκούστηκε από τά μαραμέ-
να χείλη της.

Ή καρδιά της κοπέλλας έρράγισε. Δέ
βάσταξε. Με μιάν σούδωρητη κίνησι γο-
νάτισε μπροστά στόν ρωμαίο άξιωματικό.

—Ω, άφησε την, άφσέ την, παρεκά-
λεσε ενώ τά δάκρυα έβόλωναν τά θυρόφα
μάτια της. Δέν έχεις λοιπόν καρδιά ; Δέ
νοιώθεις να ραγίξη κάτι μέσα σου ; Δέν
έχεις εσύ μία μάνα γρηά κι' άδύνατη σάν
κι' αυτήν ;

Στό πρόσωπο του νέου τό αίμα άνεβα-
κατέβαινε. Φαίνονταν παραγμένος καί δέν
μπορούσε να κρύψη τη συγκίνησι του. Ψι-
θύρισε με χείλη σφιχτά :

—Μάνα δέν έχω, ωραία μου κοπέλλα..
Ούτε καί την έγνωρίσα σχεδόν τη μάνα
μου. Τη θυμάμαι σάν όνειρο.. Ήταν ό-
μορφη σάν κι' εσένα..

—Γιά τη μνήμη της μητέρας σου, λοι-
πόν, συγχώρα τη γρηούλα αυτήν.

Εβίστασε κάμποση ώρα ό Μάρκελλος.
Ή συγκίνησις του έσφίγγε τό λαϊμό. Με
φανή βραχνή ψιθύρισε :

—Αυτό δέν είναι σωστό.. Μα μου φαί-

νεται πώς δέν θα μπορέσω να σου άρνη-
θώ..

—Ένα χαμόγελο εφώτισε τά δακρυσμένα
μάτια της Ροδόκλειας κι' ή αλβέρια όμορ-
φία της έλαμψε σ' όλη της την αύγη. Την
έσκήωσε μαλακά ό νέος.

—Αν όλοι οι ένοχοι είχαν νεράιδες
σάν κι' εσένα να παρακάλουν γι' αυτούς,
είπε, ή Δικαιοσύνη θ' αυτοκτονούσε.

—Όστε την άφίνεις ελεύθερη ; εφώνα-
ξε τρελλή από χαρά ή μικρή.

—Εσκήωσε ό Μάρκελλος τούς ώμους κι'
εφάνηκε να ντρέπεται να πη τό ναί.

Ή γερόντισσα έσύρθηκε στα πόδια του.
Με χέρι τρεμουλιαστό έπιασε τό δικό του
κι' άκούμπησε τά χείλη της ψιθύρισε :

—Ο Θεός της άγάπης καί της συμ-
πόνιας, άς σε ευλογη, παιδί μου.. Σήμε-
ρα άφησες την καρδιά σου να συγκινηθί.
Σήμερα έκέρδισες μία γωνιά του Παρα-
δείσου.

Παραξενεύτηκε κι' ό ίδιος ό Μάρκελλος
για την αλλόκοτη συγκίνησι πού τούδωσε
τό άγγιγμα της γερόντισσας καί τά πα-
ράξενα λόγια της. Μία στιγμή όμως εδά-
σταξε ή συγκίνησις του. Την έσκήωσε έ-
λαφρά σάν πούπουλο κι' εφάνηκε, προσπα-
θώντας να κάνει τη φωνή του αούστηρη :

—Δέν καταλαβαίνω τά λόγια σου, γε-
ρόντισσα. Μα τό καλό πού σου θέλω εί-
—αι να μην ξαναδρεθής με τούς άναρχι-
κούς, τούς χριστιανούς. Άς έχης χάρη
σήμερα πού με παρακάλεσε αυτή ή διορ-
φη κοπέλλα.. Μα άλλη φορά δέν γλυτώ-
νεις. Τούς χριστιανούς δέν τούς συμπαθά
καθόλου, μάθε τό μία γιά πάντα. Καί
σκοπεύω άλλοτε να έκτελέσω άμειλικτα τό
καθήκον μου έναντίον τους.

Δέ μίλησε ή γρηούλα. Ή Ροδόκλεια τόν
εκύτταξε, προσέχοντας πιδ πολύ τά μά-
τια του, πού άστραφαν, παρή τά αούστη-
ρά του λέγια. Έγύρισε γρήγορα κι' έ-
τσάκωσε τη ματιά της ό νέος. Δέν γελά-
στηκε. Κατάλαβε πώς ή μικρή τόν επρό-
σεχε. Άλλάξε άμέσως ύφος. Πήγε κοντά
της, κι' άκούμπηστας τό χέρι του στόν
ώμο της, ρώτησε :

—Καί πώς ονομάζεται ή πιδ όμορφη
καί ή πιδ έξυπνη κοπέλλα της Πομπητίας ;

—Τό όνομα αυτής της κοπέλλας δέν τό
ξέρω, τού άποκρίθηκε με έτοιμότητα ή μι-
κρή. Άν όμως θέλεις τό δικό μου τό όνομα,
μάθε πώς είμαι Έλληνίδα καί με λένε Ρο-
δόκλεια.

—Ω, ρόδο αληθινό, ρόδο καί κρίνε, ε-
φώναξε με ένθουσιασμό ό νέος. Οά μπο-
ρής να υπεργαυνεύσαι πώς ή γονησία σου
έκανε τόν Μάρκελλο, τόν πιδ πιστό στό
καθήκον του ρωμαίο άξιωματικό, να παρα-
στρατήση.

—Έχαμήλωσε ή κοπέλλα τά μάτια της.
Πρώτη φορά πού έσκέφθηκε να τά χαμη-
λώση μπροστά της.

—Ήταν τόσο όμορφη, καθώς στεκόταν
έτσι μπροστά σου, πού ό νέος δέν εδά-
σταξε :

—Όμορφη Έλληνίδα, εφώναζε, άδελ-
φούλα μου, κατά τη θεωρία της προστα-
τευομένης σου γερόντισσας, θα μου έπι-
τρέψης να σου δώσω ένα φιλί.. άδελφι-
κό. Οά είναι ό μόνος τρόπος να μου πής
ευχαριστώ.

Καί πριν προσβάση ν' άντισταθ ή κο-
πέλλα, τά χείλη του, φλογερά, έκόλλησαν
για λίγες στιγμές στα δικά της.

—Όταν συνήλθε ή Ροδόκλεια καί κατώρ-
θωσε να φανάξη, ό Μάρκελλος βρίσκόταν
κιάλας μακρυνά.

ΘΕΑΝΩ, Η ΓΡΗΑ ΑΝΘΟΠΟΛΙΣ

Δάκρυα έκύλησαν άργά, βαρεία, στα
μάγουλα της κοπελλίτσας, καθώς τόν είδε
να φεύγη με τό έλαφρό του, ξέγνοιαστο
βήμα.

Την ελύγωσε ή γερόντισσα κι' άκούμπη-
σε τό χέρι της τρεμουλιαστό στόν ώμο της
κοπέλλας.

—Μην κλαίς, κορούλα μου, είπε σιγά-
σιγά, Καί μη μετανιώνης γιά τό καλό πού μου
κάμεις.

—Όχι, όχι, δέν μετανιώνω, άποκρί-
θηκε χαμογελώντας άνάμεσα από τά δά-
κρυά της ή μικρή. Μά γιατί αυτός να χα-
λάσει τό καλό πού έγινε ; Γιατί να μ'
προσβάλη, φιλώντας με έτσι ;

—Τόν ξέρεις τό Μάρκελλο τόν εκατον-
ταρχο ; Τόν ξέρεις καλά ; ρώτησε ή γρη-
ούλα.

—Δέν τόν ξέρω καθόλου, ψιθύρισε ή
μικρή.

Προσπαθού.. να πάρη ύφος αδιάφορο,
μή ή ξαναμμένη της φυσιογνωμία έδειχνε
πώς ήταν περίεργη ν' άκούση.

—Αν τόν ήξερες, είπε ή γερόντισσα,
δε θα παραξενεύσουν γιά τό φέρισμό
του. Είναι ένας από τούς πιδ ζωηρούς
νέους της Πομπητίας. Όλη του ή παρέα
είναι θεότρελλη. Τά ξεφαντώματά τους, τις
νύχτες, άναστατώνουν την πολιτεία.

—Καί πού τόν ξέρεις εσύ ; ρώτησε
γρήγορα ή μικρή.

—Άθελα χαμογέλασε ή γερόντισσα.

—Καί ποιος δέν γνωρίζει τό Μάρκελλο
στην Πομπητία ; Έξέ άλλου, έμένα είναι ή
δουλειά μου να τόν ξέρω. Πολλές φορές
έτυχε νέοι από τη συντροφιά του να έλ-
θουν στό μαγαζάκι μου, άν καί αυτός δέν
ήρθε ποτέ. Αυτός βέβαια προτιμάει τις
νέες άνθοπάλιδες.

—Είσαι άνθοπάλις ; ρώτησε ή Ροδό-
κλεια μ' ένδιαφέρον.

—Ναί, είμαι άνθοπάλις, άναστένανε ή
γρηά. Μαύρη ή μοίρα μου, κορούλα μου.

—Γιατί άναστένάζεις ; Φαίνεται δυστυ-
χισμένη ;

—Καί μόνο πού σου λέω πώς είμαι άν-
θοπάλις, στην ηλικία μου, έπρεπε να κα-
ταλάβης πώς είμαι δυστυχισμένη. Μόνον
όταν είναι διάστικοι καί τύχη να περά-
σουν από τό μαγαζάκι μου με καταδéchονται
οι νεαροί. Άλλοιως, βέβαια προτιμούν τις
νέες κι' όμορφες πωλητρίες.

—Μά γιατί εδιάλεξες αυτό τό επάγ-
γελμα ;

—Έπρεπε όπωσδήποτε να ζήσω.. Τι
άλλο επάγγελμα μπορούσε να διαλέξη μία
παλιν Έλληνίδα σκλάβα ;

—Είσαι Έλληνίδα ; εφώναζε με συγκί-
νησι ή κοπέλλα. Για κάθισε, γερόντισσα.
Πές μου τ' όνομά σου.

—Έκάθισε βαρεία στα μαρμαρένια σκα-
λοπάτια ή γρηούλα.

—Με λένε Θεανώ, άποκρίθηκε άναστε-
νάζοντας. Κι' είμαι από τη Σπάρτη.

—Εγώ γεννήθηκα εδώ, αλλά οι γονείς
μου εινε Άθηναίοι, είπε ή Ροδόκλεια.

—Καί πού είναι τώρα οι γονείς σου ;

—Στη Ρώμη, μαζί με τόν άδελφό μου,
τόν Χορίωνα. Πήγαν να ζητήσουν δικαιο-
σύνη. Έχομε ένα κτηματάκι, εδώ πάρα
έξω, κι' ό Φερώνιος—θα τόν έχης ά-
κούσει τόν βαθύπλουτο συγκλητικό Φε-
ρώνιο, πού έχει τη θαυμασία δίλλα καί
τό πελώριο κτήμα—είναι γιά κακή καί
τύχη γείτονάς μας. Μία μέρα λοιπόν, χω-
ρίς λόγο καί άφορμή, έβαλε τούς δούλους
του κι' έγκρέμισαν τούς φράχτες. Την άλλη
μέρα έκλεισε καί τό δικό μας κτήμα
μέσα στό δικό του. Με τό πρόσχημα ότι
άνηκε στόν παππού του.. Έμάς μάς κα-
ταστρέφει, γιατί από αυτό τό κτηματάκι
είχαμε όλα μας τά καλά. Δέν είμαστε
πλούσιοι, καθώς βλέπεις. Γι' αυτό πήγαν
στη Ρώμη οι γονείς μου.

—Έκούνησε ή γρηά Θεανώ θλιμμένα τό
κεφάλι.

—Δέν πιστεύω να βρούμε τό δίκηνο τους,
άναστένανε. Δίκηνο δέν βρίσκεται ποτέ στη
Ρώμη.. Άλλοίμονο στούς φτωχούς καί
τούς άδύνατους. Καί ξέρω κι' εγώ..

—Φαίνεται πονεμένη, είπε με συγκίνη-
σι ή Ροδόκλεια..

—Αχ, κορούλα μου.. Τά δικά μου
τά βασάνα θάκαναν καί πέτρες να ραγί-
σουν. Μονάχα τών Ρωμαίων ή καρδιά δέν
ραγίζει με τίποτα.

—Πώς έγινε σκλάβα ;

—Αυτό είναι μεγάλη ιστορία.. Όπως
έγιναν τόσοι καί τόσοι δυστυχιο συμπα-
τριώτες μας, κόρη μου, από τόν καιρό
που ή πατρίδα μας υποδουλώθηκε στη Ρώ-
μη..

—Ας είναι.. Μ' έπούλησαν στην
αγορά της Ρώμης, όταν ήμουν είκοσιπέν-
τε χρονών.. Με άγόρασε κάποιος πλού-
σιος άρχοντας. Κι' έπειδή ήμουν όμορφη,
δέν άργησε να με κάμη δική του.. Τί
μπορούσα εγώ, δύστυχη σκλάβα, να κά-
μω ; Ν' άντισταθ ; Καί πώς ;

—Κακομοίρα, ψιθύρισε ή κοπέλλα.

—Αυτό δέν είναι τίποτα. Τώρα θ' άκού-
σης τό αληθινό μου τό μαρτύριο.. Αν έννο-

είται δέν κουράζεσαι, μικρή μου, ν' άκούς
θλιμμένες ιστορίες..

—Όχι, λέγε μου !

—Απέκτησα ένα παιδί. Ένα αγόρι..

Ήταν ή μόνη μου χαρά, ή μόνη παρηγο-
ριά στη μαύρη ζωή μου. Καί όσο μεγαλώ-
νε τό αγοράκι μου, τόσο ξεχνούσα τις συμ-
φορές μου, γιατί μ' άγαπούσε όσο μπο-
ρούσε ν' άγαπήση ένα μικρό παιδί τη μη-
τέρα του. Δέν ξεκολλούσε από κοντά μου,
κι' ενώ έκλαιγε όταν τό άγγιζε ό πατέρας
του, έδειχνε γιά μένα την πιδ τρυφερή ά-
γάπη.

—Κι' αυτό τόν έπείραζε ;

—Τόν έκανε έξω φρονών. Καί όσο με-
γάλωνε τό παιδί, ακόμα χειρότερα. Ώσ-
που, μία μέρα, όταν έγινε έξη ετών ό μι-
κρός..

Τά δάκρυα έπνιξαν τη γερόντισσα..Με
κόπο συνέχισε μετά κάμποση ώρα :

—Μου τόν πήρε! εφώναζε σπαρακτικά..
Μου τόν πήρε μέσα από την άγκαλιά
μού.. Τόν έδωσε σε άγνωστους ανθρώπους
να τόν αναθρέψουν, με διαφορετικό όνομα..
Μου έβήλασε πώς ούτε αυτός πρόκειται να
τόν ξαναβή, ούτε κι' εγώ. Καί έκράτησε
τό λόγο του..

Οι λυγμοί ετράνταζαν τό άδύνατο κορμί
της. Έρράγισε ή καρδιά της κοπέλλας κα-
θώς τη ρώτησε :

—Μά γιατί σούδειξε τόσο κακία ;

—Έπειδή έλεγε πώς μ' άγαπούσε.. Ά-
γάπη χειρότερη από μίσος. Ήθελε, έλεγε,
να μ' έχη όλοτελα δική του. Τρία χρόνια
εβάσταξε τό μαρτύριό μου. Τότε, όταν είδε
κι' άποείδε πώς δε μπορούσα να υπεрни-

—Έμειναν κάμποση ώρα ακόμα μαζί ή
γρηά Έλληνίδα Χριστιανή, κι' ή νεαρή κι'
όμορφη Έλληνοπούλα. Κι' όταν χωρίστη-
καν, έννοιωσαν πώς οι καρδιές τους είχαν
άδελφωθεί.

—Όταν βέλη ή τύχη.. την παρηγόρησε
ή Ροδόκλεια.

—Όταν βέλη ό Θεός, ό ένας, ό αληθι-
νός, διώρρωσε ή γερόντισσα. Αυτός καί
δουνά μπορεί να μετακίνηση.. Αυτός μου
δίνει τό θάρρος να υποφέρω τη συμφορά
μου καί τη φτώχεια μου.. Γιατί, κορούλα
μου— άς τό πώ— ή οικογένειά μου ή-
ταν άρχοντική..Είχαν σκλάβες στό σπίτι
μου, στη Σπάρτη.. Τώρα κοιμάμαι πολ-
λά θράδνα νηοτική.. Άλλά αυτό δέν είνε
τίποτα. Δόξα νάχη ό Θεός, κι' αν με δο-
νήση να βρω τό παιδί μου, θα πώ ότι έ-
ζησα ευτυχισμένη.

—Εμειναν κάμποση ώρα ακόμα μαζί ή
γρηά Έλληνίδα Χριστιανή, κι' ή νεαρή κι'
όμορφη Έλληνοπούλα. Κι' όταν χωρίστη-
καν, έννοιωσαν πώς οι καρδιές τους είχαν
άδελφωθεί.

—Όταν βέλη ή τύχη.. την παρηγόρησε
ή Ροδόκλεια.

—Όταν βέλη ό Θεός, ό ένας, ό αληθι-
νός, διώρρωσε ή γερόντισσα. Αυτός καί
δουνά μπορεί να μετακίνηση.. Αυτός μου
δίνει τό θάρρος να υποφέρω τη συμφορά
μου καί τη φτώχεια μου.. Γιατί, κορούλα
μου— άς τό πώ— ή οικογένειά μου ή-
ταν άρχοντική..Είχαν σκλάβες στό σπίτι
μου, στη Σπάρτη.. Τώρα κοιμάμαι πολ-
λά θράδνα νηοτική.. Άλλά αυτό δέν είνε
τίποτα. Δόξα νάχη ό Θεός, κι' αν με δο-
νήση να βρω τό παιδί μου, θα πώ ότι έ-
ζησα ευτυχισμένη.

—Εμειναν κάμποση ώρα ακόμα μαζί ή
γρηά Έλληνίδα Χριστιανή, κι' ή νεαρή κι'
όμορφη Έλληνοπούλα. Κι' όταν χωρίστη-
καν, έννοιωσαν πώς οι καρδιές τους είχαν
άδελφωθεί.

—Όταν βέλη ή τύχη.. την παρηγόρησε
ή Ροδόκλεια.

—Όταν βέλη ό Θεός, ό ένας, ό αληθι-
νός, διώρρωσε ή γερόντισσα. Αυτός καί
δουνά μπορεί να μετακίνηση.. Αυτός μου
δίνει τό θάρρος να υποφέρω τη συμφορά
μου καί τη φτώχεια μου.. Γιατί, κορούλα
μου— άς τό πώ— ή οικογένειά μου ή-
ταν άρχοντική..Είχαν σκλάβες στό σπίτι
μου, στη Σπάρτη.. Τώρα κοιμάμαι πολ-
λά θράδνα νηοτική.. Άλλά αυτό δέν είνε
τίποτα. Δόξα νάχη ό Θεός, κι' αν με δο-
νήση να βρω τό παιδί μου, θα πώ ότι έ-
ζησα ευτυχισμένη.

—Εμειναν κάμποση ώρα ακόμα μαζί ή
γρηά Έλληνίδα Χριστιανή, κι' ή νεαρή κι'
όμορφη Έλληνοπούλα. Κι' όταν χωρίστη-
καν, έννοιωσαν πώς οι καρδιές τους είχαν
άδελφωθεί.

—Όταν βέλη ή τύχη.. την παρηγόρησε
ή Ροδόκλεια.

—Όταν βέλη ό Θεός, ό ένας, ό αληθι-
νός, διώρρωσε ή γερόντισσα. Αυτός καί
δουνά μπορεί να μετακίνηση.. Αυτός μου
δίνει τό θάρρος να υποφέρω τη συμφορά
μου καί τη φτώχεια μου.. Γιατί, κορούλα
μου— άς τό πώ— ή οικογένειά μου ή-
ταν άρχοντική..Είχαν σκλάβες στό σπίτι
μου, στη Σπάρτη.. Τώρα κοιμάμαι πολ-
λά θράδνα νηοτική.. Άλλά αυτό δέν είνε
τίποτα. Δόξα νάχη ό Θεός, κι' αν με δο-
νήση να βρω τό παιδί μου, θα πώ ότι έ-
ζησα ευτυχισμένη.

—Εμειναν κάμποση ώρα ακόμα μαζί ή
γρηά Έλληνίδα Χριστιανή, κι' ή νεαρή κι'
όμορφη Έλληνοπούλα. Κι' όταν χωρίστη-
καν, έννοιωσαν πώς οι καρδιές τους είχαν
άδελφωθεί.

—Όταν βέλη ή τύχη.. την παρηγόρησε
ή Ροδόκλεια.

—Όταν βέλη ό Θεός, ό ένας, ό αληθι-
νός, διώρρωσε ή γερόντισσα. Αυτός καί
δουνά μπορεί να μετακίνηση.. Αυτός μου
δίνει τό θάρρος να υποφέρω τη συμφορά
μου καί τη φτώχεια μου.. Γιατί, κορούλα
μου— άς τό πώ— ή οικογένειά μου ή-

τις μιάς γαλανής κοπέλλας σου παίρνει το όπλο από το χέρι.

—Όχι, της γερόντισσας ή ματιάς τόν έμάγευε.

—Θα τὸ μάθουν οἱ γρηῃς τί γοητεία ἔ-
ξασκούν ἀπάνω σου καὶ θὰ σὲ πολιορκή-
σουν.

—Εὐτυχισμένη Μάρκελλε! Δύο κατακτῆ-
ρες σ' ἕνα ἀπόγευμα! Μία ἀγουρη παι-
δούλα καὶ μιά ἑκατόχρονη!

—Συλλογὴ ἀξία τοῦ μεγάλου κατακτη-
τοῦ Μάρκελλου!

—Ἡ Βουλπία, τώρα πού θὰ τὸ μάθῃ,
θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ ζήλεια.

Γελούσε ὁ ἑκατόνταρχος καὶ δυο περ-
νοῦσε ἡ ὥρα, τόσο κι' αὐτὸς καταλάβαινε
λιγώτερο τί τὸν εἶχε σπρώξει νὰ φερθῇ μὲ
τόση ἐπιεικεία.

—Ὡστόσο, εἶπε ὁ ποιητῆς Κλαύδιος
τσουχερά, ἂν φθάσῃ στ' αὐτιά τοῦ διοικη-
τοῦ σου ἡ μέγαλοψυχία σου, γενναῖέ
μου Μάρκελλε, δὲν ἀποκλείεται νὰ μὴ σὲ
συγχάρῃ κι' αὐτὸς, ὅπως ἐμεῖς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν δηκτικὰ, ἀπειλητι-
κὰ σχεδόν. Τὰ γέλια σταμάτησαν γιὰ μιά
στιγμὴ. Ὅλοι ἐκύτταζαν στενοχωρημένοι
πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον. Πολλὲς
φορὲς λογοφέρναν ὁ Κλαύδιος κι' ὁ Μάρ-
κελλος. Πολλὲς φορὲς εἶχαν βρεθῇ ἀντίζη-
λοι στὶς κατακτήσεις τῶν ὡραίων τῆς Ποι-
μπίας. Ὁ Κλαύδιος δὲν ἦταν τριάντα ἔτων
Τὸ χλωμὸ πρόσωπό του, τὰ ξεπλυμένα
σταχτερά του μάτια δὲν ἐπέτρεπαν νὰ τοῦ
δώσης μίαν ὠριμένη ἡλικία. Τὸ σῶμά
του, λεπτὸ, εὐκίνητο, μὲ ἀνάστημα μέτριο,
δὲν ἦταν ἄσχημο. Ὡστόσο τοῦλειπε κά-
τι, ἡ ἀρμονία, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἑλληὴ Πύρ-
ρος. Ἔτσι, τίς περισσότερες φορὲς, δταν
ἐπιχειροῦσε νὰ σταθῇ ἀντιμέτωπος τοῦ
Μάρκελλου, οἱ κοπέλλες εἰδὲκτικὰ φανε-
ρῇ τὴν προτίμησιν τὸν γιὰ τὸν ἑκατόνταρχο.

—Αὐτὸ δείχνει τὴν κατωτερότητα τῶν
γυναϊκῶν, ἔλεγε ἔξω φρενὼν ὁ ποιητῆς
Κλαύδιος. Δὲν ἐκτιμοῦν τὸ πνεῦμα.

Ὁ Πύρρος, ὅμως, πού εἶχε ὑποβληθῇ
πολλὲς φορὲς στὸ μαρτύριο ν' ἀκούσῃ τοὺς
ἀνόητους στίχους τοῦ Ρωμαίου, ψιθύριζε
στὸ αὐτὸ κάποιου φίλου του:

—Αὐτὸ δείχνει πὺς ὑπάρχει καὶ λίγη
καλαισθησία στὴν Πομπηία. Γιὰ μιά κί-
νησις τοῦ Μάρκελλου, ἕνα θῆμα τοῦ ἡ ἑ-
να χαμογέλο του, εἶνε ὠραιότερα ἀπὸ ἕνα
ποίημα, ἀπὸ τοὺς δυὸ χιλιάδες στίχους
ποῦ εἰ γράφει ὡς τώρα ὁ Κλαύδιος, κι' ἀ-
πὸ τίς μυριάδες πού σκέπτεται ἀκόμα νὰ
γράψῃ, ἂν δὲν βρεθῇ κανεὶς Νέρων ν' ἀ-
ποκεφαλίσῃ τοὺς ἀσεβοῦντας πρὸς τὴν
δμορφία.

—Κλαύδιε, ἀποκρίθηκε ὁ Μάρκελλος,
γελώντας στὴν τσοχηρή παρατήρησι τοῦ
ποιητοῦ, ἂν φοβόμουν τὸν διοικητὴ μου,
νὰ εἶσαι βέβαιος πὺς δὲν θὰ διηγώμουν
τὸ ἐπεισόδιό μου μπρῶστὰ σου.

—Ὅλοι ἐγέλασαν, κι' ὁ Μάρκελλος σηκώ-
θηκε καὶ πῆγε μέσα, νὰ κἀν τὸ λουτρό
του. Ἡ φανερὴ κακία τοῦ Κλαυδίου τοῦ
εἶχε χαλάσει μὲ μιάς τὴ διάθεσι. Κι' ἐνῶ
εἶχε φοχίσει νὰ εἰρωνεύεται κι' ὁ ἴδιος τὸν
ἑαυτὸ του γιὰ τὸ φερσίμιο του, τώρα πάλι
σὰ νὰ τῷ δρισκε κάπως δικαιολογημένο.

ΒΟΥΛΠΙΑ, Ἡ ὨΡΑΙΑ ΠΟΜΠΗΙΑΝΗ

Ὁλόφωτο ὑποδέχθηκε τὸ ἀρχοντικὸ τῆς
Βουλπίας τὴν εὐθὺμην συντροφιά τοῦ Μάρ-
κελλου. Δούλοι μὲ ἀναμμένες δάδες ἐστέ-
κονταν στὶς γωνίες, λυχνίες, θαύματα τέχ-
νης, ἐκρέμονταν ἀπὸ τὴν ὀροφὴ. Στὸ δά-
πεδο, τὸ μωσαϊκὸ ἀστράφτε σὰν καθο-
φτης κι' ὅπως καὶ στοὺς τοίχους, θαυμά-
σιες εἰκόνες παρίσταναν διάφορες σκηνὲς
ἀγροτικῆς, ἐρωτικῆς, κι' ἀκόμα πολεμι-
κῆς.

Διάρθκον οἱ νέοι τὸ πελώριο ἄτριο, πα-
τώντας στὰ πολυτελῆ μωσαϊκὰ. Στὸ βά-
θος, στὴ μεγάλη σάλα τοῦ σπιτιοῦ, στε-
κόταν ἡ Βουλπία. Ἀστράφτε δλόκληρη
ἀπὸ χρυσαφικά. Ὁ τριφυλοῦς τῆς χιτώ-
νας κραποῖταν στοὺς ὄμους ἀπὸ χρυσὲς
πόρπες. Στὰ χέρια τῆς ἀστράφταν τὰ
δαχτυλίδια καὶ τὰ βραχιόλια ἀπὸ πολύ-
τιμα πετράδια. Τὰ μαλλιά τῆς, ὅμως, μαύ-
ρα, ἀστράφταν πὺς πολὺ. Τὴ λάμπει αὐτὴ
μόνο τῶν ματιῶν τῆς ἡ ἀστροπὴ τῆς ἐστί-
αζε. Κάτω ἀπὸ μακρυὲς ὀλόμαυρες βλεφα-

ρίδες, δυὸ μάτια, μεγάλα, ἀμυδαλωτά,
μαύρα, σκοτεινὰ σὰν τὴ νύχτα, πεταῖσαν
παραξένες φλόγες. Πιὸ ὠραία μάτια δύσκο-
λα μπορούσε κανεὶς νὰ διειρεῖται. Μόνον ὁ
Πύρρος ἐβρίσκε πὺς τὰ παράξενα αὐτὰ ἄ-
στρα πού ἀντανάκλουν μιά ψυχὴ φλογε-
ρῇ, ἀνήσυχη, μοναχὰ ἕνα αἶσθημα δὲν κα-
θρέφτιζαν ποτέ: Τὴν καλὴσύνῃ. Καὶ πὺς
μάτια δίχως καλὴσύνῃ δὲν μπορούσαν νὰ
εἶνε ἀπόλυτως ὁμορφά.

Ἐκάμε λίγα βήματα ἡ Βουλπία πρὸς
τοὺς καλεσμένους. Τῆς. Τὸ ἀγαλματένιο
τῆς κορμὶ, μεστὸ, στήτῳ, ἦταν σφικτὸ κι'
ἡ ζωὴ ξεχειλίζει κάτω ἀπὸ τὸ μελαχροινὸ
δέρμα στὰ τὸρνευτὰ γυμνά μπρῶστα.

—Ὁμορφῇ Βουλπία, ἐγὼ νῆσε πρῶτος
ὁ Κλαύδιος, ζητοῦμε χάρι. Ἀργήσαμε κι'
αὐτὸ δὲν ἀρμόζει σὲ ἀνθρώπους πού τοὺς
τιμᾶς μὲ τὴ φίλια σου. Ἀλλὰ ἔξομα πὺς
εἰμαστε συγχωρημένοι, γιὰτὶ ἔνοχος εἶνε
ὁ Μάρκελλος, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου. Μὰ
σ' αὐτὸν καὶ τί δὲν μπορεῖς νὰ συγ-
χωρήσῃς;

—Τί λέει ὁ Μάρκελλος; ρώτησε φιλά-
ρεσκα ἡ Βουλπία κι' ἐστρεψε τὸ κεφάλι
τῆς πρὸς τὸν ἑκατόνταρχο, χαρίζοντάς του
ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χαμόγελα, πού ἐτρέλ-
λαιναν τοὺς νέους τῆς Πομπηίας καὶ ἐνέ-
πνεαν στὸ Κλαυδίου στίχους, ἀθλίους μὲν
ἀλλὰ φλογερούς.

—Ὠραία τὸν ὡραῖον, εἶπε ὁ νεαρὸς
ἀξιωματικὸς. Τί μπορῶ νὰ πῶ δταν κυτ-
τῶ τὴν ὁμορφίᾳ σου; Ἡ γλῶσσα μου δέ-
νεται καὶ μοναχὰ εὐχαριστῶ μένα μου τοὺς
θεοὺς πού μ' ἔκαμαν τὸν πιδ εὐτυχὴ θνη-
τὸ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού σοὺ ἐνέπνευσαν
ἐρωτὰ γιὰ μένα.

—Απόψε εἶνε ποιητικὴ διάθεσι ὁ Μάρ-
κελλος, τὸν διέκοψε εἰρωνικά ὁ Κλαύδιος.
—Ζηλῶν; ἔφῳναξε ὁ Πύρρος. Μὰ
τοὺς θεοὺς, δὲν ξέρω ἂν αὐτὰ τὰ λόγια
σου δὲν ἀξίζουν δέκα τραγούδι δικὰ σου.

—Μὴν πειράζῃς τὸν ποιητὴ μου, εἶπε
γρήγορα ἡ οἰκοδέσποινα. Περάστε στὸ
τρικλίνιον. Ὅταν σταματήσῃ τὴ πέννα, πού
σίγουρα σὰς τυραννεῖ, θὰ ἔχετε πιδ κα-
λὴ διάθεσι.

Ἐπέρασαν στὴν πολυτελῆ τραπεζαρία,
τὸ «τρικλίνιον» ὅπως τὸ ὠνόμαζαν. Κρεβ-
βάτια γύρω ἀπὸ τὸ μακρὸν τραπέζι τοὺς
ἐπεριέμεναν. Ἐτοίμα κι' ἀνδοστολισμένα. Ὁ
λοι ἐτίερασσαν στεφάνια ἀπὸ ρόδα, πού
τοὺς προσέφεραν ὠραία σκλαδούλα, καὶ
μετὰ ἐπαλῶθηκαν στὰ κρεβάτια. Μόνῃ
ἡ Βουλπία ἐκάθησε, κι' ἔφαγε κομίστι, ὅ-
πως τὸ συνηθίζουν οἱ γυναῖκες. Ἀν καὶ ἡ
Βουλπία, πού δὲν ἀκολουθοῦσε κατὰ
γράμμα τὰ αὐστηρὰ ρωμαϊκὰ ἔθιμα, δὲν

ἀπέφευγε πότε-πότε νὰ γέρνῃ κι' αὐτὴ
στὸ κρεβῆτι, δταν πρὸ πάντων ἤξερε πὺς
θὰ συναντοῦσε τὸ μπράτσο τοῦ Μάρκελ-
λου νὰ τὴν ὑποδαστάζῃ. Νέα παιδιὰ, πεν-
τάμορφα, τοὺς ὑπηρετοῦσαν. Ἦταν κι'
αὐτὴ μιά προτίμησις τῆς Βουλπίας. Ἀ-
φευγε νύχθῃ γυναῖκες σκλάβες στὰ συμφο-
ρια. Ἐζήλευε, ἂν καὶ καμμία σκλάβη πο-
τέ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς παραδῇ στὴν
ὁμορφίᾳ. Μόνον τίς αὐλητρίδες, τίς κιθα-
ρίστριες καὶ τίς χορευτρίδες δὲν μπορούσε
ν' ἀποφύγῃ. Ἀλλὰ τότε ἐκύτταζε τὸν Μάρ-
κελλο στὰ μάτια, κι' ἂν ἡ ματιά του τῆς
φανέταν πολλὴ ἀστραφτερή, κι' ὁ θαυμα-
σμὸς του ζωηρὸς, ἡ αὐλητρίδες πού τὸν εἶχε
προκαλέσει, δὲν ξαναπατοῦσε τὸ κατῳφί
τῆς.

Ὅταν ἄρχισε νὰ κυλᾷ ἀφθονοὶ τὸ κρα-
σί, ἀφριστὸ, κόκκινο, βγαλμένο ἀπὸ τὰ
περίφημα ἀμπέλια πού ἐσκέπαζαν τοὺς
πρόποδες τοῦ Βεζουβίου, ὁ Κλαύδιος αἰ-
σθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθῃ στὸ ἐ-
πεισόδιό τοῦ Μάρκελλου.

—Ὠραία οἰκοδέσποινα, ἐφῳναξε. Δὲν
μὰς ἐρώτησες γιὰτὶ ἀργήσαμε. Κι' ὅμως
ἡ ἐρώτησις αὐτὴ θὰ εἶχε ἀρκετὸ ἐνδασέ-
ρον, κι' ἡ ἀπάντησις τοῦ Μάρκελλου θὰ
μὰς διασκέδαζε.

—Ἀγαπημένε μου, εἶπε ἡ ὁμορφῇ Ποι-
μπιανὴ γέρωντας μὲ χάρι τὸ μελαχροινὸ
κεφάλι τῆς στὸν ὦμο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ
τῆς, πὺς μου τί σὲ κράτησε κι' ἀργήσες
νὰρθῃς κοντὰ στὴ Βουλπία σου;

Ἐκαμε μίαν ἀόριστη κίνησι ὁ Μάρκελ-
λος, σὰ νὰ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ν' ἀπαντήσῃ.
Ἐνοίωθε ξαφνικά σὰν κάποια στενοχώ-
ρια μὲ τὴν ἰδέα πὺς θ' ἀναγκαζόταν νὰ
διηγηθῇ τὸ ἀπογευματινὸ περστικὸ στὴν
ἀρραβωνιαστικίᾳ του. Μὲ τὸ γυναικεῖο τῆς
ἐνστικτο, κατάλαβε ἡ Βουλπία τὴ στενο-
χώρια του. Τὸ βλέμμα τῆς σκοτεινίαισε, μὰ
τὰ χεῖλη τῆς χαμογέλουσαν, καθὼς παρα-
κάλεσε πάλι:

—Ἐμπρός, διηγήσου, θέλω ν' ἀκούσω

—Βουλπία, ἀποκρίθηκε ὁ ἑκατόνταρχος.
Μὴν ἀκούς τίς ὑπερβολὲς τοῦ Κλαυδίου.

—Δὲν θέλεις νὰ διηγηθῇς; ἐφῳναξε ὁ
Κλαύδιος μ' ἔξασψι. Πολὺ καλά, θὰ διηγη-
θῶ ἐγὼ τὴν ἱστορία σου μὲ τὴν ποιητικὴ
μου γλῶσσα... Φαντάζομαι πὺς μᾶλλον
θὰ κερδίσῃ τὸ ἐπεισόδιό σου στὰ χεῖλη
μου.

—Ὁ Κλαύδιος, ὁ Κλαύδιος νὰ τὸ πῇ!,
ἐφῳναξαν εὐθὺμα ὅλοι.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ...

Η ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Ἀφού ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸν ἄρ-
ρωστο, ὁ γιαντρός τὸν ἐχτύπησε φιλικὰ
στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε μὲ σοβαρότη-
τα:

—Παχαίνετε, φίλε μου, παχαίνετε
πολύ, κάνετε κοιλιὰ.

—Τὸ ξέρω, γιαντρέ, ἀφού γι' αὐτὸ
ἀκριδῶς ἤλθα νὰ σὰς συμβουλευθῶ.

—Ἀφήστε με νὰ μιλήσω καὶ ἀκού-
στε τὴν διάγνωσί μου. Εἶνε ἀλάνθω-
στη, ἀπόλυτως ἀλάνθωστη, φίλε μου,
γιὰτὶ διαβάζω σὲ σὰς ὅπως σ' ἕνα ἄ-
νοιχτὸ βιβλίο. Εἶσατε παχύς...

—Βεβαίως, γιαντρέ, ἀφού...

—Σιωπὴ! Τί πρέπει τώρα νὰ κά-
μετε γιὰ νὰ χάσετε αὐτὸ τὸ λίπος;

—Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ μάθω!

—Θὰ σὰς τὸ πᾶ... Θὰ μπορούσα
νὰ σὰς δρίσω πολὺτιμὰ φάρμακα νὰ
σὰς συστήσω θυροειδίνη ἢ ἰώδιον ἢ
ἄλλα πράγματα...

—Θὰ τὸ πάρω, γιαντρέ μου, ἂν χρει-
άζεται...

—Ὅχι! Θὰ προτιμήσω ἕνα φάρμα-
κο ἀπλούστερο. Θὰ μπορούσα νὰ σὰς
διατάξω δίαιτα γιὰ νὰ ἀδυνατίσετε...

—Ἀν πρέπει...

—Ὅχι! Ὑπάρχει κατὶ καλύτερο.

Θὰ σὰς δώσω τὸ ἀποτελεσματικώτερο
φάρμακο.

—Εἶσατε βέβαιος γιὰ τὴν ἀποτελε-
σματικότητά του, γιαντρέ;

—Δὲν γελίεμαι ποτέ. Σὰς ἐπανα-
λαμβάνω ὅτι διαβάζω σ' ἐσὰς ὅπως
σ' ἕνα ἀνοιχτὸ βιβλίο. Βλέπω ἀκρι-
δῶς τί σὰς χρειάζεται, γιαντρέ, σὰς
ξαναλέω, ἡ διάγνωσίς μου εἶνε ἀλάν-
θωστη... Εἶσατε παχύς, φίλε μου.

Ἀκού-
στε, λοιπόν, τί σὰς συνιστᾷ: Κάνετε,
κάθε μέρα, λίγο δρόμο μετὰ τὴ δου-
λειά σας...

—Νομίζετε ὅτι...

—Δὲν νομίζω, εἶμαι βέβαιος. Κα-
νετε κάθε μέρα ἕναν καλὸ ἐξοχικὸ πε-
ρίπατο.

—Μετὰ τὴ δουλειά μου;

—Ναί, μετὰ τὴ δουλειά σας

—Μὰ... ξέρετε...

—Τί νὰ ξέρω! Μοναχὰ ἂν κάνετε
αὐτὸ πού σὰς λέω, θὰ σὰς σώσῃ.

—Μὰ... εἶμαι...

—Τί εἶσαι, λοιπόν;

—Εἶμαι... ἀγροτικὸς ταχυδρομικὸς
διανομὲς.

Γ. ΝΑΣΟΣ

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

ΟΥΣΙΩΝ

Παντρεμένη γυναίκα, μὲ
παιδιά!... Πὺς μπόρεσε
κι' ἔκαμε ἕνα τέτοιο πράμα;
Καὶ νὰ πῇς, ὅτι δὲν τὴν ἀγα-
ποῦσε ὁ ἀνδρας τῆς! Αὐτὸς
τὴν ἐλάτρευε καὶ τῆς εἶχε ὅλα
τ' αγαθά. Καὶ μολαταῦτα, τὸν
ἀφῆσε γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ, ποι-
όν; Ἐνα κιβδηλοποιό! Ἐναν
κινὸ κακοποιό, πού γύγχε προ-
χθὲς ἀπὸ τὴ φυλακή. Κατάλα-
δες, φίλε μου;

Ἔτσι ἐσχολίαζαν στὴ γειτο-
νιά τὴν φυγὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ
τὸ σπίτι τῆς. Κι' αὐτὸς ἀκόμη
ὁ ἀνδρας πὺς δὲν μπορούσε νὰ
ἐξηγήσῃ τὸ ξαφνικὸ κι' ἀναπάν-
τεχο κακὸ πού τὸν ὄρηξε. Ἀλλ'
ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔλα-
βε ἀπὸ τὴν φυγάδα γυναῖκά του
τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Συγχώρησε με καὶ προσπά-
θησε νὰ με καταλάβῃς. Ὑπῆρ-
ξες πάντα καλὸς μαζί μου καὶ
μὲ λυπεῖ πού ἀσφαλὸς θὰ σὲ
ἐπείκρωνα. Μὰ δὲν μπορούσα νὰ
κάμω ἄλλοιῶς. Ἐνα θαρύτερο
χρὲς ἀγάπης κι' εὐγνωμοσύνης
μ' ἐκαλοῦσε νὰ κάμω αὐτὸ πού
ἔκαμα.

Ὁ ἀνθρώπος πού ἀκολού-
θησα ὑπῆρξε κατὰ γὰ μὲνα
ὁ ἥλιος, πού μὲ ἐξέσταينه μὲ
τὴν θερμὴ του ἀγάπῃ, ὁ ζων-
τανὸς ἀέρας πού ἀνέπνεα, τὸ
φῶς τῆς ζωῆς μου. Σήμερα φέ-
ρει τὸ στίγμα μίας ἀτιμωτικῆς
πράξεως καὶ ἀσφαλὸς θὰ ἐσκέ-
πθῃς». Ἐνας κιβδηλοποιὸς δὲν
ἦταν ἄξιος γιὰ μένα!

Ὅχι. Ἐ γ ὦ δὲν ἦμουν ἄξια
γι' αὐτόν. Θεέ μου, πόσο ἔνο-
χη ἐστάθῃκα ἀπέναντί του!

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ὅταν τὸν ἐγνώρισα, ἦταν
τίμιος ἀνθρώπος. Ἐργαζό-
ταν ὑπάλληλος, σὲ μίαν ἐται-
ρία. Κι' ἦταν ὑπόδειγμα ἀρε-
τῆς κι' ἐργατικότητος. Δὲν εἶχε
κάμει ποτέ του καμμίαν ἐπιλή-
ρησιν πρᾶξι. Καὶ τὸ μόνο του
σφάλμα ἦταν πού μὲ ἀγάπησε
πολύ...

Ἡ ἀγάπη του εἶχε τὸν χα-
ρακτήρα μίας φλογερῆς καὶ ἀ-
νεξάντητης γενναιοδωρίας. Γιὰ
νὰ ἐκπληρῇ τὸν δὲν ἐποθύσε καμ-
τὸν ἐαυτὸ ἀπὸ τῆς ζωῆς. Ἦταν
μὴν ἀπόλαυσις τῆς ζωῆς. Ἦταν
ἀπόλαυσις τῆς ἀσκήσεως. Τύπος
ὀλιγαρκείας, σὲ τὰ ἡμέρες ὅ-
ταν ἦταν γιὰ μὲ νὰ τὰ ἤθελε ὁ
λα. Ὁνειροπολοῦσα νὰ μού χα-
ρίσῃ τὴν πιδ ἀνέτη καὶ μακα-
ρία ζωὴ.

Ἡ δικὴ μου οἰκονομία τότε
ἐπερνοῦσε φοβερὴ οἰκονομικὴ
κρίσις. Ὁ πατέρας μου εἶχε σπα-
ταλῇ σὲ ἀνότητες ἐπιχειρή-
σεις τὴν περιουσίᾳ μας. Καὶ ἡ
σῆς τῆς ἡμέρας περνοῦσα
τοῦ. Μαῦρες ἡμέρες περνοῦσα
τοῦ. Μὰ ὅταν σπῆται μὲ τὴν ἀ-
μετάκλητη ἀνάγκη ἐμὲ καὶ τὴν
μεγάλωσα. Καὶ ἡ μόνι μου χα-

τὴν ἐπρότειναν!..

Η ΦΟΒΕΡΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Χωριστήκαμε τότε, χωρὶς
νὰ δώσω μεγάλη προσοχὴ
στὰ λόγια του. Μὲ εἶχε ἀπορ-
ροφήσει ἐξ ὀλοκλήρου ἡ οἰκο-
γενειακὴ μου τραγωδία.

Ἐπέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες,
χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ. Ἀρχισα ν' ἀ-
νησυχῶ, μὴ ξέροντας τί τοῦ εἶχε
συμβῇ, δταν μιά μέρα ἔμαθα
τὸ ἀνέλπιστο νέο.

Εἶχε συλληφθῇ ὡς μέλος μι-
ᾶς συμμορίας, ἡ ὁποία εἶχε
κατασκευάσει ψευτικὲς λίρες.
Ὁ ἀγαπημένος μου καθὼς ἔ-
γραφε ἡ εἰδησις στὶς ἐφημερί-
δες, εἶχε ἀναλάβει νὰ πλάσσει
ἕνα μεγάλο ποσὸν ἀπὸ τὰ
ψευτικά αὐτὰ νομίσματα.

Ἡ ἀπογοητεύσις μου ὑπῆρ-
ξε πικρὴ. Ἐνοίωσα γι' αὐτόν
μίαν ἀπέραντη ἀπέχθεια. Πὺς
μπορεῖ καὶ ἀγάπησα ἕναν ἀν-
θρώπο μὲ τόσο σκοτεινὴ καὶ
ἐγκληματικὴ ψυχὴ; Ἐσκέφτο-
μουν. Καὶ ξεριζώσα μὲ ἀγανά

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ

Γιὰ πολλοὺς ὁ ἔρως εἶναι μιά εὐχάριστη, διαρκὲς αὐ-
τοθυσία. Χαίρονται νὰ δίνουν. Κι' ἐρχονται περιστάσεις,
πού φθάνουν νὰ δώσουν γιὰ χατῆρι τοῦ ἀγαπημένου προ-
σώπου καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμη. Καὶ πάλι τὸ δρίσκουν λι-
γο. Καὶ λυποῦνται πού δὲν ἔχουν νὰ δώσουν κατὶ περισ-
σότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ τους...

Αὐτὰ τὰ ὠραία ὀλοκαυτώματα στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης
—ὑπέροχες μορφὲς ἔρωτος— θὰ μὰς ἀπασχολήσουν σ'
αὐτὴ τὴν νέα σειρά τῶν ἀληθινῶν ἱστοριῶν τῆς σύγχρονης
ζωῆς. Πολλὲς ἀπὸ τίς ἐρωτικὲς αὐτοθυσίες ὀδηγοῦν στὴ
φυλακὴ. Ἀνθρώποι κλέβουν, πλαστογραφοῦν, καταχρῶ-
νται, γιὰ χάρι τοῦ ἔρωτός των.

Ἀς παρακολούθησμε τὰ δράματα αὐτῶν τῶν ἀνθρώ-
πων μὲ μίαν χριστιανικὴ συγκρατησὶ ἀπέναντι τῶν ἐγ-
κλημάτων τους. Ἀφένονται αἱ ἀμαρτίαι αὐτῶν αἱ πολλαί,
ὅτι ἡγάπησαν πολύ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

δρὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὁ ἀ-
γαπημένος μου μὲ ρώτησε
ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πὺς μὲ
ἀγαπᾷς. Πόσο ἐρωτικὸς ἦ-
στερ ἀπὸ ἀλλεπάλληλους ἀνή-
στες, ἀπεφάσισα νὰ τοῦ τὸ πῶ:

—Σὲ λίγες ἡμέρες, τοῦ εἶ-
πα, θὰ γὰς τὸ σπιτάκι μου
στὸν πλειστηριασμό...

Καὶ μὲ πῆραν τὰ δάκρυα.
Δὲν μὰς εἶχε μείνει τίποτε ἄλ-
λο, παρὰ τὸ σπιτάκι, πού ἐκα-
θόμαστε. Κι' ἐσκέφτομουν τὴν
ἀρρωστη μαμά μου, τ' ἀνῆλι-
κα ἀδελφία μου πού θὰ ἔμειναν
στὸ δρόμο.

—Ἐλα νὰ παντρευτοῦμε,
μού εἶπε ὁ ἀγαπημένος μου,
θὰ γλυτώσῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν τρα-
γωδία τοῦ σπιτιοῦ σου.

—Τί λές! τοῦ ἀπάντησα. Νὰ
ἐγκαταλείψω τοὺς δικούς μου
τώρα, σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγ-
μῇ; Ὅχι, δ

στοι και ήταν υπό την προστασία αυτού του πατέρα των θεών, άλλ' η τρέλλα του έρωτευμένου βασιλιά δεν έπρόκειτο να σε-
δαση τίποτα.

Πριν επιχειρήσει τον Ιερόσυλον διασμόν, έν τούτοις, την έκάλεσε ν' άποσυρθεί, δη-
λώντας ότι θα της έχάριζε τη ζωή κι' αυ-
της και του Δίκτου, αν γινόταν έρωμένη
του, κι' ότι θα ήταν άνηλες, αν τον έξα-
νάγκαζε να μεταχειρισθί διαν. Κι' έπειδή
έκείνη, κάνοντας έκκληση στον κυρίαρχο
των κεραυνών, τον ήπειλσε με την τιμο-
ρία του, ο Πολυδέκτης, με την άπόφασιν
να μη σεδαση ούτε το μέρος ούτε τους
θεούς, έπροχώρησε να έκτελεση τους βέ-
δηλους πόθους του.

★
Στο μεταξύ ο Περσεύς άσχολείτο να
φέρει εις πέρας τον άθλον που ανέλαβε
κι' η φαντασία των συγχρόνων του, παρέ-
στησε με τα ζωηρότερα χρώματα τις έ-
νέργειες και την υπεράνθρωπον δράσιν
του.

Υπό την οδηγίαν των προστατών του
θεών ο Περσεύς έφθασε στην χώρα που
ήταν γεμάτη θαύματα, κι' όπου κατοί-
κουσαν οι τρεις Γραιές, ή Ένωύ, ή Πε-
φρηδών και ή Δεινώ, παρθένες με μορφές
τερατώδεις, που γεννηθήκανε γρήες, κι' εί-
χαν κι' οι τρεις μαζί ένα μάτι κι' ένα δόν-
τι, που το μεταχειρίζοντο διαδοχικά.

Ο Περσεύς κατάβησε να τους άρπά-
ξη το μάτι και το δόντι, και για να τους
δώση πίσω τα εφόδια εκείνα του βίου και
της άποστολής των, άξίωσε να του δεί-
ξουν τον δρόμο που έφερε στο μέρος που
έμεναν οι άδελφές τους Γοργόνες. Έκείνες
υπέκυψαν τούδωσαν τις πληροφορίες που
ήθελε, τον έφωδισαν με πέδιλα, με τα ό-
ποια μπορούσε να πετάη κι' ένα μανδύαν
που τον έκανε άόρατον, κι' ο Περσεύς πή-
γε και έβηκε τις τρεις άδελφές με την τε-
ρατώδη ύψη, την Σθενώ, την Εύρυάλην
και την Μεδούσαν.

Αντί για μαλλιά οι Γοργόνες είχαν φί-
δια που ήταν τυλιγμένα στα κεφάλια τους,
μακριά δόντια σαν κάπροι, χάλκινα χέρια
και φτερά χρυσά, κι' όσοι τις αντίκρυζαν
άπελιθώνοντο.

Για να μην ύποστη τις συνέπειες του
αντικρύσματός των ο ήρωας, τις έπλησία-
σε χωρίς να τις κυττάξη στο πρόσωπο
και με το βλέμμα προσηλωμένο στην χάλ-
κινην ασπίδα όπου ζωγραφιζότανε σαν σε
καθρέφτη της Μεδούσης ή φοβερή μορφή,
την άρπαξε απ' τα μαλλιά και της έκοψε
το κεφάλι. Κι' ενώ από τον τράχηλο που
σπαρτάριζε άναπνέουσαν δυό τέρατα
—το φτερωτό άλογο Πήγασος κι' ο Χρύ-
σωάρ— ο ήρωας έτρεχε να έξαφανισθί
γιατί έζυπνησαν οι άλλες άδελφές. Κατάρ-
θωσε να ξεφύγη την έπίμονη καταδίωξί
τους, και μετά δραματική περιπέλεια έ-
φθασε στην Αιθιοπία, ενώ από τις σταγό-
νες το αίμα που έπεφταν από το άπαίσιο
κεφάλι γέμιζε ή γή εκείνη δηλητηριώδη
και θρωμερά έρπετα, απ' τα όποια από
τότε δεν άπηλλάγη.

Έκει έσωσε την βασιλοπούλα Άνδρο-
μέδαν, την θελκτική παρθέναν που έπρό-
κειτο να την καταβροχθίσει ένας τεράστιος
θαλάσσιος δράκοντας, την έπηρε γυναίκα
του, έκανε τρομερόν άγώνα εναντίον του
άντεραστού που διεκδικούσε την μνηστήν
κι' άνεψιάν του, και πανένδοξος τροπαι-
ούχος έξεκίνησε με την άγαπημένη του
κόρην της Αιθιοπίας για να γυρίση στην
Σέριφον, όπου τον έπεριμενε, με την λαχ-
τάραν της μάνας την έπίμονη καταδίωξη
του ανθρώπου που κινδυνεύει, ή Δανάη, ή πιο
δυομορφή τώρα και περισσότερο θελκτική,
απ' ό,τι ήταν τότε που προκάλεσε τον έ-
ρωτά του Διός.

Κι' έφθασε στ' άνάκτορα κατά την κρι-
σιμώτερη στιγμή.

Η Δανάη είχε άγκαλιάσει τον θυμώ
ζητώντας την βεική προστασία, ο Πολυ-
δέκτης, καταφρονήτης των Ιερών την τρα-
βούσε και, έχοχίζοντας τα φορέματά της
στην άγρια προσπαθεία του, έκανε ν' ά-
ποκαλύπτονται γυμνές οι άμορφές που
μεγάλωναν την τρέλλα του.

Έκπληκτος ο Περσεύς του έκάλεσε ν'

άφήση το θυμά του ήσυχο, άλλ' ο μακί-
σμένος βασιλιάς τον άπόψησε δίαια, ά-
πειλώντας και θρίζοντας τον πως δεν ή-
ταν παρά άπατεώνας, δειλός, που έφυγε
να έκτελεση έναν άθλον, κι' έγύριζε να
διηγηθή ψευτικές Ιστορίες και κρυφή στα
μητρικά φουστάνια.

Άγανακτισμένος τότε ο ήρωας έτρά-
βηξε μέσα από το ντορβά το κεφάλι της
Μεδούσης, αφού πριν έλπε στους άλλους
να κλείσουν τα μάτια τους, και το παρον-
σίασε στον άποθηριωμένο βασιλιά. Τα
φίδια των μαλλιών της Γοργόνας άνατα-
ράχθηκαν ζωντανά στο πεθαμένο κεφάλι,
το γυαλιστερό βλέμμα της άστραψε άπαι-
σια και φλόγα παράξενη φώτισε την μορφή
του τυράνου. Το αίμα του έξατμίσθηκε
ολόκληρο και κάθε ζωή στο κορμί του ξε-
ράθηκε· τα μέλη του έγιναν άκίνητα και
στο μέρος όπου στεκόταν, θρίσκειται τώ-
ρα ένας πέτρινος όγκος μ' ανθρώπινη μορ-
φή. Ο Πολυδέκτης είχε άπολιθωθεί άτι-
κρύζοντας την κεφαλή της Μεδούσης αν
και άλλοι ίσχυρίζοντο ότι το έπαθε μόλις
άντίκρυσε το κοφτερό σπαθί του άσυγ-
κράτητου ήρωα.

Ένδοξος και θριαμβευτής ο Περσεύς
άποκατέστησε στον θρόνον του τον Δί-
κτον κι' έπήγε με την Άνδρομέδαν και την
Δανάην στο Άργος, όπου έσκότωσε τον
Προίτον κι' άποκατέστησε στον θρόνον
τον παππού του Άκρίσιον, ο όποιος όμως,
τρέμοντας πάντοτε για τον παλαιό χρη-
σμό, έσπευσε να έξαφανισθί άφώνοντας
μονους, τόν θρόνο, την κόρη του και τον
ήρωϊκόν έγγονόν του. Άλλά και μ' όλον
τούτο δεν κατάρρωσε να μεταβάλη τα πε-
πραμένα του.

Ο βασιλεύς της Λαρίσης, προκήρυξε
μεγαλοπρεπείς γιορτές προς τιμήν του πε-
θαμένου πατέρα του, κι' ο Περσεύς πού-
λαβε πρόσκληση, πήγε να συναγωνισθί
με τους άλλους εκείνους που είχαν συρ-
ρεύσει να διεκδικήσουν την νίκη, κι' έλαβε
μέρος στο Πένταθλον.

Άλλά την στιγμή που ριχνε τον δίσκο,
έκείνος του έζωυγε κι' έκτύπησε στο κε-
φάλι τον Άκρίσιον, που είχε πείει κι' αυ-
τός εκεί να παρακολουθήση τις γιορτές.
Ο θυμώ δίσκος που είχε πεταχθί με την
όρμη που του δίδαν τα σιδερένια μπράτσα
του Περσεύς, συνέτριψε το κεφάλι του
δυστυχισμένου βασιλιά, ο όποιος δεν έ-
πρόλαβε να θγάλη φωνή. Το τρομερό
μανδύα είχε έκπληρωθί. Ο Άκρίσιος
είχε σκοτωθί απ' το παιδί της Δανάης.

Μετά τόν θάνατον του Άκρίσιου, διά-
δοχος του θρόνου του Άργους ήταν ο
Περσεύς. Άλλά εκείνος, που ντεπτότανε
να πάρη το άξίωμα του πάππου του, τον
όποιον ο ίδιος έσκότωσε με τα χέρια του,
άπέφυγε να γυρίση στο Άργος. Πήγε
στην γειτονική Τίρυνθα, συνεδάνησε με
τον γιού του Προίτου, τον Μεγαπίνθη, ο
όποιος έδασίλευε εκεί, κι' άντήλλαξαν τρς

ένδοξους θρόνους των. Έτσι ο Μεγαπίνθης
άνέλαβε τον θρόνον του Άργους, ενώ ο
Περσεύς έγινε βασιλιάς της Τίρυνθος και
των Μυκηνών, τις όποιες, καθώς λένε, αυ-
τός έκτισε σε θέσι όπου έπρεσε κάποτε ο
«μυκής» του ξίφους του, απ' τον όποιον
δόθηκε στην πόλη το όνομα Μυκήναι. Άλ-
λοι ίσχυρίζονται ότι άνωμάσθηκε έτσι για
τί έκοψε ο ήρωας έναν «μυκήτα» από την ρί-
ξαν του όποιου βγήκε άφθονο νερό, ενώ
ο Όμηρος βεβαιώνει ότι έπηρε το όνομα
από την Μυκή-η, την θυγατέρα του βασι-
λιά του Άργους Ιαχού.

Έκτισε άκόμα ο Περσεύς την πόλη Μή-
δεια κι' έγινε άρχηγός της οίκογενείας έ-
κείνης, απ' την όποιαν έγεννήθηκε άργό-
τερα ο Ήρακλής.

Ο Μεγαπίνθης έν τούτοις, ο πρώτος
έξάδελφός του, παρ' όλες τις συμφωνίες
που έκαναν, και την άμοιβαίαν φιλίαν
που έδειχναν, δεν λησμονούσε ότι ο Περ-
σεύς είχε σκοτώσει τον πατέρα του Προί-
τον, και καταδικώντας την κατώλληλην
εύκαιρίαν, κατάβρωσε να πληγώσει τον ή-
ρωα κατά τρόπον δολοφονικόν, με τόν
δηλητηριώδες.

Άρχισε να σαπίζει τότε ή πληγή, και
να πέφτουν κομμάτια οι σάρκες, επάνω
στις όποιες οι γιατροί έβασαν καμμένο
σίδερα. Το τραύμα άπλωνόταν διαρκώς,
το δηλητήριο είχε άκατευθί με το αίμα
του, φλογίζονταν ολόκληρος, άλλ' ο άκα-
τάδλητος γίγαντας δεν έχανε το θάρρος
και την έλπίδα ότι θα νικούσε τον θάνατο.

Οι γιατροί άπεφάνθησαν ότι θα σω-
ζότανε ίσως, αν σάρκες από σώμα συγγε-
νικές, βοηθούσαν τον οργανισμό του μελ-
λοθάνατον στον άγώνα του να έξουδετε-
ρώση το δηλητήριο, κι' ή στοργική μάνα,
ή αιώνίως νεάζουσα και πάντοτε όμορφη
Δανάη, προσέφερε να θυσιάση την ζω-
ήν της, για να σώση το παιδί της.

Μέσα στη φλόγα του πυροτού ο Περ-
σεύς άντελήφθηκε το μέγεθος της θυσίας στην
όποιαν ήθελε να ύποβληθί ή μητέρα του
κι' άνήθηκε να δεχθί την βοήθεια της.

Νοιώθοντας πάντοτε τον έαυτόν το ι-
κανόν για κάθε θαύμα, έδήλωσε πώ· θα
σωζότανε χωρίς κανέναν την βοήθεια άλλ'
ή άπελπισία της μάνας έπρεσε τους για-
τρούς να μεταχειρισθούν το αίμα της και
τις σάρκες για να τον σώσουν.

Μάταια όμως θυσία.
Ο θάνατος κυκλοφορούσε πλέον στις
φλέδες του και ή Δανάη δεν έσώθηκε ούτε
κι' αυτή.

Υπέκυψε προσπαθώντας να δώση ζωή
σ' εκείνον, το όποιον την ύπαρξιν έδημι-
ούργησε πέφτοντας στην χουσή άγκαλιά
ένος έορστού, που τον έπόθησε τόσο και
τον άγάπησε τόσο, ώστε να τον νομίση
και να τον λατρεύση ως άν θεό...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

ΣΤΙΓΜ ΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

★ Ο Ήκατύρρινος είναι ένα από τα
δηλητηριώδεστερα φίδια που ζούν στην
Αμερική. Είναι όμως συγχρόνως και το
δειλότερο έρπετο που υπάρχει στον
κόσμο, σπανίως δέ έπετέθη σε άθρω-
πο. Όνομάζεται πλατύρρινος, διότι έ-
χει πεπλατυσμένη την κεφαλή, έχει δέ
την ιδιότητα να σφουρίζη πολύ δυνατά.
Τρέφεται με διάφορα έντομα, ποντικούς
και δεν τολμά ν' άντιμετωπίση άλλα
φίδια.

★ Άπειρα είναι τα παραδείγματα
που πείθουν ότι ή φύσις προνοεί για
όλα: Στην βορειοδυτική Αμερική ζή
ένα περιεργότατο γένος άκανθοχοίρων
υποχρεωμένων να ζούν διαρκώς στα γιό-
νια και στους πάγους. Οι άκανθοχοίροι
λοιπόν αυτοί είναι κάτασπροι κι' έτσι
δεν διακρίνονται από τους έχθρους των.

★ Τόν τίτλο του περιεγογότερου ψα-
ριού του κόσμου διεκδικεί ο στέναρχος,
λόγω του πρωτοτύπου ύπνου. Ός νω-
στόν, τα ψάρια κοιμούνται πλέοντα σι-
γά—σιγά χωρίς να κινούν τα πτερύγια

τους ή άναπαύομενα επάνω στα οίκια
Ο στέναρχος όμως κοιμάται πάντοτε
όρθιος, στηρίζοντας την άκρη της ου-
ρας του στον θυθό και δίδοντας στο
σώμ του στάσι σχεδόν κατακόρυφη.

★ Τελευταίως άνεκαλύφθησαν στην
Βενεζουέλα και στην άγγλική Γουιάνα
τα παραδοξότερα πουλιά. Τα πουλιά
αυτά έχουν τέσσαρα ποδάρια διότι στα
φτερά των ή φύσις έχει προσθέσει διά-
χυτα με γαμψά νύχια, για ν' άναρρι-
ώνται μ' ευχέρεια στα δένδρα.

★ Στις ίδιες περιοχές άνεκαλύφθησαν
έπίσης πουλιά, τα όποια μοιάζουν κα-
ταπληκτικά με έρπετα, που θα ήσαν
ίσοφώς πρόγονοι των. Τα πουλιά αυ-
τά φέρουν δόντια, τέσσερα πόδια, ό-
πως οι σαύρες και συνθίζουν περισ-
σότερον να έρπουν παρά ν' άπετούν.
Και οι φωνές άκόμη των πουλιών αυ-
τών μοιάζουν με σφύριγμα έρπετών.

ΤΡΕΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ήμερολογίου

Αίσθηματικό
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
του
ΜΑΡΣΕΑ ΠΡΕΒΩ

17 Ιανουαρίου 1916.

Από καιρό τώρα, άκουγα τη
μητέρα μου να μου έπαναλαμ-
δαν συχνά:

— Όταν θα γίνης δέκα ό-
κτώ χρόνων...

Στο τέλος, αυτό είχε γίνει
μια γλυκειά προσδοκία και
συγχρόνως ένας εφιάλτης για
μένα. Νομίζω ότι διεκρίνα ένα
σωρό ύπνουσμένα στη φράση
αυτή της μητέρας μου, που
μου την έπειτούσε στο πρόσω-
πο είτε της μιλούσα για τις
τουαλέττες μου, είτε για την
εμφάνισή μου στον κόσμο, είτε
για πολλά άλλα πράγματα, ό-
πως, έξαφνα, για το γάμο της
έξάδελφής μου Λουσίλ με τόν
Άντρέ.

Είχα πη ότι ο Άντρέ ήταν
πολύ ώραιος μέσα στη στολή
του ύποπλοιάρχου που έφο-
ρούσε.

Η μητέρα μου έγύρισε όμέ-
σως και με κύταξε με ένα έ-
ρευνητικό βλέμμα.

— Και τί ξέρεις έσύ γι' αυ-
τό; με ρώτησε.

— Είναι άνάγκη να ξέρω, μα
μά, άπήνησα, για να πώ πως
ένας άνδρας είναι ώραιος; Νά...
Άλλως τε... γιατί τόν έπηρε ή
Λουσίλ;

— Γιατί τόν έπηρε ή Λου-
σίλ;

— Νά, μαμά, γιατί τόν έ-
πηρε ή Λουσίλ;

Η μαμά μου φάνηκε να σκέ-
πεται.

Έπειτα είπε άποφθεγματι-
κά:

— Δεν μπορείς να καταλά-
βης... Είσαι μικρή άκόμη.

— Και πότε θα καταλάβω,
μαμά;

— Όταν θα γίνης δέκα
όκτώ χρόνων!

Μιά άλλη φορά, είχα άκούσει
τόν πατέρα μου να λείη στην
μητέρα μου:

— Όταν ή Μώντ — δηλαδή
εγώ — γίνη δέκα όκτώ χρό-
νων, θα σκεφθούμε...

Και άκόμη θυμάμαι τη θεία
μου Άδελαΐδα, που έρώτησε
μια μέρα τη μητέρα μου:

— Πόσο χρόνων είναι τώρα ή
Μώντ;

— Τόν άλλο μήνα πηγαίνει
στα δεκάξη...

— Ό! Έως τα δέκα όκτώ
έχει καιρό άκόμη!

Μάταια έσπαξα το μικρό νο-
ριστικό μυαλό μου, για να
καταλάβω ποιά μυστηριώδη ση-
μασία θα είχαν για μένα τα
δέκα όκτώ χρόνια μου.

Τί έπρόκειτο να μου συμβή
όταν θα έφθανα σ' αυτή την ή-
λικία;

Γιατί οι γονείς μου και ή
θεία μου την έθωρούσαν τόσο
σημαντικά!

Η φίλη μου Ζερμαίν — πρέ-
πει να σας πώ ότι δεν είχα
ποτέ έκτίμησι στο μυαλό της —
στην όποια έκαμα κάποτε αυτή
την έρώτησι: μου άπήνησε!

— Κι' έμένα το ίδιο μου
λέει ή μαμά μου. Την έρώτη-
σα και μου είπε ότι θα φορέ-
σω μακριά φορέματα.

Βρήκα την άπάντησιν αυτή τό-
σο ήλίθια, ώστε ποτέ πάλι δεν
έκαμα την έρώτησί μου σε κα-
νέναν άλλον.

Άλλά γιατί πολυλογώ; Για
τι τα λέω όλα αυτά;

Νά... έκείνο που θέλω να
γράψω είναι πως τώρα έχω κλεί-
σει τα δέκα όκτώ χρόνια μου
και ξέρω πολύ καλά τί συμβαί-
νει στα κορίτσια που φθάνουν
σ' αυτή την ήλικία.

Τάχα αυτό να ήθελαν να
πουν ο μπαμπάς και ή μαμά;

Δεν είμαι βέβαιη και γι' αυ-
τό δεν έσπευσα να τους πώ
τίποτε.

Νά, λοιπόν, τί συνέβη σ' έ-
μένα:

Έκείνο το άπόγευμα έγύρι-
ζα μόνη στο σπίτι μου. Ήμουν
κάπως άφηρημένη και άσkepti-
κή, γιατί από τρεις έβδομά-
δες τώρα είχα κλείσει τα δέκα
όκτώ και όμως τίποτε έξαιρετι-
κό δεν είχε συμβή στη ζωή μου.

Ξαφνικά, καθώς διέσχίζα το
βουλεβάρτο Όσμαν, για να
περάσω από το ένα πεζοδρόμιο
στο άλλο, βρέθηκα έμπρός σ' έ-
ναν ίππεά, που έρχόταν καθε-
τως προς την γραμμή που ά-
κολουθούσα εγώ.

Η μαμά είχε δίκαια να μου
φωνάζη πάντα πως είμαι άπρό-
σεκτη.

Γιατί, δεν έχρησιζόταν να
κάμα παρά ένα θήμα μόνον ά-
κόμη, για να βρεθώ κάτω από
τα πέταλα του αλόγου.

Άλλά τη στιγμή εκείνη ο ίπ-
πεύς συνεκράτησε το αλόγο
του και το έκαμε να άνασπικω-
θί στα πιασιά του πόδια, έτσι
που εγώ μπόρεσα να περάσω.

Τότε μόνον έπρόσβλε ότι ο
άνθρωπος που είχε κλείσει αυτό
το επικίνδυνο πράγμα προς
έξω μου ήταν ένας νεαρός
ύπολοχαγός του πυροβολικού
με ώραιό προσωπο και μεγάλα
φλογερά μάτια. (Είμαι βέβαιη

ότι ή μαμά μου θα με έμάλω-
νε και πάλι αν με άκουγε να
κρίνω έτσι έναν άνδρα).

Εγώ έκοκκίνισα άμέσως και
κατέβασα τα μάτια.

Έπειτα, έστριψα στην πρώ-
τη γωνία που βρέθηκε μπροστά
μου.

Άλλά δεν είχα προχωρήσει
καμιά δεκαριά βήματα μόνο,
όταν άκουσα πίσω μου ένα γρή-
γορο και βαρύ βήμα.

Ήταν ο ύπολοχαγός, που έ-
βάδιζε πεζή τώρα.

— Δεσποινίς, μου είπε, πλη-
σιάζοντας, σας παρακαλώ να
συγκωρήσετε την άδεξιότητά
μου...

Αυτό δά έλειτουργεί! Έρχόταν
να μου ζητήσει συγγνώμην, έ-
νώ εκείνος που έφταιγε ήμουν
εγώ;

— Σας παρακαλώ, κύριε, έ-
ψιθύρισα...

Άλλά δεν μπόρεσα να πώ τί
ποτε άλλο.

Η φωνή επνίγηκε μέσα στον
λάρυγγά μου.

Μερικά λεπτά άργότερα, ο
Ζύλ — μου είπε ότι λέγεται
Ζύλ Λεπρένς — και εγώ δια-
σχίζαμε τόν κήπο του Λουξεμ-
βούργου.

Φαίνεται πως θα είπαμε πολ-
λά πράγματα εκείνο το άπό-
γευμα, γιατί όταν έβγήκαμε
από τόν κήπο είχε έντελώς νυ-
χτώσει.

Η μαμά μου μ' έμάλωσε πο-

να γράψω την πραγματική
μου ήλικία: είμαι είκοσιόκτώ
χρόνων. Όστόσο, ή άλήθεια εί-
νε πως δεν φαίνομαι περισσό-
τερο από 22. Όλοι μου δί-
νουν αυτή την ήλικία και μου
φαίνεται πως έχουν περισσό-
σο δίκην από τόν ήμεροδείκτη,
που είνε κρεμασμένος στον τοί-
χο μου. Με τα φύλλα του, με-
τράει τη θλίτερη και μονότονη
άκίνησία του. Πώς θα μπορού-
σε να μετρήση τη φλόγα της
δικής μου ζωής, που πλημμυρί-
ζει από κίνησι;

Η άλήθεια είναι ότι από
την έποχή του διαζυγίου μου
με τόν Ζύλ — αυτό έγινε τρία
χρόνια μετά τόν γάμο μας —
ή ζωή μου υπήρξε χωρίς ένδια-
φέρον. Εάν έαναδρίσκα τη δύ-
ναμι για να ζήσω, αυτό το
χρωστάω στον Φίλιπ. Πως
μπόρεσα να μην τόν έχω αγα-
πήσει ως σήμερα; Θα ήταν
όμως σωστό να πώ πως δεν
τόν γνωρίζω παρά μόνο από
δυό μνημόν... Άλλά... ω Θεέ
μου! Δεν ξέρω πιά τί να πώ.
Τόν λατρεύω! Όλη μου ή ζωή
είνε δοσμένη σ' αυτόν. Κοντά
του έγνωρίζω για πρώτη φορά
την άγάπη. Την μεγάλη, τη μο-
ναδική άγάπη! Είμαι βέβαιη
πως ποτέ άλλοτε δεν θα μπο-
ρέσω ν' αγαπήσω έναν άλλον
άνδρα όπως τόν Φίλιπ.

Χθές το βράδυ, μου έζήτησε
να γίνω γυναίκα του. Έξέσπα-
σα άμέσως σε λυγμούς. Ποτέ
δεν ήμουν περισσότερο εύτυχι
σμενή!

12 ΜΑΡΤΙΟΥ 1936

Όλοι μου λένε ότι είμαι
πάντοτε νεα. Και όμως τρέμω,
όταν προσπαθώ να θυμηθώ
πότε ακριβώς γεννήθηκα. Το
έχω σχεδόν ξεχάσει και νομίζω
ότι είναι καλύτερα έτσι. Τυλα-
χιστον, δεν έχω την έντύπωσι
ότι έξαπτά κανένα, όταν θέ-
λω να περάσω για είκοσι έν-
νεα έτών.

Πρό ήμερών συναντήθηκα με
τόν Φίλιπ, τόν δεύτερο σύζυ-
γό μου, που ο γάμος μας δεν
είρατ'ησε περισσότερο από
έξη μήνες.

Μου φάνηκε ότι ήθελε να
μου θυμίση το παρελθόν. Άλ-
λά με το ύψος μου τόν έκαμα
να άντιληφθί ότι το παρελθόν
αυτό δεν υπήρχε για μένα. Τόν
είχα αγαπήσει λοιπόν. Πιστε-
νόν. Όστόσο, όσο κι' αν φά-
νω μέσα μου, δεν βρίσκω καμ-
μιάν άναμνησι να με συνδέη
βαλί του.

Άλλωστε, δεν έχω τόν και-
ρό να άναμνησώ με τόν έα-
ναζωντάνεμα τών άναμνησέ-
ών.

30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1926

Δεν είμαι πιά το άπειρο κο-
ιτιστικό των δέκα όκτώ χρό-
νων, που τόσο συχνά το έμάλ-
λωνε ή μαμά μου. Είμαι μια
ζωήνη γυναίκα τώρα και νο-
μίζω πως στο ήμερολόγιό αυ-
τό, που δεν πρόκειται να το
διασχίσω κανείς ποτέ, μπορώ

μου. 'Η καρδιά μου είνε πλημ
μυρισμένη από αγάπη. Μια
αγάπη που είμαι βέβαιη ότι
καμία γυναίκα δεν ένοιωσε
στη ζωή της.

Όλη μου η περασμένη ζωή,
έμπρός στις θείες, τις υπέρο-
χες στιγμές που ζω τώρα κον-
τά στον Άλφρεντ, είνε ένα με-
γάλο μηδέν.

Μου φαίνεται πώς έγεννήθη
κα μόλις χθές. Το αίμα κυλάει
μέ, μιάν αφάνταστη όρμη μέσα
στις φλέβες μου και η καρδιά
μου ακιρτάει σαν να ήμουν
μια μικρή μαθητριά σου στη
σκέψη του Άλφρεντ.

Ω Θεέ μου! Πόσο τόν αγα-
πάω! Έχω λοιπόν ποτέ άλλοτε
αγαπήσει ως τώρα;

Δεν τ'ο πιστεύω. Δεν μπορώ
να τ'ο πιστέψω!

Η ζωή μου αρχίζει από την
ήμέρα που έγνωρίσα τον Άλ-
φρεντ.

Αυτός είνε για μένα ο λό-
γος της υπαρέσεώς μου.

Χθές τ'ο βράδυ, του έπρό-
τεινα να συνδεσώμε για πάντα
τη ζωή μας. Μου έφίλησε με
συγκίνηση τα χέρια και εγώ
έκλαψα από χαρά. Ποτέ μου
δεν ήμουν πιο πολύ εύτυχι-
σμένη από τώρα!...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΟ ΑΛΛΑΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Από ένα κυβικό μέτρο θα-
λασσίου νερού του Ατλαντι-
κού, βγαίνουν δι' εξατμίσεως 38
κιλά αλάτι. Το νερό του Ει-
ρηνικού, ολιγώτερο, άλμυρό
δεν περιέχει παρά 37 κιλά μό-
νο. Αντιθέτως, η Νεκρά Θά-
λασσα περικλείει 89 χιλιόγραμ-
μα αλάτιου κατά τόνο.

ΣΕ ΠΟΙΑ ΗΛΙΚΙΑ
ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ

Η κόττα γενά σ' ηλικία 7
μηνών, τ'ο περιστέρι σ' ηλικία
5 μηνών, η πάπια 10 μηνών,
η χήνα 11, η γαλοπούλα 12, τ'ο
παγώνι 34.

ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ
ΑΓΑΜΟΙ

Ο μεγαλύτερος αριθμός τ'ων
αγάμων σ' όλο τον κόσμο βρί-
σκεται εν αναλογία στο χωριό
Λετνίτσα της Γιουγκοσλαβίας.
Επί 1000 ανδρών του χωριού
αυτό οι 900 είνε αγάμοι και
μισογύναι επίσης. Έμειναν δε
την γυναίκα, διότι δεν έχουν
χρήματα να προσφέρουν προίκα
στη μέλλουσα συμβία. Ως γνω-
στόν, σ' όρισμένες περιοχές
της Γιουγκοσλαβίας ισχύει τ'ο έ-
θιμο αυτό.

ΟΙ ΑΙΩΝΟΒΙΟΙ
Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τα πρωτεία της μακροβιότη-
τας μεταξύ των διαφόρων λαών
άνηκουν στην Βραζιλία, όπου
επί 32 εκατομμυρίων κατοίκων
υπάρχουν 6.728 άνθρωποι, η
λικίας άνω των 100 ετών. Απ'
αυτούς 32 έχουν υπερβή τ'ο
108ον έτος. Μετά την Βραζί-
λία η μεγαλύτερη αναλογία ε-
κείνων που ζεπερνούν τ'α 100
χρόνια παρατηρείται στις Ηνω-
μένες Πολιτείες, όπου επί 130
εκατομμυρίων κατοίκων ζουν
7000 αιώνοβιοι. Μετά τις Ηνω-
μένες Πολιτείες ακολουθούν η
Κολομβία, η Βουλγαρία (χι-
λιοί αιώνοβιοι), η Πορτογαλία
και η Γουατεμάλα.

18

Πρωτότυπες Ασφάλειες

ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΟΥ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΓΕΡΟΝ-
ΤΟΚΟΡΕΣ. — ΤΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΡΑΓΜΑ-
ΤΟΠΟΙΗΘΚΑΝ. — ΑΝΑΜΟΝΗ 35 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ.
— ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΡΟΙΚΟΘΗΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ
ΦΥΛΩΝ.

Ο ασφαλιστικές εταιρίες
φυτρώνουν επάνω στον
πλανήτη μας και, με τ'ο
δρόμο που έχουν πάρει τ'α
πράγματα, δεν υπάρχει καμ-
μία αμφιβολία, ότι σ'ε λίγο,
δεν θα διατρέχουμε κανέναν κίν-
δυνο, εναντίον τ'ου όποιου να
μ'ε είνε δυνατόν να ασφαλισθώ
με προκαταβολικώς.

Στην Δανία, εξαφνα, ιδρύ-
θηκε, πριν από μερικά χρόνια,
μια εταιρία ασφαλείας τ'ων δε-
σποινίδων εναντίον τ'ου κινδύ-
νου να μείνουν γεροντοκόρες.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΠΟΥ ΜΕ-
ΝΟΥΝ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ

Οι γονείς είνε δυνατόν να
ασφαλίσουν τ'α κορίτσια τους
εναντίον τ'ου ένδεχόμενου αυ-
τού, μετά τ'η συμπλήρωσι τ'ων
δεκατόν πέμπτου της ηλικίας
των. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν,
πληρώνουν ένα ὠρισμένο πο-
σὸν τὸν μῆνα ὡς ἀσφάλιστρο
καὶ ἔτσι εἶνε βέβαιον ὅτι, ὅ-
ταν τὰ κορίτσια τους φθάσουν
στην ηλικία τῶν σαράντα χρό-
νων, χωρίς νὰ θροῦν τὸν σύζυ-
γο πού τούς ταιριάζει, θὰ
παιρνοῦν ἐφεξῆς μίαν ἰσοδία
σύνταξη.

Η διασκεδαστική αυτή α-
σφάλεια, που είνε άλλως τε
ἀρκετὰ σοβαρή, ἔχει μεγάλη
διάδοσι στην Δανία, όπου προ-
σελκύει μεγάλον ἀριθμὸν κορι-
τσιῶν ηλικίας δέκα πέντε ἕως
εἰκοσι πέντε ἐτῶν, διότι, ἔπει-
τα ἀπὸ τὴν ηλικία αὐτή, ἡ σύ-
ναψις ἀσφαλείας δὲν εἶνε πιὰ
δυνατὴ.

Έννοείται ότι τις περισσότε-
ρες φορές τ'α ασφαλιστ'ρα
πληθαίνουν χαμένα, πρὸς μεγα-
λην ευχαρίστησιν καὶ τῶν ἀ-
σφαλιζόμενων, πού δρῖσκουν
τὸν ποθητὸ σύζυγο πρὸ τῆς ἡ-
λικίας τῶν σαράντα χρόνων,
ἀλλὰ καὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑ-
ταιρίας, πού εἰσπράττει, χω-
ρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ
πληρῶνῃ τίποτε ἔπειτα.

ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΛΥΠΕΣ

Ἄλλ' οι πιο πρωτότυπες α-
σφαλιστικές εταιρίες δρῖσκον-
ται ἀσφαλῶς στην Ἀμερική.

Στὸ Σικάγο, ἔξαφνα, λει-
τουργεῖ ἀπὸ ἐτῶν μίᾶ ἀσφαλι-
στικὴ ἑταιρία ἐναντίον τῶν ἐ-
ρωτικῶν θλίψεων ἡ γιὰ τὴν ἀ-
κρίβεια ἐναντίον τῶν «μὴ πρα-
γματοποιηθέντων ραντεβού», ὅ-
πως εἶνε ὁ τίτλος τῆς.

Η ασφάλεια αυτή είνε χωρίς
αμφιβολία περισσότερον περι-
εργη παρά ὠφέλιμη κοινωνι-
κῶς. Ἄλλ' ὅπωςδήποτε εἶνε
μια ασφάλεια.

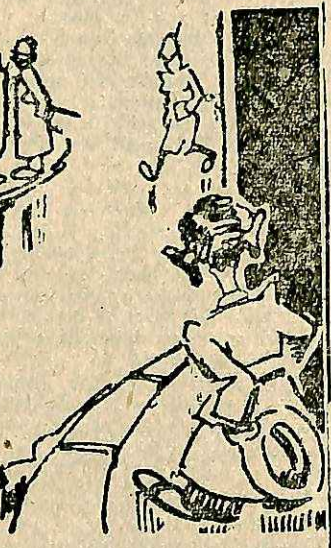
Χωρίς στην πληρωμή ἐνὸς πο-
σοῦ, πού ἀνέροχεται σ'ε εἰκοσι
τέσσερις περίπου δραχμῆς ἑ-
βδομαδιαίως, ἡ ἑταιρία ἀπο-
ζημιώνει ὅλους ἐκείνους πού ἐ-
περίμεναν, χωρίς νὰ ἔλθῃ τὸ
πρόσωπο μετὸ ὅποιον εἶχαν

δώσει ραντεβού.

Η προθεσμία τῆς ἀναμονῆς
δὲν εἶνε πιὰ τὸ κλασσικὸ τέ-
ταρτο, ἀλλὰ τριάντα πέντε λε-
πτὰ. Ἐὰν τὸ ἀναμενόμενον
πρόσωπο δὲν ἔλθῃ κατὰ τὸ
διάστημα αὐτό, ὁ ἄλλος —
ἐκείνος πού χάνει τὸν καιρὸ
του ἀναμενόντας χωρίς λόγο—
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτή-
σῃ ἀποζημίωσι εἰκοσι πέντε
περίπου δραχμῶν πρὸς παρη-
γοριάν του.

Αὐτὴ ἡ ἐλαφρὰ ἀποζημίωσις
τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πνίξῃ τὸν πό-
νο του μέσα στὸ κρασί, νὰ γε-
μίσῃ τὸ στομάχι του μετ'ένα
καλὸ φαγητὸ ἢ νὰ πᾶ σ'έναν
κινηματογράφου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἑ-
καστὸς ἀσφαλιζόμενος ἔχει δι-

Η προθεσμία τῆς ἀναμονῆς σ'ένα
ραντεβού δὲν εἶνε πιὰ τὸ κλασσικὸ
τέταρτο, ἀλλὰ τριανταπέντε λεπτά.

καίωμα ἀποζημιώσεως μίᾶ φο-
ρὰ τὴν ἑβδομάδα.

Η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΜΟΝΗΣ

Ἄλλ' ἡ ἑταιρία ἔχει τὸ δι-
καίωμα νὰ διαλύσῃ ἐντὸς ἑξῆ
μηνῶν τὸ συμφωνητικὸν, ἂν ἀ-
ποδειχθῇ ὅτι ὁ ἀσφαλιζόμενος
εἶνε ἑξαιρετικὰ ἄτυχος στὸν ἐ-
ρωτα καὶ ὅτι τὴν παθαίνει ἀνε-
πανορθώτως κάθε φορὰ πού
δίνει ἕνα ραντεβού.

Γιὰ νὰ μπορέσετε ὅμως νὰ
πάρτε μίᾶ τυχόν ἀποζημίωσι, πρέ-
πει μὴ τυχλὺχιστὸν ὥρα προ-
ηγούμενης — εἰδοποιήσετε
τὴν ἑταιρία — στὸ ζήτημα αὐ-
τὸ ἰσχύει καὶ ἡ τηλεφωνικὴ εἰ-
δοποίησις — ὅτι τὴν τῶδε ὥ-
ρα ἔχετε δώσει ραντεβού στὸ
τάδε μέρος.

Ἐνῶς ὑπάλληλος τῆς ἑται-
ρίας περνᾷ τότε ἀπὸ ἐκεῖ, βλέ-
πει ἂν εἴσθε παρὼν — στὸ
γραφεῖο τῆς ἑταιρίας ὑπάρχει
γιὰ τὸν κάθε ἀσφαλιζόμενο εἰ-
δικὸς φάκελλος, πού περιέχει

ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φωτογραφία σ'ε
διάφορες στάσεις καὶ πλήρη
περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστι-
κῶν του — καὶ ἐξαφανίζεται.

Ο ἴδιος ὑπάλληλος θὰ ξα-
ναπεράσῃ ἔπειτα ἀπὸ τριάντα
πέντε λεπτά.

Ἄν ἔχετε φύγῃ, ἔχει κα-
λῶς. Ἄν ὄχι, θὰ ἔλθῃ κοντά
σας. καὶ θὰ σᾶς δώσῃ ἕνα δελ-
τίον, ἐπὶ τῇ βάσει τ'ου ὁποίου
μπορεῖτε ἀμέσως ἔπειτα νὰ
εἰσπράξετε τὴν ἀποζημίωσί
σας, γιὰτὶ τὰ γραφεῖα τῆς ἑ-
ταιρίας λειτουργοῦν ἀδιάκο-
πως ἡμέρα καὶ νύχτα.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΩΝ ΠΟΙΚΟΘΗΡΩΝ

Μία ἄλλη ἀσφαλιστικὴ ὁρ-
γάνωσις κερδίζει ὁλοένα πε-
ρισσότερο ἔδαφος στὴν Ἀμε-
ρική.

Η ὁργάνωσις αὐτὴ στρέφε-
ται ἐναντίον τῶν προικοθηρῶν
ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Θὰ μπορούσε μάλιστα νὰ
πῇ κανεὶς ὅτι ἦταν ἐπιβεβλη-
μένη στὴς Ἠνωμένες Πολιτει-
ες, ὅπου ἡ ὁργάνωσις τῆς κοι-
νωρίας εἶνε ἐντελῶς διαφορε-
τικὴ ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ.

Πολλὲς κληρονόμοι μυθῶν
περιοσιῶν συγκαταλέγονται
μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν ἀπλοῖ-
κῶν ἀνθρώπων, πού μετ'τὴν
δραστηριότητα καὶ τὴν ἐπιμο-
νή τους, κατάρθωσαν νὰ συγ-
κεντρώσων στὰ χέρια τους
κολλοσιναῖα ποσά.

Εἶνε περὶ τὸν νὰ σημειωθῇ
ὅτι τὰ κορίτσια αὐτά, μόλις
φθάσουν σ'ε ὠρὴν ἡλικία, γί-
νονται ἀντικείμενον ἀληθινῆς
πολιορκίας ἐκ μέρους πλῆθους
νέων, μεταξύ τῶν ὁποίων οἱ
προικοθηροὶ ἀφθονοῦν.

Ποῖος θὰ τὰ προστατεύσῃ ἀ-
πὸ τὸν κίνδυνον αὐτόν;

Η ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία,
πού διαθετὶ ἕνα πολυπληθές
δίκτυον πρακτόρων, ἰκανὸν νὰ ἐ-
ξακριβώσῃ σ'ε διάστημα ὀλί-
γων ὥρων μόνον ποῖο εἶνε τὸ
παρελθὸν τῶν νέων αὐτῶν, τὰ
μέσα τῆς συντηρήσεως τῶν κλ.

Τὸ παιχνίδι τῶν προικοθη-
ρῶν, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν
εἶνε καθόλου εὐκόλο. Γιὰτὶ ὁ
πολύφρονος νέος, ὅπως καὶ οἱ
γονεῖς τῆς, γνωρίζουν ποῦ
καλὰ με ποῖον ἔχουν νὰ κά-
μουν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐγένεια
στὴν Ἀμερική εἶνε ἐντελῶς δια-
φορετικὴ ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ, ἐμ-
φανίζεται δηλαδὴ χωρὶς ψιμύ-
θια, τὸ κλείνουν κατὰμουτρα
τὴν πόρτα, ὅταν ἀντιληφθοῦν
ὅτι πρόκειται περὶ γαμβροῦ,
πού ὁ μοναδικὸς σκοπὸς του
εἶνε νὰ βρῇ μίᾶ περιουσία γιὰ
νὰ τὴν ξεκοκκαλίσῃ.

Η προστασία τῆς ἀσφαλι-
στικῆς ἑταιρίας ἐκτείνεται ἐ-
πίσης καὶ ἐπὶ τῶν νέων πλου-
σιῶν οἰκογενειῶν, πού περιστο-
χίζονται ἀπὸ διάφορες τυχο-
διώκτριες, οἱ ὁποῖες προσπα-
θοῦν νὰ τοὺς «τυλίξουν» γιὰ
νὰ τοὺς κάμουν συζύγους των.

Η ἀσφάλεια, λένε οἱ πρα-
κτικοὶ Ἀμερικανοί, ἂν δὲν ση-
μαίνει ἐξαφάνισι τοῦ κινδύνου,
σημαίνει ὅμως περιορισμὸ τοῦ
λᾶχιστον. Ὅσο λοιπὸν περισ-
σότερες ἀσφάλειες ὑπάρχουν,
τόσο πῖο ἀνετὴ καὶ πῖο εὐχά-
ριστὴ θὰ εἶνε ἡ ζωὴ.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ
ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Περιφερόμενοι
ΚΑΥΓΑΔΕΣ

Γιὰ τὸ Θεό, ἀφήντε τὶς διαφορὲς καὶ
τοὺς καυγάδες σας στὸ σπῆτι σας, ὅταν
πάτε κάπου. Δὲν σᾶς χρωστανε ρὶ ἄλλοι
τίποτα, γιὰ νὰ δλέπουν δέκα πῆχες μού-
τρα καὶ ν' ἀκούνε τὴ μουρμούρα σας. Αὐ-
τὰ τὰ λέω γιὰ μερικὰ ζευγάρια πού τοὺς
εἶνε ἀδύνατον, μιά κι' ἀρχίσαν στὸ σπῆτι
τὸν καυγά, νὰ μὴν τὸν συνεχίσουν κι' ἑ-
ξῶ. Ἀφορμὴ μού δίνει ἡ γνωριμία μου
μ'ένα ζευγάρη πού κατέπλεσε τὶς προ-
άλλες στὴ συντροφιά μας—ἀγνωστο σ'
ἐμένα—ὑποτίθεται γιὰ νὰ διασκεδάσῃ.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἡ ὑπόλοιπη συν-
τροφιά ἀδμονύουσε γιὰτὶ ἀργούσε νάρθῃ
αὐτὸ τὸ περίφημο ζευγάρη. Φαντάστηκε
κι' ἐγὼ ὅτι πρόκειται περὶ ζευγαριῶν εὐ-
χάριστων καὶ διασκεδαστικῶν.

Ὅπου κατασθάνει! Μετὰ βίας ἐκείνη
λέει ἕνα «καλησπέρα σας». Ὅσο γιὰ κεί-
νον; Περιλίπτος ἦτο ἡ μορφή του ἕως
θανάτου. Ἐκάθησαν κοντά—κοντά. Ἐ-
κείνη περιφέρει ἕνα δίσπιτο βλέμμα
τριγύρω της—τὸ σταματᾷ κάπως πε-
ρισσότερο σ'ἐμένα πού τῆς ἦμουν ἐντε-
λὸς ἀγνωστὴ—κι' ἔπειτα μουγγίνεται
στὴ μεριά της, παίρνοντας ὕψος καταδί-
κου. Ὁ ἐσώτερος ἐαυτὸς ἐκείνου κατα-
βάλλει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, γιὰ
νὰ ἀπορρίψῃ τὸ περίλυτον ὕψος. Κι' ἔ-
τσι, ἡ ἐκφρασίς του γίνεται σ'ε λίγο...ἀ-
ψογος!

Δὲν ἀργῶ ν' ἀντιληφθῶ φυσικά, ὅτι τὸ
ζευγάρη αὐτὸ ἦρθε τσακωμένο ἐκεῖ πού
πρόκειται νὰ συνεχίσῃ κατὰ τὴν ἐπιστο-
λὴ στὸ σπῆτι. Πῶς ἔβδαν; Ἡ ἀπορία
σας θὰ σᾶς λύθῃ σ'ε λίγο, ὅπως ἐλύθηκε
καὶ σ'ἐμένα.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄλλοι τῆς συντρο-
φίας συνεχίζουν τὴ συζήτισι, λένε κατ'ε-
να ἄσπετο, κανένα τραγουδάκι, κάνουντας
ἀπὸ λεπτὰ πῆχες πῶς δὲν καταλαβαίνουν,
τὴ δεινὴ θέσι τῶν νεφελογενοῦν. Ἰσως καὶ
μερικοὶ νὰ μὴν καταλάβαν πραγματικά.

Ὅπότε, ἐκείνη ἐπαφειλεῖται τοῦ θαυ-
μά. Πλησιάζει τὸ πρόσωπό της στὸ πρό-
σωπο τοῦ συζύγου—ὄχι, φυσικά γιὰ νὰ
τὸν αἰλήσῃ—καὶ λύνει τὴν ὥς τότε δεμέ-
νη γλωσσίστα της. Τὶ λέει; Ἀγνώστον.
Γιὰτὶ, εἶπαμε, ὑπόσχεσι θορύβος σ'αὐτὸ
τὸ διάστημα καὶ ἐξ ἄλλου ἔνομε τὴ λε-
πτότητα καὶ τὴ διακρίσι νὰ μὴν προσέξω
με. Ἐκείνος δὲως μετ'ὁ ἄνωγο πάντοτε
ὕψος του δίνει τὴν ἐντύπωσι πῶς, συμ-
πιθιμένος σ'αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς ἐκδηλῶ-
σεως, θεωρεῖ φρόνιμο νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ
λέη χωρὶς νὰ τὴν διακόψῃ ἢ νὰ διασαρτυ-
ρήσῃ κι' ἐπιφυλάσσειται ἱσως νὰ τῆς ἀ-
παντήσῃ στὸ σπῆτι. Γιὰτὶ ἀσφαλῶς ἔ-
κεινη δὲν μιλάει τόση ὥρα γιὰ νὰ μὴν
τύχῃ ἀπαντήσεως. Κι' ἂν δὲν εἰμένῃ ν'
προτίμει νὰ πῇ ὅσο τὸ δυνατόν περισσό-
τερος, μιά καὶ τὸ περιβάλλον ἀναγκάζει
τὸν συμβῖο νὰ τῆς τὴν ἀφωνα στόσι.
Στὸ σπῆτι, πού θὰ τῆς ἀπαντήσῃ, θὰ
τοῦ ἀνταπαντήσῃ ἐκείνη κι' ἔπειτα συνέ-
χεια.

Γιὰτὶ ἐκείνησαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ
θροῦν; Ὅπως ἔξαφνῶς, ἐκείνος εἶχε
οναλάει νὰ φέυῃ μ'α σκορδαλιά ἀπὸ
ἀμύγδαλα, στὴν ὁποία τὸ τρυφερό ἡ-
μῶς ἔχει ἐξαιρετικὴν εἰδικότητα. Ἡ σκορ-
δαλιά ὅμως δὲν εἶνε γιὰτὶ ἐν τῷ μεταξύ
ἔγινον οἱ ἴδιοι, σκορδαλιά. σκορδαλιά μ'α
λίσινα ἐξαιρετικὰ πικάντικα. Ἡ συμβία
δὲν ἀρκέσθηκε μετ'ὴν τιμωρία πού ἐπέβαλε
στὸν συζύγου, σὲ τὸ νὰ μὴν τὸν φτιάξῃ
τὴν ὑποσχεθείσαν σκορδαλιά, θέλησε ἄ-
κόμη νὰ τὸν τιμωρήσῃ συντροφεύοντάς
τον, ὅταν ἐκείνος ἐδήλωσε πῶς ἀπωσδή-
τονε θάκοχταν νὰ δικαιολογηθῇ. Ἰσως ὁ
ποτε θάκοχταν καὶ μὴ τὴν ἐνδομυνη ἐπιθυμία
ἀθεόφοβος λίγο ἀπὸ τὶς υπεράγαν τρυφε-
ρὰς ἐκδηλώσεως τῆς συζύγου του. Κι' ἔ-
τσι ἐξέκρινον μαζί γιὰ τὸ γλέντι.

Τὸ φανερώτερο ὥστόσο ἦταν, πῶς ἐγὼ
ἄθελά μου, μὴ φαντασθεῖσα ὅτι ἡ κυρία
ἦταν ἀρκετὰ ἐπιδεξιμένη—ἔπειτα ἀπὸ τρι-
άντα χρόνια παντρείας—ἐρρίξα λαδί στὴ
φωτιά, ὅπως λένε. Σ'ε κάποια στιγμὴ τοῦ
ξέφυγε κι' εἶπα:

—Δὲν ὑπάρχει ἄνδρας πού νὰ μὴν ἀ-
πατᾷ τὴν γυναίκα του. Ἀργὰ ἢ γρήγορα
θὰ τὴν ἀπατήσῃ...

Ποῦ νὰ φαντασθῶ, ἡ καμένη, πῶς ἐγὼ
θὰ γινόμενον ἀφορμὴ σ'ε καινούργιο θέμα
καυγᾶς;

Ἡ ἀφογῃ φυσιογνωμία τοῦ ἐν λόγῳ, ἔ-

IPMA
Αἰσθηματικό
ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Ἐπερίμενα τὸ λεωφορεῖο μπροστά
στὴν Ὀπερα, ὅταν εἶδα τὸν φίλο μου
Κάρολο νὰρχεται βιαστικός. Καὶ μόλις
μ'ε εἶδε, ἔπεσε κυριολεκτικῶς ἐπάνω
μου, φωνάζοντας:

—Ροβέρτε, ὁ Θεὸς σ'ἔστειλε παιδί
μου! Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μού
καμῆς μίᾶ χάρι. Ἐχεις καιρὸ ἢ μή-
πως εἶσαι ἀπασχολημένος;

—Γιὰ σένα πάντα ἔχω καιρὸ.

—Ἄλλως τ'ο δὲν πρόκειται νὰ σοῦ
ζητήσω καμιά μεγάλη θυσία. Εἶμαι
βέβαιος μάλιστα, ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇς
μ'αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ. Νὰ περὶ τίνος
πρόκειται: εἶχα ἕνα ραντεβού μ'ένα
κορίτσι...

—Ὅμορφο; ἐρώτησα.

—Ἰσως, ἢ μάλλον ἀσφαλῶς. Δὲν
τὴν γνωρίζω ἀκόμα. Τὴν βρήκα μετ'α
μικρὴν ἀγγελία πού ἐδημοσίευσσε σ'ε
μὴν ἐφημερίδα. Ἐβόλα μίᾶν εἰδοποίη-
σι πού εἶλεγε ὅτι ζητᾷ μίᾶ νέα, μετ'
καλὸ παρουσιαστικὸν, χαριτωμένη καὶ
διατεθειμένη νὰ με συνοδεύῃ στὸν κινῆ
ματογράφο, στὸ θέατρο, καὶ σ'ε ἐκδρο-
μῆς. Καὶ ἄφρα νὰ ἐνησηθῇ ὅτι ἡ συνέ-
χεια αὐτῆς τῆς γνωριμίας θὰ ἦταν εὐ-
χάριστη γι'αὐτήν. Νὰ μὴ σὲ πολυλο-
γῶ, σ'ε λιγάκι πρόκειται νὰ συναντήσῃ
αὐτὴ τὴ νέα σὲ καφε Μπελίνι.

—Καλὰ, ἐκατάλαβα. Καὶ γὼ ἐν τῷ
μεταξύ πρέπει νὰ σοῦ τελειώσω κά-
ποιαν ἐπείγουσα δουλειά.

—Ὁ Κάρολος ἐκούνησε τὸ κεφάλι ἀρ-
νητικὰ.

—Ταῦναντίον, Ροβέρτε, θέλω νὰ πῶς
ἐοῦ γιὰ μένα τὸ ραντεβού.

—Τὶ ἔκανε, λέει; Πρῶτα δημοσι-
εῖς στὴς ἐφημερίδες ἀγγελίες γιὰ νὰ
βρῇ ἕνα κορίτσι καὶ τώρα πού τὸ
βρήκες τὸ πᾶραχωρεῖς σ'ε ἄλλον προτοῦ
κάν νὰ τὸ δῇς;

—Στάσου λοιπὸν νὰ σοῦ ἐξηγήσω!

Ἡ ἀγνωστὴ δὲν με ἐνδιέφερε πιὰ! Ἐ-
πὶ πᾶν ἄλλο, ὅταν εἶδα τὸ λεωφορεῖο
ἐνὰ θαῦμα, μίᾶν ὁπτασία. Ἐνὰ ὄνειρο!
Μάτια γαλανά σαν τὴ θάλασσα, φρυ-
δια κατὰμουτρα, καμπυλωτά, μαλλιά με
ταξωτά, ἕνα προσπλάσι ντελικότο γιὰ
τὸ τελεῖταιρο στήσι τοῦ κόσμου. Ἐνὰ
κορίτσι, τέλος πάντων, πού βᾶχη ξε-
τελλάνει κόσμο! Τὶ βλάκας πού ἡ-
μῶν, ἀγαπητὴ μου, νὰ δημοσιεύσῃ αὐ-
τὴν τὴν ἀγγελία στὴς ἐφημερίδες! Ἀρ-
κεῖ νὰ ἀνοίξῃ κανεὶς λίγο τὰ μάτια
του γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν εὐτυχία ὁλοζώντανῃ
μπροστά του!

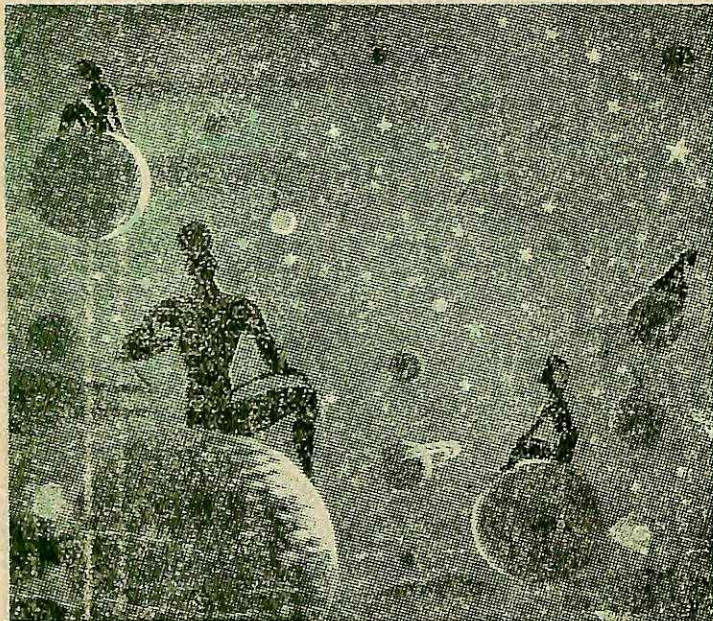
»Καταλαβάνεις, λοιπὸν, τώρα γιὰτὶ
δὲν ἔχω καιρὸ νὰ πᾶω στὸ καφε Μπελ-
ίνι; Κατάφερα νὰ πιάσω καυβέντα μετ'
κορίτσι τοῦ λεωφορείου, ἀνέπτυξα ὅλη
τὴν ὁρμητικὴν μου δεινότητα καὶ μετὰ
μισὴν ὥρα θὰ τὴν ἐννοῶ μπροστά στὸ
σινεμά «Ἰντεάλλ».

Ἐν τῷ μεταξύ πρέ-

ρες ἐκδηλώσεως τῆς συζύγου του. Κι' ἔ-
τσι ἐξέκρινον μαζί γιὰ τὸ γλέντι.

Τὸ φανερώτερο ὥστόσο ἦταν, πῶς ἐγὼ
ἄθελά μου, μὴ φαντασθεῖσα ὅτι ἡ κυρία
ἦταν ἀρκετὰ ἐπιδεξιμένη—ἔπειτα ἀπὸ τρι-

Οὐράνιο κουτσομπολιό

Μιά αστρονομική συνομιλία.- Οι δεσποινές του ουρανού.- Τά δπλυτα των άστεριών.- Μιά άναν.- δρία του Ποσειδώνος

Ποτέ άλλοτε οι άνθρωποι δεν ήσυχούσαν τόσο πολύ με τον ουρανό όσο σήμερα, που το καθεστώς της υποχρεωτικής σθέσεως των φωτών στις έμπολεμες χώρες και ή έγγονα των έχθρικών αεροπλάνων, κάνουν τους ανθρώπους να σηκώνουν συχνά την νύχτα το βλέμμα στον ουρανό και να προσέχουν έτσι κάπως περισσότερο τα άστρα. Τό περιστατικό λοιπόν αυτό ενέπνευσε στη Γερμανίδα δρα Χίλντε Ρ. Λέοτι την παρακάτω χαριτωμένη αστρονομική συνομιλία με τις «δεσποινές του ουρανού».

«Σαν προβολείς τα μάτια μου έψαχναν και τη νύχτα ξεκίνησαν στο άπειρο του ουρανού, όποτε μία εξαιρετική μελωδική φωνή, σαν μουσική από υπερκόσμιες σφαίρες, άντηχησε ξαφνικά στ' αυτιά μου.

—Μή με πάρετε για φάντασμα — μου είπε ή φωνή. Βέβαια τα φαντάσματα έχουν τη συνήθεια να θγάνουν τα μεσα νύχτα. Την ώρα όμως αυτή έμεις βρίσκαστε τρ, πολλοί στο έργο μας, που το έκτελούμε ως την αύγη με τη μεγαλύτερη άστρονομία και, μπορούμε να πούμε, ακρίβεια! Έπιτρέψτε μας όμως πρώτα να σας παρουσιάσουμε...»

Κι' άφου έπικολούθησε μία άτελείωτη παρέλασις από άρχαία Έλληνικά όνόματα, ή γλυκειά φωνή έσκόλουθησε:

«Είμεθα οι δεσποινές του ουρανού, έξ έπαγγέλματος άπλανείς άστέρες, πλανήτες ή και όλόκληροι άστερισμοί. Μερικές από μας άσφαλώς μερικές είμαστε γνωστές, όπως λ.χ. ή Αφροδίτη ή έγώ, που σας μιλά αυτή τη στιγμή, ή Κασσιόπεια, που ακριβώς έπειδή είμαι εύκολόγρητη — οι πέντε κύριοι άστέρες μου σχηματίζουν ως γνωστόν ένα ψηφίο Μ — είμαι μαζί με την συνάδελφό μου Μεγάλη Άρκτο,

20

ταν πληροφορήθηκα ότι υπεράβαινε σε όγκο τον ήλιο που μας φωτίζει, ούτε λίγο ούτε πολύ, τρείς χιλιάδες ένεακόσιες φορές! Τί σημασία, στ' αλήθεια, μπορεί ναχή γι' αυτήν, έμπρός στην όποιαν ή Γή μας δεν άντιπροσώπευε ούτε ένα μικρό... ψύχουλο, ένας άνθρωπος;

«Η σεβασμία κυρία των ουρανών έξακολούθησε ώστόσο:

«Έκατομύρια χρόνων λάμπομε στον θόλο του ουρανού και τό φώς μας, σαν μινυμα από μακρινούς κόσμους, που δεν μπορείτε να φθάσετε, φθάνει ως εσάς και όμως εσείς οι κάτοικοι των συγχρόνων μεγαλουπόλεων, που έμας ούτε μας προσέξατε ποτέ, στεκόσαστε έκθαμβοι μπροστά στις κόκκινες και πράσινες φωτεινές διαφημίσεις, αυτές τις άστειες πυγολαμπίδες και παίρνετε τη λάμψη τους στα σοβαρά! Κι' όμως έμεις, χωρίς να δείξουμε ποτέ καμμιάν έπαροιμί' αυτό, έλάμπουμε έπάνω από τις πυραμίδες, έμεις ώδηγήσαμε τους Μάγους στην Βηθλεέμ, κι' έμεις έδείξαμε στον δρόμο στον Κολόμβο στην άτελείωτη έρημο του ώκεανού. Τώρα όμως ή διαταγή της σθέσεως των φωτών καθήργησε τη νύχτα από τις πολιτείες σας τις φωτεινές διαφημίσεις. Έμας όμως ποιά διαταγή σας μπορεί ποτέ να μας φθάσει, ή να μας σβύσει, ή άνθρωποι, άστεια μυμηγάκια;

—Και όμως για ένα τέτοιο μύμηγάκι, για ένα θητό ξετρελλάθηκες σου Μερόπη, που χαμογέλας πονηρά, άκούσθηκε μία άλλη φωνή.

«Ήταν ή φωνή της Άλκυόνης, της πιο λαμπρής κι' άκτινοδόλου άδελφής των Πλειάδων, που άπατηλού αυτό άστέρος που ή εμφάνισή του στον ουρανό έδειχνε στους άρχαίους Έλληνες την άρχή του καλοκαιριού ή την έποχή της συγκομιδής, ενώ ή δύσις του τους έδειχνε το χειμώνα ή την έποχή της σποράς. Έπί τη θάσει του ίδιου άστερισμού ή φυλή των Ταπούγιας της Βραζιλίας και μερικές φυλές έρωθοδέρμων της Βορείου Αμερικής υπελάγιαν την άρχή του έτους, ενώ οι Δαίκακι του Μπόρνεο καθορίζουν την έναρξή της καλλιέργειας των άγρών και οι Κινέζοι την χρονική στιγμή γμή για την σπορά του ριζιού.

Στην τσομητική αυτή παρατήρηση της Άλκυόνης, ή Μερόπη άπλήντησε κάπως θυμωμένα, οι δυο άδελφές θυμήθηκαν τα παλιά, κι' έτσι άκουσα μιάν έρωτική ιστορία που με έκατομύρια άσφαλώς άλλων κατόικων της Γής, είχα ξεχάσει: Την έρωτική ιστορία των Πλειάδων, του λαμπρού άστερισμού που λάμπει στα ούρανια. Σας την μεταδίδω όπως την άφηγέθηκε ένα από τ' άστέρια των Πλειάδων, ή Μερόπη, που τό όνομά της σημαίνει «παιδί ανθρώπου»:

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ... Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ!

—Έχει γούστο, παρετήρησα τότε έγώ — γράφει ή συγγραφέας — να μου πείτε τώρα πώς και ο Μέγας Ναπολέων είχε έρωτευθί ένα άστρο!

—Κάθε άλλο! Είπε όμως ένα έπεισόδιο μοναδικό στην ιστορία, άπλήντησε ή Κασσιόπεια. Ύστερα από μία θριαμβευτική νίκη του Ναπολέοντος, δέν Αιμάται σε ποιά μάχη άκούσθες, έρωτεύθηκε τόσες φορές βλέπε ο μακαρίτης, είχε οργανωθεί προς τιμήν του μία μεγάλη γιορτή στο Παρίσι. Πλήθος κόσμου είχε μαζευθί τό βράδυ έξω από τ' Ανάκτορο, για να έπαισημήσουν τον έπιστρέψαντα θριαμβευτή. Ο Μέγας Ναπολέων έπρόβαλε στη παράθεση, για να ιδί τό πλήθος Πρώς μεγάλου του όμοις έκπληξιν, τα βλέμματα του πλήθους δέν έστράφησαν προς αυτόν άλλα προς τον ούρανό όπου έλαμπε ένα άκτινοβόλο άστέρι. Και τό άστέρι αυτό ήταν ή κυρία άπ' έδώ, ή Άφροδίτη!...

Τελειώνοντας την αφήγησή (Τό τέλος στη σελ. 49)

ΕΝΑΣ ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

—Όλες έμεις, άρχισε ή Μερόπη, ή Άλκυόνη, ή Ήλέκτα, ή Σελήνη, ή Τεύγετα, ή Μάια, ή Άστροπή κι' έγώ, είμαστε κόρες του Άπλαντος και της Πλειόνης. Μία μέρα μας είδε ο Ήριων, κι' έχοντας φαίνεται, σαν γίγας που ήταν, ιιά καοδιά γιγαντιάων δια-

στέσεων, τα κάθφερε και μς έρωτεύθηκε όλες μας με μιάς! Πέντε μήνες έτρεχε πίσω μας, σ' έμένα όμως — μιλά μονάχα για τον έαυτό μου — δέν έστάθηκε τυχερός, γιατί έγώ ήσουν τρελλά έρωτευμένη με τον Σίσυφο, έναν άπλο θητό, που στο τέλος τον πανδρεύθηκε κιόλας. Τό είδύλλιο μου έκείνο κι' ο γάμος μου μ' έναν θητό, φαντάζεσθε τί σκάνδαλο έδημιούργησε στον ούρανό των θεών! Ο Ζεύς, ξεχνώντας τους δικούς του άθλους — ποιος δέν ξέρει τους έρωτές του με την Λήδα, την Ίω, την Εύρώπη, την Σεμέλη, για να μη μιλήσω για την σύζυγο του Άμφιρύονος — θέλησε να μας τιμωρήσει και μας μετέθεσε όλες μας τις άδελφές στη θέση των άστρων. Σ' έμένα, έπι πλέον, έθεσε ως όρον να παραμένω πάντοτε πίσω από ένα πέπλο, πράγμα που στη γλώσσα των άστρονόμων σημαίνει πως διαρκώς βρίσκομαι κρυμμένη πίσω από μιάν άμύγλη. Και αυτός είναι ο λόγος που, ενώ είμαστε έν όλω έπτά άδελφές, εσείς δέν βλέπετε στον ούρανό παρά μονάχα τις έξι.

—Ένωείται — είπε ξαφνικά έπεμβαίνοντας στη συζήτηση ένα άλλο άστέρι, ή Άφροδίτη, που ένδιαφέρεται για κάθε ιστορία σχετική με τον έρωτα — ο Ζεύς στο τέλος έκανε μιά τρύπα στο νερό! Για ν' άνταμείψη τον Ήριωνα για ένα ήρωικό του κατορθώμα — είχε άπαλλάξει την Λιδή από τα άγρια ζώα — τον μετέθεσε κι' αυτόν στον κόσμο των άστρων, και τώρα ο Ήριων, ο φλογερός αυτός έραστής δός του και κυττάζει δλη την ώρα προς τις Πλειάδες! Κι' έτσι κι' αυτές δέν έμειναν χωρίς έρωτα!...

—Πώς χαιρέσαι γι' αυτό! — παρετήρησε στην Άφροδίτη ή δέσποινα του ουρανού που παροτρύνει την συνομιλία μαζί μου, ή Κασσιόπεια. Καμμία φορά, άγαπητή Άφροδίτη, γίνεσαι σαν ένα ξελογιασμένο τρελλοκόριτσο. Όταν σκέπτομαι την έρωτική του κατάρφες στον... Ναπολέοντα!...

—Έχει γούστο, παρετήρησα τότε έγώ — γράφει ή συγγραφέας — να μου πείτε τώρα πώς και ο Μέγας Ναπολέων είχε έρωτευθί ένα άστρο!

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ... Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ!

—Έχει γούστο, παρετήρησα τότε έγώ — γράφει ή συγγραφέας — να μου πείτε τώρα πώς και ο Μέγας Ναπολέων είχε έρωτευθί ένα άστρο!

—Κάθε άλλο! Είπε όμως ένα έπεισόδιο μοναδικό στην ιστορία, άπλήντησε ή Κασσιόπεια. Ύστερα από μία θριαμβευτική νίκη του Ναπολέοντος, δέν Αιμάται σε ποιά μάχη άκούσθες, έρωτεύθηκε τόσες φορές βλέπε ο μακαρίτης, είχε οργανωθεί προς τιμήν του μία μεγάλη γιορτή στο Παρίσι. Πλήθος κόσμου είχε μαζευθί τό βράδυ έξω από τ' Ανάκτορο, για να έπαισημήσουν τον έπιστρέψαντα θριαμβευτή. Ο Μέγας Ναπολέων έπρόβαλε στη παράθεση, για να ιδί τό πλήθος Πρώς μεγάλου του όμοις έκπληξιν, τα βλέμματα του πλήθους δέν έστράφησαν προς αυτόν άλλα προς τον ούρανό όπου έλαμπε ένα άκτινοβόλο άστέρι. Και τό άστέρι αυτό ήταν ή κυρία άπ' έδώ, ή Άφροδίτη!...

Τελειώνοντας την αφήγησή (Τό τέλος στη σελ. 49)

ΕΝΑΣ ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

—Όλες έμεις, άρχισε ή Μερόπη, ή Άλκυόνη, ή Ήλέκτα, ή Σελήνη, ή Τεύγετα, ή Μάια, ή Άστροπή κι' έγώ, είμαστε κόρες του Άπλαντος και της Πλειόνης. Μία μέρα μας είδε ο Ήριων, κι' έχοντας φαίνεται, σαν γίγας που ήταν, ιιά καοδιά γιγαντιάων δια-

Η μύτη ενός εύπατρίδου

Ένα άπριλιάτικο πρωί του 1641, όταν ο βασιλεύς Λουδοβίκος έφορούσε τό στέμμα των κρίνων και ο Άρμάν Ντυπλεσσί, καρδινάλιος — δούξ του Ρισελιέ έκρατούσε τό σκήπτρο, οι φύλακες του Λούβρου είδαν να προχωρή προς τη μεγάλη αΐλη του ανάκτορου ένα νέον με στρατιωτικό παρόστημα και έπιδηλητικό παρουσιαστικό.

Ο νέος αυτός ήταν ντυμένος με την στολή των στρατιωτών της Φλάνδρας: γι τόνιο με περιλαίμιο από δέρμα δούβα λιού, πέτσινη έξάρτσι, ψηλές μπότες, που ξεπερνούσαν τό γόνατο και καπέλλο με άνασκημένο γύρο και στερό.

Ένας λεπτός και μακρύ ζίφος συνεπλήρωνε τό ντύσιμό του.

Όταν έφθασε κοντά στους φρουρούς, άγγιξε με τό χέρι του την άκρη του καπέλλου του και είπε:

—Ε! Σύντροφοι! Μπορείτε να μου πείτε αν ο κ. Γκιτώ είναι στο ανάκτορο;

Έκείνοι τον έκύτταξαν μ' ένα περιφρονητικό βλέμμα γιατί είχε την τόλμη να έμφανισθί μ' αυτή τη στολή των στρατοπέδων στα ανάκτορα και τον παρέπεμφαν στον άξιωματικό της υπηρεσίας.

—Ο βασιλεύς είναι στο Σαντιγύ, άπήντησε αυτός και ή βασίλισσα στο μοναστήρι των Καρμυλιτών. Είναι λοιπόν πολύ πιθανόν να βρίσκεται ο κ. Γκιτώ στο Λούβρο, αν δέν έχη καμμία άλλη δουλειά.

—Μπορείτε τότε, κύριε, να δώσετε αυτό τό νάμια στον κ. Κομένγκ, άνεψιό του κ. Γκιτώ και να του πείτε ότι τον περιμένο έδώ;

Αυτά τα λόγια ειλώθηκαν με τόση βεβαιότητα, άστε ο άξιωματικός έσήκωσε τό βλέμμα του και έκύτταξε τον συνομιλητή του.

Είπε τότε μπροστά του ένα ψηλό παλγκάκι με παιδικό πρόσωπο και άθλο βλέμμα.

—Αλλά, κάτω από τη φαινομενική αυτήν άπλοκότητα, ο νέος αυτός έσκαυόταν θαρραλέος και γεμάτος αυτοπεποίθησι.

Όρσιες καστάνες μπούκλες έπλασίοναν τό σύνουλωτό πρόσωπό του, ένα ναμάγελο μισάνοιγε τό στόμα του και τό μάτια του έλαμπαν με μιά ήρεμη, αλλά σταθερή λάμψη.

Όλα έσπένονταν έναν εύπατρίδη, γεννημένο από καλή γενιά κι' όχι ένα θανάτο στρατιώτη, όπως τον έδειχνε τό ντύσιμό του.

Έκπληκτος και γοητευμένος σχεδόν ο άξιωματικός, έπηρε τό γράμμα που του έδινε ο άγωνιστής και έπροχώρησε προς τό έσωτερικό των διαμερισμάτων της βασίλεισης.

Σε μικρή άπόστασι από την πύλη, έμπρός στην όποια έστεκόταν πριν ο άξιωματικός, ήταν σταματημένο ένα άραιο άμάκι, με όλόκληρο οικόσμημα, ντυμένο στο έσωτερικό με άτλάζια και μετάξια.

Στα μάτια του νεαρού στρατιώτου, ή πολυτέλεια αυτή ήταν άσυνήθιστη. Τό έσπένονταν σαν τό άμάκι κάποιος νεράιδας του παραμυθιού.

Και, πραγματικά, τί άλλο παρά νεράιδά ήταν ή νέα που έπρόβαλε σε λίγο στο μαρμαρίνο πεζούλι της σκάλας.

Ήταν ξανθή, με καταγάλανα μάτια

και κρινόλευκο δέρμα.

Έπερπατούσε ανάσφρα, σαν να μην άγγιζε τό έδαφος και διευθυνόταν προς τό άμάκι.

Προτού οι ύπηρέτες μαντεύσουν την πρόθεσή της, ή νέα άνοιξε την πόρτα και έτοιμάσθηκε να ανέβη έπάνω.

—Αλλά την ίδια στιγμή, τα άλογα έξέκλιναν με όρμη.

Μιά νεράιδα, όσο αϊθέριο πλάσμα και να είναι, δέν παύει να υπόκειται στους νόμους της ίσσορροπίας και της βαρύτητας.

Και ή ξανθή νέα έγλύστρησε κάτω από τό άμάκι, αφήνοντας μιά δυνατή κραυγή τρόμου.

Ήταν φυσικό να σωριασθί χάμα.

—Αλλ' ο στρατιώτης είχαν όρμησει κι' άμείφθηκε γι' αυτή την εύγενική προθυμία του δεχόμενος στην άγκαλιά του τό πιο εύχάριστο βάρος για ένα νέον: ένα λυγερό κορμί, που, πέφτοντας, άφέθηκε μ' έμπιστοσύνη στα χέρια του.

Κατακόκκινη και ντροπισμένη για την άπροσεξία της, ή νέα εύχάριστησε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο τό σωτήρα της.

Έκείνος θέλησε δειλά να ψυθούση κάτι, αλλά ή φωνή έπνιγθηκε στο λάρυγγά του.

Όλα αυτά είχαν διαρκέσει ένα δευτερόλεπτο — όσο ακριβώς χρειάζεται για ένα βλέμμα κι' ένα χαμόγελο.

Έπειτα ή νέα άπομακρύνθηκε και σε λίγο έχάθηκε πίσω από τους γκρίζους τοίχους του ανάκτορου.

Ο άξιωματικός, που έπέστρεφε έν τώ μεταξύ, είχε παρακολουθήσει αυτή τη σκηνή, από τό κεφαλόσκαλο και είπε πλησιάζοντας τον νέο.

—Βλέπω, έκάμπετε πρόδους κατά την άποψή μου... Να τί θα πη να είναι κανείς τυχερός...

—Ποιά είναι λοιπόν αυτή ή δεσποινίς; έρώτησε ο στρατιώτης, θγαίνοντας από την όνειροπόλησή του.

Ο στρατιώτης είχαν όρμησει κι' έδεχθ στην άγκαλιά του τό εύχάριστο έκείνο βάρος

—Είπε μιά άκόλουθος της βασίλεισης, ή δεσποινίς ντε Ξερνέ, άπλήντησε ο άξιωματικός. Όμορφη σαν πεταλούδα και ζωηρή σαν τό σπινό.

—Πραγματικά, είναι πολύ όμορφη, άναστενάξε ο στρατιώτης.

—Έκείνη τη στιγμή ένας εύπατρίδης, ντυμένος με μεγάλη κομψότητα, έπροχώρησε προς τό μέρος του νέου.

Στό χέρι του έκρατούσε τό γράμμα που ο άξιωματικός του είχε μεταβιβάσει.

—Εσείς, κύριε, ζητάτε τον κ. Γκιτώ; έρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε.

—Και τό γράμμα αυτό προέρχεται από σας;

—Ο στρατιώτης ύπεκλήθη.

—Ο κ. Γκιτώ δέν έπρόκειτο να έλθη σήμερα στο Λούβρο. Πηγαίνω όμως να του δείξω τό γράμμα σας και δέν άμφιβάλλω ότι, όταν τό δάσση, θα έχη την έπιθυμία να' σας ιδί. Σας παρακαλώ λοιπόν να έπιστρέψετε κατά τις πέντε.

Ο νέος έκατάλαβε ότι τό πρόσωπο που του έμειλυνε ήταν ο κ. Κομένγκ.

—Θα είμαι ακριβής στο ραντεβού μου, άπλήντησε.

—Έλπιζω να μην είπατε τίποτε σε κανένα, έκαμε ο αϊλικός.

—Όχι, κύριε.

—Νά έισθε προσεκτικός, φίλε μου... Μην ξεχνάτε ότι σας περιμένο άπόψε...

Ο νέος έχαιρέτισε κατόπιν, κάνοντας μιά δαθεία υπόκλησι και έφυγε.

—Είπατε, έλεγε στον έαυτό του, όταν εύρέθηκε μόνος του, καλά τα έκατάφερες. Και είδες μόνο τον κ. Κομένγκ. Πού να ιδίς και τό θείο του; Έν τώ μεταξύ όμως, πρέπει να σκοτώσω τον καιρό μου ως τ' άπόγευμα... Τό πράγμα δέν είναι τόσο εύκολο μου φαίνεται για έναν άνθρωπο που έρχεται για πρώτη φορά στο Παρίσι...

Και διεθυλήθηκε προς την Πόν — Νέφ.

Σε λίγο εύρέθηκε στην πλατεία Νταφέν και έστάματσε για να περιεργασθί τον άνδριάντα του Μεγάλου Έρρικού.

Όπως έστεκόταν άπορροφημένος στη θέσι αυτή, δέν άντελήφθη να έρχεται, από τό άπέναντι μέρος έναν παράξενο περιπατητή, που έβάδιζε διαστικά, έχοντας σκυμένο τό κεφάλι σ' ένα βιβλίο, που θα έπρεπε να είναι πολύ συναρπαστικό.

Έτσι, καθώς ο ένας ήταν βυθισμένος στην άνάγνωσι και ο άλλος έχάζετο έμπρός στον άνδριάντα, ή σύγκρουσις μεταξύ των δυο αϊτών ανθρώπων ήταν άναπόφευκτη, γιατί βρίσκονταν έπάνω στην ίδια ευθεία.

Και ή σύγκρουσις αυτή έπληθε.

Ο νέος ένοιασε ξαφνικά μιά δυνατή σπρωξιά στην πλάτη του.

Έκαμε άμέσως μεταβολή και δρέθηκε

αντιμέτωπος με τον απροσέκτο αναγνώστη. Η για την ακρίβεια δρέθηκε αντιμέτωπος με το... διδύμο, γιατί ο άλλος εξακολουθούσε το διάβασμά του και άρκε σήκω μόνο να κάμει ένα θήμα προς τα πλάγια.

Ο Ιππότης—δεν τον αποκαλούσαμε προ σωρινά μ' αυτό το όνομα, που έδωσε ο ίδιος στον εαυτό του—δεν διεκρίνετο για τη μεγάλη ύπνομονή του.

Σηλωθήκε λοιπόν στη μέση του δρόμου και έμπαινε στον άλλον τη διάδοσι—Στάσου! έφώναξε προς τον άγνωστο, που απορροφημένος από το διάβασμά του έκανε και πάλι ένα θήμα προς τα πλάγια για να ξεφυγί.

Ο άνθρωπος στον όποιον είχε δοθεί αυτή η διαταγή εσήκωσε τέλος το κεφάλι.

Ο Ιππότης, μόλις τον αντίκρυσε, από μείνε μ' ανοικτό το στόμα.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν καθόλου συνθησιμενός.

Το ανάστημά του υπερέβαινε τα δυο μέτρα, τα πόδια του ήταν λεπτότατα όπως ενός κόκκορα και η κοιλιά του τραβηγμένη προς τα μέσα, αντί να προεξέχει.

Έπάνω από την κοιλιά αυτή, ύψωνε ένα στήθος ολόσωο σαν τοίχος, που κατέληγε σε δυο μπράτσα, που έμοιαζαν να φτερά ενός μύλου.

Το σκούρο ένδυμά του τον έκανε να φαίνεται σαν φοιτητής. Αλλά το ψηλό δονεττατό κολάσσο του και οι φιδόκοι που εστόλζαν το στήθος του έδιναν πιδό πολύ την εντύπωση ότι έπρόκειτο περί αλίκου.

Το μεγάλο φτερό του καπέλλου του έθα-νέωνε άκοιμη τον στρατιωτικό. Στο πλευρό του έκρεμώταν ένα μεγάλο δορυ σπαθί.

Ήταν νέος ή γέρος; Αυτό δεν θα μπορούσε κανείς να το πει, γιατί άνηκε στην κατηγορία των ανθρώπων που η ηλικία τους παραμένει πάντα ακαθόριστη.

Εκπαινόντων όμως νέος, αν και είχε λιγοστά μαλλιά και το μελαγχολικό του χαμόγελο έδινε κάποια έκφραση άπογοητεύσεως στο πρόσωπό του.

Αλλά εκείν που έκανε εντύπωση στον Ιππότη δεν ήταν ούτε το ανάστημά του, ούτε η έκφραση της φυσιογνωμίας του.

Στο μέσον του προσώπου αυτού ύψωνόταν ένα πράγμα πολύ παρόξενο. Ήταν ένας όγκος κρέατος, ευρύχωρος στη βάση και μακρύς και κυρτός στην άκρη που έμοιαζε σαν το ράμφος του παπαγάλου.

Το παρόξενο αυτό υποκείμενο έφάνηκε να συνδέχεται από την όνειροπόλησή του και έρώτησε:

—Μήπως κατά τύχη, σας έσπρωξα, κύριε;

Τα λόγια αυτά και ο τόνος με τον όποιον ειπώθηκαν άφώπλισαν πλείους τον Ιππότη. Ο θυμός του είχε καταπέσει μο νομιάς και ένιωθε τώρα μια έπιθυμία να γελάσει.

—Μου φαίνεται πως πραγματικά ένιωσα κάτι, είπε, με εύθυμο τόνο, τριβώντας την πλάτη του.

Ο άλλος έκανε μια ευγενική υπόκλησι.

—Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, κύριε, είπε.

—Αν αξίζει τον κόπο! Και σεις πρόκειται να με συγχωρήσετε για τον άπότημο τρόπο που σας μίλησα και για τον όποιον μεταμελοῦμαι τώρα.

Το μέτωπό του αγνώστου έσκατείνισσε.

—Α! Τι είνατε πη, λοιπόν;

—Τίποτε, μια κουταμάρα, απήντησε ο Ιππότης.

—Τότε, χάρεστε, κύριε, έκαμε ο άγνωστος και του έγύρισε τις πλάτες.

Καθώς άπεμακρύνετο, συλλογιζόταν:

«Νά ένας νέος πολύ ευγενικός. Το άβωο πρόσωπό του μ' αρέσει. Δεν θα ήταν σωστό να τον κάμω να γνωρίσει τη δύναμι του σταθίου μου».

Από το άλλο μέρος ο Ιππότης έλεει υολογούσε τον εαυτό του.

«Ποιά ακολουθία τις σοφές συμβουλές του άβελ και του κ. Κομένγ; έψιθύρισε. Με τη φορά που είχα πάρει, αν ήταν κανένας σταθιστής, θα ήμουν τώρα υποχρεωμένος να μονομαχήσω μαζί του».

Τη στιγμή εκείνη το θορυβώδες πέρα-

σμα ενός άμαξιού τον απέσπασε από τις σκέψεις του.

Ο Ιππότης έγύρισε και αναγνώρισε άμέσως το άμάξι που είχε ίδη λίγη ώρα πριν στο Λουδρό.

Μέσα από τη θυρίδα, γυρισμένο προς το μέρος του, είχε φανή το χαριτωμένο πρόσωπο της ξανθής άγνωστης.

Αρα πού δεν είχε ίδη σ' αυτό το διαστικό πέρασμα;

Του φάνηκε πως τα δυο δλοκάθαρα μάτια της και το μικρό στοματάκι της είχαν φωτισθή από ένα χαμόγελο.

Αλλά μπορεί να είχε κάμει, και λάθος. Προτού άλλωστε συνέλθει από τη συγκίνηση του, το άμάξι είχε στρίψει στην καμπή του δρόμου και έχάθηκε πίσω από τους τοίχους του μεγάρου Νεδέρ.

Μια άκατανίκητη δύναμη έσπρωξε τον Ιππότη προς τα εκεί.

Όταν έφτασε στην άκρη της γεφύρας, είδε το άμάξι σταματημένο στο βάθος ενός μικρού και σκοτεινού δρομάκου.

Από τη θυρίδα που άνοιχθηκε πετάχθηκε έξω η σιλουέττα της κομψής νεράϊδας.

Αμέσως έπειτα, εξαφανίσθηκε σαν φευγαλέα όπτασία πίσω από μια μικρή πόρτα.

Η γοητευτική εμφάνισις είχε εξαφανισθή από αρκετή ώρα τώρα και ο νέος έμενε πάντα στην ίδια θέση, όταν ένας θορυβος φωνών και ύδρεων τον έκανε να γυρίση το κεφάλι.

Τι συνέβαινε λοιπόν;

Στην άκρη του δρόμου ήταν έγκατεστημένος ένας πρόχειρος θίασος παληάτσων και άρκετοί άνθρωποι, του λαού παρακολουθούσαν την παράστασή του.

Ο άνθρωπος με την πλεωρία μύτη που ο Ιππότης είχε κάμει λίγη ώρα πριν τη γνωριμία του, υπό τόσο περιέργως συνθήκες, είχε περάσει και αυτός απ' εκεί.

Ένας από τους παληάτσους έτόλμησε τότε να πη ένα χοντρό καλαμπούρι για τη μύτη του.

Η τόλην δεν χαρακτηρίζει τα άτομα.

Αλλά η θρασύτης και η άναίδεια είναι το χαρακτηριστικό των λαϊκών μαζών.

Έτσι συνέβη και τώρα.

Το πλήθος εξέσπασε σε γιουχασιμούς και περικύκλωσε τον άγνωστο για να γελάσει εις βάρος του.

Εκείνος έδωκε μερικές γερές γροθιές δεξιά και άριστερά, για ν' άνοιξη δρόμο γύρω του.

Αλλά οι γροθιές αυτές αντί να τρομοκρατήσουν το πλήθος, τουναντίον το έξωργισαν.

Και τώρα μια διαδική έπίθεσις διεξήγετο εναντίον του άγνώστου.

Οι έπιτιθέμενοι έκρατούσαν στα χέρια τους ξίφη, σίδερα, καθίσματα, τα πάντα.

Ο εὐπατρίδης είχε άναγκασθή να τραβήξη το ξίφος του.

Εκτυπούσε με κάποια έπιφυλακτικότητα, γιατί, αν έπιθυμούσε να θυή απ' τη δύσκολη αυτή θέση, δεν ήθελε όμως να κάμει κακό σε κανένα.

Αλλά η κατάστασις γινόταν από στιγμή σε στιγμή πιδό δύσκολη και, στο τέλος, κατήντησε μάστιχα τραγική.

Ο εὐπατρίδης είχε περικυκλωθή από παντού και με μεγάλη δυσκολία κατώρθωνε να προφυλάσσεται από τα κτυπήματα που κατεφέρνοντο εναντίον του.

Ο Ιππότης, μέσα σε μερικά λεπτά, άντελήθη από τα πάντα.

Και έσκέφθηκε ότι χρέος του ήταν να έλθι σε βοήθεια του κινδυνεύοντος εὐπατρίδου.

Ανοίξε άμέσως μια δίοδο μεταξύ του πλήθους και μ' ένα πελώριο πήδημα εύρέθηκε δίπλα στον εὐπατρίδη.

—Θάραος, κύριε, έφώναξε. Είμαι μαζί σας!

Και, θγάζοντας το ξίφος του, άρχισε ά καταφέρνι δεξιά και άριστερά τρομερές σπαθισιμάδες.

Στη δίπλη αυτή προσπάθεια, ο άνθρωπος κλειός διασπάσθη.

Οι δυο εὐπατρίδες, εύρηκαν ελεύθερο το δρόμο μπροστά τους.

Την ίδια στιγμή, από το βάθος του δρόμου έφάνηκε μια άστυνομική περιπόλος, από εκείνες που είχαν ειδικός συ-

σταθή για την καταπολέμησι των μόνου μαχιών.

Αι περίπολοι, αυτάι πολύ λίγες ύπηρεσιές προσέφεραν, γιατί συνήθως ποσέ-τρεχαν μόλις έτελειώνε ο άγών.

Έως τότε προσεποιούντο ότι δεν είχαν άντιληφθή τίποτε.

Το ίδιο είχε συμβή και τώρα.

—Διάβολε! έκαμε ο εὐπατρίδης με τη μεγάλη υήτη. Δεν θάπρεπε να πείσωμε στα χέρια αυτών των σκύλλων!

Και, τραβώντας το σύντροφό του, τον παρέσυρε προς το βάθος του δρόμου.

Ο όχλος είχε άνασπαρήσει τώρα από την εμφάνισιν των άστυνομικών.

Και άρχισε να καταδιώκη τους δυο άνδρες.

Η στιγμή ήταν πολύ κρίσιμη.

Εὐτυχώς, καθώς έτρεχαν επάνω στο μεγάλο δρόμο, είδαν ένα μικρό δρόμο που άνοιγόταν καθέτως.

Χωρίς να διατάσουν καθόλου, έρρίχθη-καν προς τα εκεί. Αλλά μόλις έπροχώρησαν καμμιά δεκαριά θήματα, έσταμάτησαν.

—Διάβολε! έκαμε ο Ιππότης. Την πάθαμε! Ο δρόμος αυτός καταλήγει σε άδιέξοδο!

Ο σύντροφός του έγέλασε.

—Τόσο το καλύτερο! είπε. Δεν μιο άόεσει, να υποχωρήσω έμπρός σ' αυτό το συρφετό!

—Αλλά η περίπολος;

—Αποτέλειται από κανάγηδες!

Αλλά εκείνοι που άποκαλούσε κανάγηδες είχαν εμφανισθή τώρα στην είσοδο του μικρού δρόμου.

Οι δυο εὐπατρίδαι έκύτταξαν γύρω τους.

Δεν ήβελαν να συλληφθούν.

Ο κασινάλιος είχαν έπιβάλει άυστηρές ποινές εις εκείνους που έξοφμαχούσαν.

Αν έπαιναν λοιπόν στη φυλακή, ένας Θεός ήξερε αν θα κατώρθωναν ποτέ να βγούν από εκεί.

Ο μικρός δρόμος ήταν όμως κατάκλειστος από παντού.

Μόνο προς τη μια πλευρά, στο βάθος, ύπρχε μια μικρή πόρτα, που προσφυλάσσετο από ένα μικρό θόλο.

Οι δυο σύντροφοι έστήριξαν εκεί τις πλάτες τους και έτοιμάσαν τα ξίφη τους έτοιμο, να άμυνθούν.

Το κύμα των διωκτών τους έκυλούσε προς το μέρος τους, γεμίζοντας το μικρό δρόμο μ' έναν έκκωφαντικό θόρυβο.

Σε διάστημα μερικών δευτερολέπων, το κύμα αυτό έρρίχθηκε επάνω τους και τους περιέριξε από παντού.

Οι κινήσεις τους ήταν δύσκολες και μόλις κατώρθωναν να άμυνθούν.

Η συντριβή τους ήταν υπόθεσις μερικών λεπτών μόνον.

Εαφνικά όμως, είχαν την εντύπωση ότι η πόρτα στην όποια έστήριζαν τις πλάτες τους, υπεχώρησε.

Ήταν πραγματικός ή έπρόκειτο περί παραισθήσεως, που άφειλετο στη ζάλη που τους είχε προκαλέσει η βιαιότης της έπίθεσεως;

Δεν έλαβαν, άλλωστε, τον καιρό να το εξετάσουν.

Γιατί, σε μια στιγμή, έπαυσαν να θλά-ποιν τους διώκτες των έμπροστων.

Ένα πυκνό σκοτάδι τους περιέβαλε και ο θόρυβος του μαινομένου πλήθους έβθανε τώρα σαν μακρινή ήχώ στ' αυτιά τους.

Οι δυο εὐπατρίδαι, εταν έπέρασε η πρώτη έκπληξις, δεν έβρόδυναν ν' άντιληφθούν τί είχε συμβεί.

Κάποιος είχε άνοίξει την πόρτα επάνω στην όποια έστήριζον και τους είχε κάμει να περάσουν από το άπέναντι μέρος του τοίχου.

Επειτα, την είχε κλείσει διαστικά, προτού ακόμα οι έπιτιθέμενοι άντιληφθούν τίποτε.

Με τα ξίφη στα χέρια, οι δυο σύντροφοι έστεκαν άπορρόντες.

—Ναί... φυσικά... Ημουν έτοιμος μά-λιστα να σας ζητήσω εξηγήσεις.

Ο εὐπατρίδης έγέλασε με ειλικρίνεια.

—Φαντάσατε τόσο άπορροφημένος ήμουν τότε μπροστά τους.

—Αλλά... για σταθήτε! Έσείς δεν είσθε εκείνος επάνω στον όποιο έπεσα στην πλατεία του Δελφίνου;

—Ναί... φυσικά... Ημουν έτοιμος μά-λιστα να σας ζητήσω εξηγήσεις.

Ο εὐπατρίδης έγέλασε με ειλικρίνεια.

—Φαντάσατε τόσο άπορροφημένος ήμουν τότε μπροστά τους.

—Αλλά... για σταθήτε! Έσείς δεν είσθε εκείνος επάνω στον όποιο έπεσα στην πλατεία του Δελφίνου;

—Ναί... φυσικά... Ημουν έτοιμος μά-λιστα να σας ζητήσω εξηγήσεις.

Ο εὐπατρίδης έγέλασε με ειλικρίνεια.

—Φαντάσατε τόσο άπορροφημένος ήμουν τότε μπροστά τους.

—Αλλά... για σταθήτε! Έσείς δεν είσθε εκείνος επάνω στον όποιο έπεσα στην πλατεία του Δελφίνου;

—Εβγαίνα από τον διβλιοπώλη μου και έδιάβαζα τις πρώτες σελίδες ενός θαυμασιου διβλίου.

—Μπά! Και ποιός είναι ο τίτλος του; —«Ένα ταξίδι στο κράτος της Σελήνης!».

Ο νεαρός στρατιώτης κατέβαλε μια μεγάλη προσπάθεια για να μη γελάσει.

—Δεν το ξερω, είπε.

—Μά μόλις τώρα εξεδόθη.

—Και ποιος είναι ο συγγραφέας του;

—Εγώ, απήντησε ο εὐπατρίδης, με ύφος μεγάλης μετριοφροσύνης.

—Είπατε λοιπόν συγγραφέας; έκαμε ο άλλος.

—Συγγραφέας, ποιητής, μαθηματικός, φυσικός και φιλόσοφος... Έπειδη όμως μου περισσεύουν ώρες, είμαι άκόμη και άξιωματικός της φρουράς.

Ο νέος, στην άπαρίρησι όλων αυτών των τίτλων, είχαν άνοίξει διάπλστα τα μάτια του.

Ο εὐπατρίδης δεν έπρόσεξε όμως καθόλου την έκπληξι του και έξηκολούθησε.

—Είπατε νεοφερμένος δίχως άλλο στο Παρίσι, δεν είναι έτσι;

—Ναί. Έφθασα μόλις χθές.

—Με άδειας;

Ο νέος ήμουν έτοιμος να άπαντήση δχι.

—Αλλά θυμήθηκε τις συστάσεις του κ. ντε Κομένγ.

Αρκέσθηκε λοιπόν να άπαντήση με ένα κίνημα του κεφαλιού, που θα μπορούσε να σημαίνει και ναί και δχι.

—Και ήρθε στο Παρίσι για να πλουτίσεις;

—Ναί... δηλαδή... ίσως... απήντησε ο άλλος.

Τέλος έσταμάτησαν και τους έβγαλαν τα πέπλα.

Είδαν τότε ότι είχαν θβάσει σε μια πλακοστρωμένη αήλη, στο βάθος της όποιας δρισκόταν μια εξέδρα.

Εκεί, πάντοτε γελάζοντας και με ξανακμένα από το τρελλό τρέξιμο τα μάγουλα, οι δυο νεράιδες έκαμαν μια ώραία υπόκλησι, και εξαφανίσθηκαν.

Οι δυο εὐπατρίδαι έμειναν για μια στιγμή σκεπτικοί, κυττάζοντας ο ένας τον άλλο.

Τέλος, διέκριναν μια άνοικτη πόρτα μπροστά τους.

Ορμησαν άμέσως προς τα εκεί και έβγήκαν έξω.

Μόνον τότε άντελήθησαν ότι το μεγάλο που είχαν έγκαταλείψει ήταν του δουκός του Νεδέρ.

Αλλά ήταν και οι δυο σε άξιοθρήνητη κατάστασι.

Τα φτερά του καπέλλου τους είχαν κομματιασθή και τα ένδύματά τους είχαν σχισθή σε διάφορες μεριές.

Πρώτος έμίλησε ο εὐπατρίδης με τη μεγάλη μύτη.

—Κύριε, είπε, μου έσώσατε τη ζωή!

Ο ώραίος νέος έκούνησε χαρούμενα το κεφάλι.

—Μπά! είπε. Και χωρίς έμένα θα τα έκαταφέρνατε μια χαρά, γιατί είσαστε πολλοί γενναίοι. Η βοήθειά μου ήταν άνεπιδες περιττή.

—Οχι, δχι! Μόνος μου δεν θα μπορούσα να κάμω τίποτε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ύπηρεσιά που μου έπροσέφερετε.

»Το χέρι σου, έπρόσθεσε ζωηρά, άρπάζοντας το χέρι του νέου. Στο μέλλον, θα είμαστε ενωμένοι στο θάνατο και στη ζωή!

—Στο θάνατο και στη ζωή! επανέλαβε ο Ιππότης.

Επέρασαν έπειτα την πύλη του Νοέλ και ακολουθούσαν ένα δρόμο, που τους έφερε στο πρόστασιο του Αγίου Γερμανού.

Εκεί, διέκριναν ένα πανδοχείο, όπου θα μπορούσαν να ξεκουρασθούν και να περιποιηθούν λίγο την εμφάνισή τους.

Εκάθισαν παράμερα σ' ένα τραπέζι και παρήγγειλαν να τους φέρον ένα μπουκάλι κρασί.

Ο εὐπατρίδης με τη μεγάλη μύτη έγέμισε δυο ποτήρια και, αφού οι δυο σύντροφοι τα άδειασαν, έρώτησε:

—Είσθε στρατιώτης;

—Ναί. Υπηρετώ ως λοχίας στο σύνταγμα της φλάνδρας.

—Αλλά... για σταθήτε! Έσείς δεν είσθε εκείνος επάνω στον όποιο έπεσα στην πλατεία του Δελφίνου;

—Ναί... φυσικά... Ημουν έτοιμος μά-λιστα να σας ζητήσω εξηγήσεις.

Ο εὐπατρίδης έγέλασε με ειλικρίνεια.

—Φαντάσατε τόσο άπορροφημένος ήμουν τότε μπροστά τους.

—Αλλά... για σταθήτε! Έσείς δεν είσθε εκείνος επάνω στον όποιο έπεσα στην πλατεία του Δελφίνου;

—Ναί... φυσικά... Ημουν έτοιμος μά-λιστα να σας ζητήσω εξηγήσεις.

Ο εὐπατρίδης έγέλασε με ειλικρίνεια.

—Φαντάσατε τόσο άπορροφημένος ήμουν τότε μπροστά τους.

—Εβγαίνα από τον διβλιοπώλη μου και έδιάβαζα τις πρώτες σελίδες ενός θαυμασιου διβλίου.

—Μπά! Και ποιός είναι ο τίτλος του; —«Ένα ταξίδι στο κράτος της Σελήνης!».

Ο νεαρός στρατιώτης κατέβαλε μια μεγάλη προσπάθεια για να μη γελάσει.

—Δεν το ξερω, είπε.

—Μά μόλις τώρα εξεδόθη.

—Και ποιος είναι ο συγγραφέας του;

—Εγώ, απήντησε ο εὐπατρίδης, με ύφος μεγάλης μετριοφροσύνης.

—Είπατε λοιπόν συγγραφέας; έκαμε ο άλλος.

—Συγγραφέας, ποιητής, μαθηματικός, φυσικός και φιλόσοφος... Έπειδη όμως μου περισσεύουν ώρες, είμαι άκόμη και άξιωματικός της φρουράς.

Ο νέος, στην άπαρίρησι όλων αυτών των τίτλων, είχαν άνοίξει διάπλστα τα μάτια του.

Ο εὐπατρίδης δεν έπρόσεξε όμως καθόλου την έκπληξι του και έξηκολούθησε.

—Είπατε νεοφερμένος δίχως άλλο στο Παρίσι, δεν είναι έτσι;

—Ναί. Έφθασα μόλις χθές.

—Με άδειας;

Ο νέος ήμουν έτοιμος να άπαντήση δχι.

—Αλλά θυμήθηκε τις συστάσεις του κ. ντε Κομένγ.

Αρκέσθηκε λοιπόν να άπαντήση με ένα κίνημα του κεφαλιού, που θα μπορούσε να σημαίνει και ναί και δχι.

—Και ήρθε στο Παρίσι για να πλουτίσεις;

—Ναί... δηλαδή... ίσως... απήντησε ο άλλος.

Τέλος έσταμάτησαν και τους έβγαλαν τα πέπλα.

Είδαν τότε ότι είχαν θβάσει σε μια πλακοστρωμένη αήλη, στο βάθος της όποιας δρισκόταν μια εξέδρα.

Εκεί, πάντοτε γελάζοντας και με ξανακμένα από το τρελλό τρέξιμο τα μάγουλα, οι δυο νεράιδες έκαμαν μια ώραία υπόκλησι, και εξαφανίσθηκαν.

Οι δυο εὐπατρίδαι έμειναν για μια στιγμή σκεπτικοί, κυττάζοντας ο ένας τον άλλο.

Τέλος, διέκριναν μια άνοικτη πόρτα μπροστά τους.

Ορμησαν άμέσως προς τα εκεί και έβγήκαν έξω.

Μόνον τότε άντελήθησαν ότι το μεγάλο που είχαν έγκαταλείψει ήταν του δουκός του Νεδέρ.

Αλλά ήταν και οι δυο σε άξιοθρήνητη κατάστασι.

Τα φτερά του καπέλλου τους είχαν κομματιασθή και τα ένδύματά τους είχαν σχισθή σε διάφορες μεριές.

Πρώτος έμίλησε ο εὐπατρίδης με τη μεγάλη μύτη.

—Κύριε, είπε, μου έσώσατε τη ζωή!

Ο ώραίος νέος έκούνησε χαρούμενα το κεφάλι.

—Μπά! είπε. Και χωρίς έμένα θα τα έκαταφέρνατε μια χαρά, γιατί είσαστε πολλοί γενναίοι. Η βοήθειά μου ήταν άνεπιδες περιττή.

—Οχι, δχι! Μόνος μου δεν θα μπορούσα να κάμω τίποτε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ύπηρεσιά που μου έπροσέφερετε.

»Το χέρι σου, έπρόσθεσε ζωηρά, άρπάζοντας το χέρι του νέου. Στο μέλλον, θα εί

μα της οικογενείας του και των προγόνων του. Αυτό τὸ ὄνομα ὁμως θὰ μὴ ἐπιτρέψει τε νὰ μὴν σὰς τὸ πῶς σήμερα... Ὁ παῖς ὁμως νὰ σὰς κάμω γνωστό ὅτι εἶμαι σὴ μαδεμένους ἀπὸ τὴ μοῖρα. Ἐχω χαράγμην ἐπάνω στὴν καρδιά μου ἕνα ἀνεξάλειπτο σημεῖο, ἕνα ἀστέρι: τὸ ἀστέρι μου.

— Διάβω! ἔκαμε ὁ Συρανὸς. Αὐτὸ εἶνε μυθιστόρημα!

— Εἶμαι σήμερα δεκάξι χρόνων, ἐξηκολούθησε ὁ ἱππότης. Ὅταν ἐμεγάλωσα καὶ ἐνωίωσα τὸν κόσμον, καθεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μὴ πῇ οὕτῃ ἀπὸ ποῦ, οὕτῃ ἀπὸ ποῦ εἶχα γεννηθῇ. Μ' εἶχαν περιμαρξέψῃ, μερικοὶ στρατιώτες. Αὐτοὶ μὲ ἀνάθρεψαν κοντὰ τους. Ἐνας γέρος στρατιώτης, ποὺ εἶχε σταθῇ κοντὰ μου σὰν πατέρας, μὲ ἔλαγε συχνὰ ὅτι ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς μου καὶ ὅτι μὴ μὲν θὰ ἐγινόμουν πλούσιος. Ποτὲ ὁμως δὲν θέλησεν νὰ μὴ πῇ περισσότερα.

»Στὸν τελευταῖον πόλεμον, ὑπηρετοῦσα με ὡς μισθοφόρος τὸ βασιλεῖα τῆς Γαλλίας ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος. Σὲ μὴ ἀπὸ τῆς μάχης, ποὺ ἦταν ἡ τομερώτερη ἀπὸ ὅλες καὶ ποὺ διήρκεσε ὡς τὴ νύκτα. ὁ προστάτης μου ἔχασε τὸ πόδι του. Τὸν μετέφερα στὸ γειτονικὸ δάσος καὶ κάθησα κοντὰ του, κασιγνῆς τὸ κεφάλι του ἀνέμεσα στὰ χεῖρά μου καὶ κυττάζοντας τὸ αἶμα ποὺ ἐκλύοντο ἀπὸ τὴν πληγὴ του. Μὲ ἐκπύδουσε ἐρωτηματικὰ, ἐνῷ ἐγὼ ἔσκεπτόμουν ὅτι μὲ τὸν θάνατό του ἔχοντο τὸ μυστικὸ μου. Ἐκεῖνος ἐβρίσκετο τὸ Θεὸ καὶ τὸ θάνατον καὶ ἐφαινόταν σὰν νὰ μὴν ἔδινε προσοχὴ σὲ μένα. Ἐγὼ πάλι δὲν ἐθελούσα νὰ τὸν ἐρωτήσω, γιὰ τὸ ἔτσι θὰ ἔκανα ν' ἀντιληφθῇ ὅτι προσήγγιζε τὸ τέλος του.

»Ξαφνικὰ κατὰ τὴν τροχὴν ἐκείνη στιγμὴ, ἐφαινόταν ἕνας ἀββάς. Διέσχισε καβάλα τὸ πεδίου τῆς μάχης, γιὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν του σὲ κανένα πληρωμένο ἢ ἐτοιμολογισμένο. Ὁ προστάτης μου, μὲ τις εἶδε, ἔβρισκε σὰν ἀνόκητο. Μὲ προσέκλεσε τότε νὰ ἀπομακρυνθῶ καὶ ἐξήγγειλε τὸν πατέρα νὰ σταματήσῃ.

»Ἐτσι καὶ ἐγένετο. Ὁ ἀββάς ἐσκύψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, ἐνῷ ἐγὼ ἔστε καμνὸν παρῶμερα. Ὁ πληρωμένος ἐξωμολογήθηκε τότε τὰ πάντα στὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον πέθανε.

— Καὶ τὸ μυστικόν; ἐρώτησε ὁ Μπερζεράκ.

— Ὁ ἀββάς μοῦ εἶπε κατόπιν ὅτι, καί ποιος ἄλλος θὰ μοῦ τὸ ἀπεκάλυπτε. Ὁ ἴδιος δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ τίποτε ἄλλο. Οὐκ αὖτις ἀκούη καὶ λόγια τοῦ ἀββά. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε, μοῦ εἶπε, εἶνε πιά μισοστός στὸ Λίκαιον Κοιτὴ. Δὲν μὰς ἐπιτρέπεται νὰ τὸν κρίνωμε ἑμεῖς, γιὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐξελήθηκε. Ὅτι κ' ἂν μᾶς ἔμελλε μὴ μὲρα, μὴ τὸν κατανοήσῃτε! Γιὰ τὴν στὴν μετάνοιά του ὁδεύετε τὸν πλοῦτον ποὺ σὰς περιμένει. Ἄν ὑπορῶ νὰ σὰς πῶ περισσότερα ἐνῷ. Σὲ λίγο θὺας θὰ τὰ μᾶςτε ὅλα καὶ θὰ μὲ κ' ἀποκαταστήσετε. Τότε, ὅσο λαμπρὸν καὶ νὰ εἶνε ἡ θέσις σας, μὴν λησμονεῖστέ: ὅτι κάθε καλὸ ποεῖται ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ μὴν προσελεύεσθε νὰ προσελεύεσθε γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἡ στεροὴ του μετάνοια σὰς ἔσωσε». Ἐπειτα μοῦ ἔδωκε ἕνα ταλῦτιον ὀλίγον κουτάκι ποὺ ἐπάνω του ἦταν γραμμένο ἕνα ἀστέρι. Τὸ κουτὶ αὐτὸ μὲ δίδαξε νὰ τὸ φέρω στὸ Παρίσι καὶ νὰ τὸ παραδώσω σ' ἕνα ἄνθρωπον, ποὺ ὁποῖον μοῦ εἶπε μόνον τὸ ὄνομα. Αὐτὸς θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ἀπὸ μερικὰς λέξεις, ἀπὸ τὸ ὄνομα μίαν πόλιν καὶ ἀπὸ μὴν ἡμερομηνία.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο;

— Αὐτὸ. Τὸ πρόσωπον γιὰ τὸ ὁποῖον σὰς μιλῶ θὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ ἄλλα. Θὰ εἰδοποιήσῃ τὸ πρόσωπον. οὐ ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ μυστικόν.

— Καμμὴ γυναῖκα ἐσκέφθηκε ὁ Συρανὸς. Φαίνεται πὺς εἶνε μοῖρα νὰ βρισκώται πάντα στὴ μέση οἱ γυναῖκες.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ὥρα εἶχε περάσει καὶ ὁ ἄλλος εἶχε ἀνέλθει νὰ βασιλεύῃ. Ἀπὸ τὸ κινδυνολογισμὸν τοῦ Ἀγίου Γερμανίου ἀκούσθηκαν τέσσαρες κτύποι.

Ὁ ἱππότης ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω. Ὁ ἱππότης ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω.

— Τέσσερες ἡ ὥρα, ἔκαμε. Θὰ φανῶ ἂν συνέπρην στὸ ραντεβού μου.

— Ποῦ πρόκειται νὰ πάς λοιπόν; ῥώτησε ὁ Μπερζεράκ.

— Στὸ Λούβρον! Ἐχεις συνάντησιν στὸ Λούβρον καὶ ἐπέτρεψες σὲ μένα νὰ σοῦ προσφέρω τὴν προστασία μου; Ἀλλὰ, φίλε μου, πρέπει ἐγὼ νὰ σοῦ ζητήσω τὴ δική σου!

— Θὰ εἶμαι πάντα στὴ διάθεσίς σας, εἴπε ὁ νέος. Μοῦ ἐπροσέφερα τὴ φιλία σας, μ' ὅλο ποῦ μὲ νομίζετε γιὰ φτωχὸ καὶ γιὰ ἄσχημον. Ἐὰν λοιπὸν ἀναγνωρισθῶν τὰ δικαιώματά μου, σὰς προσφέρω κ' ἐγὼ τὴν μισή μου περιουσία. Εἶνε τὸ λιγώτερον ποὺ μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σὰς.

Ὁ Συρανὸς εἶχε τόσο ἐνδοσυασθῇ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ὥστε τὸν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ νέος διώρθωσε ὅσο μποροῦσε τὴν περιβολή του καὶ ἀφοῦ ἀπεχειρέτησε τὸν ποιητὴ, ἐφυγε.

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ

Ἀς ἀφήσουμε τώρα τὸ φίλον μας νὰ βασιλεύῃ πρὸς τὸ Λούβρον καὶ ἂς ρίξωμ ἡμᾶς ματιὰ στὴ γενικὴ κατάστασι τῆς Γαλλίας κατὰ τὰ πρῶτα ἐπεισόδια αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Ὁ Ἀρμάνδος Ντυπλεσί, καρδινάλιος—δουξ ντε Ρισελιέ, ἦταν πάντοτε ὁ κυρίαρχος τοῦ Κράτους. Ἐδῶ καὶ δεκά ἑπτὰ χρόνια, τὸ ὡδηγοῦσε μὲ τὴν σιδερένια πυγμὴ του πρὸς ἕνα διπλὸ σκοπὸ ποὺ ἦταν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἡ ἐπικράτησις τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς στὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα καὶ, ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἡ ἐπικράτησις τῆς ἀπολύτης βασιλικῆς ἐξουσίας στὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα τοῦ βασιλείου.

Ἀλλὰ, στὴν ἐπιδίωξι αὐτοῦ τοῦ ἰδανικοῦ, ὁ πανίσχυρος καρδινάλιος ἐβρίσκετο ὁ ἐμπόδιος: τοὺς οὐγενότους στὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸν οἶκον τῆς Αὐστρίας στὸ ἐξωτερικόν.

Μὲ τὴ βοήθεια τῶν καθολικῶν, εἶχε κτυπήσει τώρα τοὺς οὐγενότους, δηλαδὴ τοὺς διαμαρτυρομένους τῆς Γαλλίας, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν διαμαρτυρομένων τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Γερμανίας ἐκτύπησε τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας.

Ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἀμφιταλαντευόταν ἀδέξια καὶ ἀκαθορίστη.

Ὁ Ρισελιέ εἶχε ὅμως ἐξουδετερώσει τὴν ἀντιρροσῆς τῆς, δίνοντας τὸν Κάρλο 1ο ὡς σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λουδοβίκου 13ου. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια ὅτι ὁ εὐνοούμενος τοῦ Ἀγγλοῦ μονάρχου, ὁ πανίσχυρος Βούγκιγγχαμ, τὸν ἀπασχολοῦσε ἀκόμη. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κατάρθωσε νὰ τὸν ἐξοντώσῃ σὲ λίγο.

Ποῖος λοιπὸν θὰ μποροῦσε νὰ ἀνρῇ τὴν θεῖα ἀποστολὴν τοῦ Καρδινάλιου;

Καὶ ὅμως ἡ Βασιλομήτορ, ἡ παμπόνηρη Ἰταλίδα ποὺ δὲν εἶχε ἀνιψώσει στὴν ἐξουσία, μετάνωσεν γι' αὐτὸ τώρα. Ὁ ἀστολόγος τῆς τῆς προέλεγε τὸ τέλος τοῦ ἀχαρίστου ὑπουργοῦ καὶ τὸ θάνατον τοῦ ἀπίστου βασιλέως, ποὺ καθότανε στὸ θρόνον. Γιὰ τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῆς τῆς προφητείας, ἡ Μαρία τὸν Μεδίκον ὑπελόγιζε βέβαια στὸ ξίφος τοῦ κόμητος τοῦ Καλαί.

Τὸ σχέδιον τῆς Βασιλομήτορος ἦταν νὰ παντρεύῃ ἑπειτα τὴν χήρα τοῦ γιου τῆς τὴν ἀνοήτη Ἄννα τὴν Αὐστριακὴν, μὲ τὸ δεύτερον γιὸς τῆς, τὸν ἀγαπημένον τῆς Γκαὶ σὺν καί, πῖσιν ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς τρελούς, νὰ βασιλεύῃ πανίσχυρὸς ἐκεῖνη. Ἀλλ', ὁ Ρισελιέ ἀγρυπνοῦσε πάντα. Ἐκοψε τὸ κεφάλι τοῦ κόμητος τοῦ Καλαί καὶ ἔστειλε τὴν βασιλομήτορα μαζὶ μὲ τὸν γιὸς τῆς ἐξορίας μακριὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία.

Ὅσο γιὰ τὸ νεαρὸ βασιλεῖα, ὁ Καρδινάλιος τὸν διεφύλαξε. Εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ τὸ κόμῃ καὶ ὁ κυριώτερος ἦταν ὅτι τὸν ἀγαποῦσε.

Γιὰ τὸν σιδερένιον ἐκεῖνον ἄνθρωπον εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν ἀδυναμίαν του.

Καὶ ἡ πρὸ παράρρηξιν ἀπ' αὐτὴν ἦσαν ἀσφαλὸς ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἄννα τὴν Αὐστριακὴν, τῆς ὁποίας ἡ ρωμανικὴ καὶ περὶ φανη καρδιά δὲν μποροῦσε νὰ ἀνταποκριθῇ στὸ αἶσθημά του.

Ἡ Βασίλισσα τὸν ἐμίσησε στὴν ἀρχή, τὸν φοβήθηκε ἀργότερα, τὸν ἐθαύμασε στὸ τέλος, μὰ ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησε.

Ἡ καρδιά τῆς βασιλίσσης δὲν ἐκτυποῦσε παρὰ μόνον γιὰ τὸν ὡραῖον Βούγκιγγχαμ, τὸν εὐνοούμενον καὶ πανίσχυρον πρωτοπυρ γὸ τοῦ βασιλεῖος τῆς Ἀγγλίας.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὅμως, ὁ βασιλεὺς τί ἔκανε;

Ὁ Λουδοβίκος 13ος ἐκνηγοῦσε, ἱππεύει κ' ἐξομαχούσε μὲ τοὺς εὐνοούμενους του: τὸν Μπαρταντὰς καὶ τὸν Σαῖν—Σιμόν. Ἐπαίξε ἐπίσης χαρτὰ καὶ ἔκανε τραγοῦδια γιὰ τὴν εὐνοούμενός του: τὴν Ὁτεφόρ ἢ τὴν Λαφαγιέτ. Καὶ μαζὶ τοὺς ἐπαίξε ἀθῶα παιχνίδια. Ἦταν τὰ μόνον παιχνίδια ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε ὁ τρόμος του καὶ ἡ ἀποστορφοὶ του γιὰ τὴν σάρκα. Ἐξωμολογεῖτο ἐπίσης στοὺς ἐξωμολογητὰς τὸν ἀμαρτίες, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχε κάμει ποτέ.

Στὴν ἀρχή, ὁ μελαγχολικὸς καὶ σκυθρωπὸς πρὸς αὐτὸς βασιλεὺς εἶχε ἀποστραφῇ τὴν σύζυγόν του. Κατόπιν ἄρχισε νὰ τὴν κληνεῖ χωρίς ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Ὁ Καρδινάλιος εἶχε ἐξορίσει κ' εἶχε στείλει στὴ Βασιλὴν ὅλους ὅσοι ἀντεστρατεύοντο στὰ σχέδιά του κ' ἐμνημονοροῦσαν. Καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ κτυπήσῃ πρὸς σωπα προσερχόμενα ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη οἰκογένειαν τοῦ βασιλείου. Ὁ Καλαί εἶχε ἀποκεφαλίσθῃ. Ὁ Μονμουρανσὺ τὸ ἴδιον. Οἱ εὐνοούμενοι τοῦ βασιλεῖος εἶχαν κλεισθῇ σὲ μοναστήρια.

Ὁ Ρισελιέ ἐθριάμβευε. Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς εἶχε καταλάβει τὸ Τουρίνο ἀπὸ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς καὶ τὸ Ἀρρὰς ἀπὸ τὴν Ἰσπανία.

Καὶ ὅμως αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του ἀπειλούμενον, γιὰ τὸ ἔδωκε τὸ βασιλεῖόν του νὰ κούραζε. Οἱ ραδιουργίαι ἐδίδαν κ' ἐπαίρναν. Ὁ βασιλεὺς ἐνοίωθε πὺς ἡ δόξα τοῦ Ρισελιέ ἐπεσκέιαζε τὴ δική του. Καὶ οἱ αὐλικοὶ του τοῦ ἔλεγαν πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ, προτοῦ συμφιλιωθῇ μὲ τὴν οἰκογένειάν του—τὴν ἐξορίστη μητέρα καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Λουδοβίκος 13ος εἶχε ὑποσχεθῇ στὸ τέλος ὅτι θὰ ἀπέπεμπε τὸν Καρδινάλιον.

Οἱ μεγιστάνες τοῦ βασιλείου συνωμοτοῦσαν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ Καρδινάλιου καὶ συνεκρίνοντο στὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς τοῦ Νεβέρ.

Νὰ γιὰ τὸν οἱ δυὸ νεαροὶ, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἐμιλήσαμε στὸ προηγούμενον κεφάλαιον τῆς ἱστορίας μας, εἶχαν δώσει τὰ μάτια τοῦ Συρανὸς ντὲ Μπερζεράκ καὶ τοῦ φίλου του, ὅταν τοὺς ἔβαλαν νὰ διασχίσουν τὸν κῆπον τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ μεγάρου, ποὺ ἦταν τὸ κέντρο ὅλων τῶν ἐναντίον τοῦ δουκὸς ντὲ Ρισελιέ συνωμοτῶν.

Πραγματικὰ, ὁ ἱππότης Ταγκρέντ θὰ ἐξεπλήσσειτο πολὺ ἂν ἐμάθαινε ὅτι ἡ ξανθὴ νεράιδα τοῦ Λούβρου, στὴν ὁποίαν ὠφελεῖ τὴ σωτηρίαν του, ἦταν κατὰσκοπος τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ, ποὺ τὴν εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ ἕνα μοναστήριον καρμηλιτῶν γιὰ νὰ τὴν ρίξῃ στὸ Λούβρον.

Ὅταν ὁ ἱππότης ἐγύριζε γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ ραντεβού του, ἔχασε τὸ δρόμον του καὶ, χωρίς νὰ τὸ καταλάβῃ, βρέθηκε καὶ πάλι ἐμπρός στὸ μέγαρον Νεβέρ.

Ἐνα πλήθος ἀπὸ ἁμάξια ἦσαν μαζεμὲν νὰ στῇν πόρτα.

Μεγάλοι ἀριστοκράτες καὶ δημοφῆς κυρίες ἐγκατέλειπαν τὸ μέγαρον, ὅπου εἶχαν περάσει τὸ ἀπόγευμά τους, καὶ ἐφευγαν.

Ὁ ἱππότης ἐκύτταζε μὲ ἀπληστία τὸ θέαμα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποῦ, ἡ λάμψις καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν ἀμφιεσμένων των τὸν ἐθάμβωνε.

Ἐθυμήθηκε ὅμως πάλι ὅτι ὁ χρόνος του ἦταν πολὺτιμος καὶ ἐξεκίνησε ἀκολουθώντας ἕνα μικρὸ καὶ σκοτεινὸ δρόμον.

Ξαφνικὰ, ἄκουσε τὸν θόρυβον ἑνὸς ἁμαξιοῦ ποὺ ἐπλησίαζε.

Ὁ Ταγκρέντ ἐγύρισε καὶ ἀνεγνώρισε ἑμῶς τὸ ἁμάξι τῆς ξανθείδας νεραίδας τοῦ Λούβρου.

Σὰν φευγαλέα ὄπτασις, ἐπέρασε καὶ πάλι ἀπὸ ὑποσπᾶν, ρίχνοντάς του ἕνα τοῖφο δάκρυμα.

Τὸ βλέμμα αὐτὸ παρέμεινε τόσο τίς δυάμεις του, ποῦ, γιὰ μὴ στιγμὴ ἐνόμισε ὅτι θὰ λιποθυμοῦσε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΑΣ ΕΠΤΑΛΟΓΟΣ

— γιὰ τὴ δύναμι
τῆς δελήσεως —

Θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς σας; Διαβάστε τὴν παρακάτω ἐπὶ τὰ ἐρωτήσεις καὶ ἀναλόγως τῶν ἀπαντήσεων ποὺ εὐσυνειδητῶς θὰ δώσετε στὸν ἑαυτὸ σας, θὰ καταλάβετε ἐὰν εἰσθε ἀνθρωπὸι θελήσεως ἢ ὄχι:

1) Ἀναβάλλεις γιὰ τὴν αὔριον τὴν σωματικὴν σου ἀσκήσεις μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶσαι κουρασμένος;

2) Ἐνῶ ἀπεφύσισες νὰ μὴν ξανακαπνίσῃς, ὑποχωρεῖς στὸν πειρασμὸν ὅταν βρισκεσαι μόνος στὸ δωμάτιόν σου καὶ βλέπεις ἐνὰ πακέτο τσιγάρα ἀνοιχτό;

3) Τρῶς πολλὰ κουλουράκια τὸ πρωῒ ἐνῶ ἀπεφάσισες νὰ κάνῃς δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσῃς;

4) Πίνεις ἕνα ὀρεκτικὸν ἢ λίγερ ἐνῶ ὁ γιατρός σου ἀπηγόρευσε τὰ ἀλκοολικὰ ποτά;

5) Ἀποφασίζεις νὰ πηγαίνῃς πεζὸς στὸ γραφεῖόν σου πάντοτε ὅταν ὁ γιατρός σου συνέστησε κίνησιν;

6) Χρησιμοποιεῖς τὸ ἄσπασερ διότι δὲν εἶσαι κουρασμένος, ἐνῶ ὁ γιατρός σου συνέστησε ν' ἀνεβαίνῃς τὴν σκάλα;

7) Ἀναβάλλεις νὰ γράψῃς ἕνα γράμμα ἐνῶ ἔχεις ὅλο τὸν διαθέσιμον καιρό;

ΚΙ'ΕΝΑΣΕΠΤΑΛΟΓΟΣ

— γιὰ νὰ ἐπιτύχετε
στὴ ζωὴ —

Ὁ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης κ. Τζῶν Ἰγκες, σὲ μὴ τελευταία του μελέτῃ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τόσο ἀτελής, ὥστε διαπράττει σφάλματα, ποὺ ὀφείλονται σὲ μερικὰς σφαλερῆς ἰδέας περὶ ζωῆς ποὺ ἔχει.

Οἱ ἰδέες αὐτὲς εἶνε ἐν ὅλῳ οἱ παρακάτω ἐπτά, ποὺ πρέπει νὰ ἐκὴν ὑπ' ὀφει τοῦ κάθε ἀνθρώπου ποῦ, κατὰ τὸν σοφὸ Ἀμερικανόν, θέλει νὰ ἐπιτύχῃ στὴ ζωὴ:

1) Εἶνε πλάνη νὰ νομίζωμε ὅτι ἡ πρόσδος ἑνὸς ἀνθρώπου συντελεῖται διὰ τῆς συντριβῆς ἄλλων.

2) Δὲν πρέπει νὰ στεναχωροῦμεθα γιὰ πράγματα ποὺ οὐτε μεταβάλλονται, οὐτε ἐπανορθώνονται.

3) Δὲν πρέπει νὰ νομίζωμε ὅτι ἕνα πράγμα εἶνε ἀδύνατον διότι δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἐκτελέσωμε.

4) Δὲν πρέπει νὰ διστάζωμε νὰ παραμερίζωμε κοινὰ καὶ δευτερογενῶς πράγματα ὁσάκις πρόκειται νὰ κάμωμε κάτι σπουδαῖον.

5) Δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε τὴν διανοητικὴν μας ἀνάπτυξιν βαρυνόμενοι μὲ τὴν ἀνάγκην.

6) Δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε νὰ κάμωμε οικονομίες, καὶ

7) Δὲν πρέπει νὰ ἀναγκάζωμε τοὺς ἄλλους νὰ ζοῦν ὡς πὺς ζοῦμε ἑμεῖς.

Ἀγορίσμοι

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ὁ ἔρως εἶνε μὴ ὑπερφυστικὴ δύναμις, ποὺ θαρραλῶναι τὴν καρδίαν στὸν θαυμασμὸ τῆς ἀγαπημένης.

★ Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα αἰσθημα τυραννικο καὶ αὐθαίρετο ποὺ κυριεύει τὴν φαντασία καὶ τὸν πόθο.

★ Ὁ ἔρως εἶνε ἀποτέλεσμα μαγείας, μὴ θεῖα τρέλλα εἰδικὴ στους ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος καὶ στίς λεπτὲς καρδίες.

★ Ὁ ἔρως εἶνε μὴ μαγικὴ πνοὴ πρὸς θερμὴ ἀπὸ τὸ ἀναμμένο κάρβουν, καὶ ἀποτέλεσμα τῆς εἶναι ἡ ἐνώσις δυὸ ψυχῶν καὶ ὁ συνδυασμὸς δυὸ μορφῶν.

★ Ἡ ἔλξηλα γεννιέται πάντα μαζὶ μὲ τὸν ἔρωτα, μὰ δὲν πεθαίνει πάντα μαζὶ του.

★ Οἱ περισσότερες γυναῖκες δὲν κλαῖνε τοὺς νεκροὺς ἐραστὰς των γιὰ τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ γιὰ νὰ φανοῦν πρὸς ἀξίεραστές.

★ Ὁ Θεὸς ἐπλάσε τὴν γυναῖκα κ' ἑμεῖς τὴν κυρία. Ἐὰν ἡ Εὐὰ ξαναρχόταν στὸν κόσμον, τὸ σῶμά της θὰ μὰς φαίνονταν χονδροκομένο, τὰ πόδια της μεγάλα, τὰ μάτια της ἡλίθια. Δὲν θὰ βρισκόταν οὔτε τὸ πρὶν μικρὸ φίδι γιὰ νὰ τὴν γελᾷ, κανεὶς δὲν θὰ τῇ προσέφερε τὸ μῆλον.

★ Δὲν ὑπάρχει χειρότερον θάνατον, χειρότερη ἀγωνία γιὰ μὴν γυναῖκα, ἀπὸ τοῦ νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε νὰ κάνῃ πρὸς ὄφελος ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου.

★ Τὸ νὰ ἀμφιβάλλῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἀγάπην ἐκείνου ποὺ ἀγαπᾷ εἶνε θλιβερότερον, παρὰ νὰ τὸν χάσῃ.

★ Οἱ γυναῖκες εἶνε σὰν τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ. Εἶνε δὲλες καταστρεπτικές, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοιάζουν ἢ μὴν τὴν ἄλλη.

★ Στὸν ἔρωτα ὅσο λιγώτερον μιλάς, τόσο περισσότερα λές.

★ Ὁ ἔρως εἶνε λαχεῖο. Ὅλοι παίρνουμε λαχνοῦς, ἀλλὰ κερδίζουν οἱ ἡλίθιοι.

★ Ἡ ἀρετὴ μίαν γυναῖκα εἶνε μόνο γιὰ ἐπίδειξιν.

★ Ἡ ἀντίστασις μίαν γυναῖκα δὲν εἶνε ἀπόδειξις τῆς ἀρετῆς της, εἶνε μᾶλλον ἀπόδειξις τῆς πείρας της. Ἄν μιλήσωμε εὐλκρινά πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι ἡ πρώτη μας διάθεσις εἶναι νὰ παραδοθῶμε. Ἀντιστάμεθα μόνο ἀφοῦ σκεφθῶμε.

★ Σὰς λέγω, καὶ μιλῶ ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν γυναικῶν, ὅτι ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ προτιμοῦν τὴν θρασύτητα τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τὸν υπερβολικὸν σεβασμὸν. Οἱ ἄνδρες χάνουν περισσότερες κατακτήσεις ἀπὸ τὴν ἀδεξιότητά τους παρὰ ἀπὸ τὴν ἀρετὴν τῶν γυναικῶν.

★ Ὁ ἔρως σὲ μίαν ἀνδρικήν καρδίαν παίρνει μορφήν καυτοῦ ἐρωστικῆς: Περνᾷ ἀπὸ 3 στάδια. Τὸ πρῶτον εἶνε: «Τὴ

ΟΜΟΡΦΙΑ
67η γυναίκα

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΩΡΑΙΕΣ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΣΤΙΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ:— ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ;— ΠΟΙΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΥΠΕΡΕΧΟΥΝ; ΠΟΤΕ ΑΓΑΠΙΕΤΑΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ;

Προσέξτε κυρίες μου!

Όταν άποκαλούν καμιά γυναίκα ωραία, ο χαρακτηρισμός μας αυτός απευθύνεται: στο σύνολο ή στις λεπτομέρειες; Έπειδή η εκτίμηση της ωραιότητας είναι μια υπόθεση καθαρώς υποκειμενική, φαίνεται, πιθανώτερο ότι το σύνολο είναι εκείνο που μας επηρεάζει περισσότερο. Αυτό μας κάνει να ξεχωρίζουμε καλύτερα τις λεπτομέρειες και μας επιτρέπει συγχρόνως να παραβλέπουμε μερικές που δεν συμβιβάζονται με το σύνολο αυτό.

Σ' ένα γυναικείο πρόσωπο, τα ωραιότερα χαρακτηριστικά δεν δημιουργούν ποτέ μόνα τους ένα ωραίο σύνολο. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζεται η αρμονία. Νά, τί δεν έχουν καταλάβει οι γυναίκες, και να τί ξέρουν πολύ καλά οι άνδρες.

Είπε πολύ σπάνιες οι γυναίκες που έχουν την αίσθηση του συνόλου. Ενδιαφέρονται μόνον για τα φρύδια, τα μάτια, ή τα χείλη τους και με το να τα φροντίζουν περισσότερο χάνουν πολλές φορές αυτήν την κερδίζουσα.

Ωστόσο, ένα πρόσωπο δεν μπορεί να είναι ποτέ ωραίο, αν δεν έχει μερικά τουλάχιστον ωραία χαρακτηριστικά.

Έτσι, θέλοντας να μιλήσουμε για το σύνολο, δεν μπορούμε παρά να μιλήσουμε αναγκαστικά για τις λεπτομέρειες, πράγμα που, άλλωστε, καταλήγει στο ίδιο.

Η ΛΑΜΨΙΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Τα μαλλιά στη γυναίκα πρέπει να είναι

αβνοα. Της συγχωρούμε πρόθυμα την υπερβολή στο ζήτημα αυτό.

Τα σγουρά ή τα ούλουαριμένα μαλλιά άρέσουν περισσότερο από τα άλλα, γιατί έχουν ζωή και γιατί το φως παίζει μαζί τους ένα χαριτωμένο και πολυποίκιλο παιχνίδι.

Γι' αυτό οι γυναίκες φροντίζουν πάντοτε να δίνουν στα μαλλιά τους με διάφορα μέσα μια τεχνητή ζωή. Οι άνδρες άφίνουν πρόθυμα να προσθούν στην παγίδα και έγκωμιάζουν τη λάμψη, των μαλλιών αυτών, μ' όλο που ξέρουν πολύ καλά πως δεν είναι καθόλου φυσική.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΑΥΤΙ

Τα αυτιά δεν πρέπει να είναι ούτε ίσα (σαν να έχει περάσει ο οδοστρωτήρας επάνω τους), ούτε να ξεπετάγονται προς τα έξω, έτσι που να νομίζει κανείς ότι θα ξεκολλήσουν από το κεφάλι, ούτε πολύ σαρκαώδη.

Οι γυναίκες που κρύβουν επίμονα τα αυτιά τους κάτω από τα μαλλιά κάνουν πολύ άσχημα. Γιατί τα αυτιά αυτά, μακριά από τον άερα και το φως, γίνονται άτροφικά και μακραίνουν σιγά-σιγά.

Όταν περιέλθουν σ' αυτή την κατάσταση, παίρνουν μια άψι, τελείως άποκρουστική.

Το τέλειο αυτί πρέπει να είναι λεπτό, απλό, μακροῦλο, καλοσχεδιασμένο στο έσωτερικό του και ελαφρά ροζ στην άκρη. Ο βαθμός της τελειότητός του είναι με γαλύτερος, όταν έχει εκείνο που άποκαλούμε διαφάνεια.

Η ΛΕΠΤΟΤΗΣ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ

Όσο για τη μύτη, δεν πρέπει να είναι πλατιά και πλακωτή.

Το να αναστρέφεται λίγο προς τα επάνω δεν είναι πάντοτε κακό.

Για μια μεγάλη μύτη, χρειάζεται ένα ωραίο πρόσωπο. Η έντύπωση του μας προκαλεί το μέγεθός της μετριάζεται τότε.

Η μύτη πρέπει να είναι ίσια ή ελαφρά γρυπή.

Η γρυπή μύτη συγχωρείται στον άνδρα. Άλλα στη γυναίκα, όταν είναι πολύ γρυπή, δίνει ένα ύφος ήλθιο.

Η φρικίαση επάνω στα ρουθούνια δίνει στη γυναίκα μια εξαιρετική γοητεία.

Άλλα τα ρουθούνια δεν πρέπει ούτε να έχουν μεγάλες κοιλότητες, ούτε πάλι να είναι άπολύτως ίσοπεδωμένα.

Η αρμονία των γραμμών είναι τόσον άπαραίτητη σε μια γυναίκα! Κι' αυτό μας κάνει άλλη μια φορά να σκεφθούμε πόσο λεπτεπίλεπτο, πόσο εύθραυστο πράγμα είναι μια γυναικεία ύπαρξη! Όλα τα προσέχουμε σ' αυτήν και δεν είμαστε διατεθειμένοι να της συγχωρήσουμε τίποτε.

ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ...

Το στόμα...

Κλείνει τόσες υποσχέσεις εύτυχίας, που

το βλέμμα μας, έπειτα από τα μάτια, στρέφεται προς αυτό.

Και είμαστε τόσο άπαιτητικοί! Εύθυγώς, οι γυναίκες που το έχουν αντιληφθεί, βάζουν όλα τους τα δυνατά για να μας έξασπατήσουν.

Μπορούμε να του συγχωρήσουμε τα πάντα: να είναι μεγάλο, μικρό, ίσο, σαρκαώδες, λεπτό, συνεστραμμένο σαν περισπώμενη, μόνον ένα πράγμα δεν θα του συγχωρήσουμε ποτέ: το να είναι πλαδαρό.

Υπάρχουν στόματα που είναι σαν τον ύγρο κόλλυκα ενός άθους.

Είπε άδύνατον να παραδεχθούμε ότι είναι κατωμένα μόνο και μόνο, για να καταβροχθίζουν τροφή.

Φαίνεται, ότι είναι κατωμένα πιο πολύ για να παίρνουν και να δίνουν φιλιό.

Έν τούτοις, οι γυναίκες που τα έχουν τρώνε συνήθως με πολύ καλή όρεξη. Γι' αυτό, θα ήταν προτιμώτερο να τρώνε μόνες, παράμερα, γιατί δεν μας άρέσει να τα βλέπουμε να άπασχολούν τα ωραία στόματά τους σ' αυτήν την ταπεινή εργασία.

Τά δόντια πρέπει να είναι λευκά και μικρά. Άν το ήρελαν, θα μπορούσαν τόσο καλά να δαγκώσουν...

Η γλώσσα πρέπει να είναι λεπτή, εύκινη και ροζ. Μας άρέσει να την βλέπουμε να παιχνιδίζει πίσω από το φράγμα των δοντιών.

Δόντια και γλώσσα, άποτελούν την επίπλωσι, του στόματος.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Τα μαύρα, δελουδινα και φλογερά μάτια, τα μάτια που μοιάζουν με σαφείς, η με σμαραγδια, τα μάτια που είναι γλαυκά σαν την θάλασσα, τα ωχρά και θαυσιακάτα μάτια, τα πράσινα μάτια που σπινθηρίζουν και που θα ήθελες να το πής στο ποτήρι, τα όλουαυρα σαν από άγάπη ύπατι, με τη μεταλλική λάμψη, εκείνα που ένοον την άπολόγτητα του μεταξίου ή τη σπιλινότητα του ώριμου καρπού τα ζωηρά και τα θλιμμένα μάτια, εκείνα που χαμογελάν και εκείνα που κλαίνε, εκείνα που κυττάζουν τρυφερά ή που εισχωρούν βρθεά ως την ψυχή μας, εκείνα που κοσκτούνε ένα μυστικό ή το προδίδουν, εκείνα που σιωπούν ή που όνειροπολούν, εκείνα που άντανανκλούν πόθους και που μιλούν, εκείνα που προστάζουν ή που υποκινούν, εκείνα που άνάδουν φωτιές και που ρα ήταν άδύνατο να υπομείνωμε τη λάμψη τους, εκείνα μέσα στα όποια λάμπει μια έμυδρά μόνον έλπις, εκείνα, τα μικρά, τα άμνηνδρατά μάτια, εκείνα που είναι χωμένα βαθειά μέσα στις κόγχες τους ή σπώνονται στην επιφάνεια του προσώπου, εκείνα που σκεπάζονται κάτω από βαρεία βλέφαρα ή που είναι πάντα όλάνυβηνα το ξεχωριστό θέληντρο τους, που μπορεί να μας συγκινήσει και να μας άναστατήση.

Η όμορφιά των ματιών είναι κάτι το εντελώς διαφορετικό από την όμορφιά των άλλων χαρακτηριστικών.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΙΡΤΗΜΑ

Τη στιγμή που η γυναίκα κάνει το πρώτο σκίρτημα προς την κατάκτηση του έτερου φύλου, μεταξύ των δεκάξη και των είκοσι δύο χρόνων, η φύσις που έξερει εκείνο το όποιον επιδιώκει την ποικιλία με ένα στιγμιαίο θέληντρο, που δεν προέρχεται από κανένα από τα χαρακτηριστικά της, άλλ' από το σύνολο.

Κάθενα από τα χαρακτηριστικά της, όσοδήποτε μέτριο και αν είναι μόνη του, γίνεται αυτή τη στιγμή εύχρηστο.

Λέει τότε: «Έχει μικρά μάτια, άλλα είναι όλο φωτιά».

Η: «Η μύτη της είναι άνασκηκωμένη άλλ' αυτό προδίδει έξυπνάδα».

Η άκόμη: «Το στόμα της είναι πολύ μεγάλο, άλλ' είναι εύτυχια αυτό, γιατί μας φανερώνει τα όραία της δόντια». Κτλ. κτλ.

Όταν καλοξετάσουμε το πράγμα, θα δούμε ότι η νεότης είναι μια ύπόθεσις έπι-

κριμίδος. Ο χυμός της ζωής κυκλοφορεί άθονος μέσα στους ιστούς και δίνει μια λάμψη στη σάρκα. Την κάνει σφιχτή και ελαστική, όπως έναν καρπό που δεν είναι όλη τελείως ώριμος, άλλα που έχει φθάσει στο σημείο της ώριμότητος.

Τίποτε όμως δεν διαρκεί λιγώτερο...

Όταν το θέληντρο αυτό έξετέλεσε τον ρορισμό του, όταν η νεαρή κοπέλλα έχει γυναικεία, ή φύσις ναυεί άμέσως να ενφύεται γι' αυτήν.

Βρισκόμαστε τότε έμπρός σ' ένα πρόσωπο χωρίς λάμψη και άρχίζουμε να άναψουμε χωρίς καμιά έπιείκεια τα χαρτα κηριστικά του και να σημειώνουμε τις άτέλειές του.

Όταν η γυναίκα αυτή είναι σύζυγος και έχει ζήσει μερικά χρόνια μαζί της, δεν την κυττάζουμε, άλλωστε, καθόλου. Άποτελεί τότε ένα μέρος της ζωής μας, όπως ένα έπιπλο, στο όποιον είναι και εις συνθησισμένους, το όποιον δεν θα το άφραζε ποτέ, έστω και στην πιο εύτελή τιμή, άλλα το όποιον, μια φορά που βρίσκει, το άφινουμε, εκεί που είναι, σε μια γωνία.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΗΣΙΣ

Αυτή είναι η πρώτη άνθησις της γυναικείας.

Σε πολλές όμως ύπάρχει και δεύτερη άνθησις. Αυτή συμβαίνει μεταξύ των τριών και των σαράντα.

Τη στιγμή αυτή, η φύσις κάνει μια νέα προσπάθεια. Γενναϊόδωρη όπως είναι, δίνει στη γυναίκα ένα καινούριο θέληντρο: το τελευταίο.

Αυτό είναι μια υπερβολική πολυτέλεια, που κάνει τη γυναίκα άλλη μια φορά εύτυχημένη.

Ξαναβόσκει, ξαφνικά, μια καινούργια λάμψη, που δεν την είχε πριν.

Γίνεται γοητευτική, όπως στα δέκα ή κτώ χρόνια της και το θέληντρο της γίνεται πιο μεγάλο, γιατί προστίθεται, τώρα σ' αυτό και η πείρα δέκα όλόκληρων χρόνων, κατά τα όποια μάταια προσπαθούσε να προκαλέσει το ένδιόφρον.

Ποιός θα έπωφεληθή από τη δεύτερη αυτή άνθησις της γυναικείας;

Είπε πιθανώτερον ότι ο σύζυγος ούτε θα την προσέξει καν, γιατί έχει παύσει από πολλού να κυττάζει τη γυναίκα του. Άλλ' όταν δεν συμβαίνει αυτό, δίνει άφορη στη γέννησι ώριμών παιδιών, σωματικώς άσπίων και πνευματικώς ώριμων, που, συγκριόμενα με εκείνα της νεότητος, είναι όπως ένα άποτελειωμένο έργο, εν σχέσει με το σχεδιασμό του.

ΚΛΩΝΤ' ΑΝΕ

Μιά κάλπικη ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

Η Λουκία έβγαλε από το τσαντάκι της το χαρτίνο είκοσάρι του Μαρίνου και μαζί με το τηλεγράφημα, τώδωσε στον υπάλληλο που στεκόταν πίσω απ' την θυρίδα του τηλεγραφείου. Το χαρτινόμισμα ήταν κατακαινούργιο κι έτριζε ελαφρά στα χέρια της.

Αυτό το τηλεγράφημα, ή μάλλον αυτό το είκοσάρι, θα ξαναφανε τον Μαρίνο κοντά της. Όχι όμως στα πόδια της, όπως πριν, άλλα στο πλευρό της. Και θα τον μεταχειρίζονταν πολύ ζαιφορετικά τώρα...

Θυμήθηκε τη θλιβερή έκφρασή του, την τελευταία φορά, όταν της είπε: «Όταν με θελήσης πάλι κοντά σου και μου τη λεγραφήσης νάρθω, τότε θα καταλάβεις τί εκανες, όχι μόνον σ' έμένα, άλλα και στον εαυτό σου!».

Της φαίνονταν πολύ άδικα αυτά τα λόγια, τώρα. Μήπως δεν ήταν αρκετά ζομορφη, για νάχη το δικαίωμα να βασανίζει λιγάκι έναν άντρα; Άλλα εκείνος θαρέθηκε τά νάζια και τα πείσματά της κι' έφυγε.

Τώρα τον ήθελε ξανά κοντά της. Η άλαζονεία της την είχε έγκαταλείψει. Όχι όμως και ο έγωισμός. Έτσι, σε μια στιγμή μετάνοιασε σχεδόν και της ήρθε να σχισί το τηλεγράφημα. Άλλα πάλι μετάνοιασε. Η ιδέα ότι αν δεν τον καλούσε άμέσως ύπρχε κίνδυνος να τον χάσει, την άναγασε να μην τον άφινε. Άπορούσε μάλιστα πως τον άφησε να φύγει από κοντά της με τόσο σκληρή ψυχρότητα.

Ο υπάλληλος του τηλεγραφείου έπηρε το τηλεγράφημα και το χαρτίνο είκοσάρι και άρχισε να μετρά τις λέξεις.

Έν τω μεταξύ αυτή ξαναθυμόταν όλα τα λόγια που είχε πει ο Μαρίνος την άλησμονητή εκείνη βραδυά, καθώς και την έκφραση του προσώπου του, όταν εκείνη του είπε να φύγει.

Το περίμενα ότι θα μου τώλεγε κάποτε αυτό, της άπήνησε ο Μαρίνος άνάδοντας νευρικά ένα τσιγάρο. Ήξερα ότι μπορούσε να με διώξει όταν ήθελες, να με ποδοπατήσει, να με έξευτελίσσης κι' έπειτα να με ξαναφανάξης, όταν αυτό θα ήταν το καπρίσιό σου!...

Η φωνή του έσβυσε στα τελευταία λό-

για, κι εκείνη εξαμογέλασε περιφρονητικά. Ύστερα όμως αυτός έσυνέχισε με δύναμη:

—Μη νομίσσης όμως ότι ζούμε στη ρωμαντική έποχή, όταν μια γυναίκα μπορεί να πετάξει το γαντί της στα κλουάκι ενός λεονταριού και να προστάξει τον θαυμαστή της να πάη να της το φέρη! Ούτε μπορείς επ' άπειρον να ικανοποιήσεις τα καπρίσια σου, άδιαφορώντας τί στοιχίζει αυτό στους άλλους! Προς χάριν σου έπληρωσα ύπέρρογκα ποσά για ν' αγοράσω φρούτα που δεν ήταν της έποχής. Σου πήρα και το κόσμημα που ήθελες, ξοδεύοντας έναν όλόκληρο μισθό μου και μετά δεν καταδέχτηκες ούτε να το φορέσης.

«Οι ιδιοτροπίες και τα καπρίσια σου μου στοιχίζουν αρκετά έως τώρα. Πολλές φορές άναγκάστηκα νάρθω από μέρη μακρινά, έπειδή με ήθελες κοντά σου. Και όταν έφθανα, έπειτα από ένα άγωνιώδες ταξίδι, έμάθαινα πως είχες φύγει γι' αλλού. Αυτά, για σένα, ήταν άστεία! Με υποχρέωσες πολλές φορές να σε συνοδέψω σε κέντρα όπου ποτε δεν θα πατούσα το πόδι μου, μόνος. Ήμουνα σκλάβος σου, ύπηρετής σου, τραπεζίτης σου!...».

Η φωνή του γινόταν πιο σκληρή, όσο προχωρούσε:

—Τώρα θα θέλεις να σε παρακαλέσω, να σε ικετεύσω για να μου επιτρέψεις να εξακολουθήσω να σε ύπακούω. Νά, λοιπόν!, έκαμε ρίχνοντας επάνω στο τραπέζι ένα έπισκεπτήριο. Νά, έδω είναι η διευθυνσίς μου. Νάχης υπ' όφιν σου όμως ότι θαρή και ή σειρά μου!

Λέγοντας αυτά έβγαλε το πορτοφόλι, έψαξε λιγάκι ανάμεσα σ' άλλα χαρτονομίσματα, βρήκε ένα χαρτίνο είκοσάρι, το παρητήρησε με προσοχή και τώβαλε δίπλα στο έπισκεπτήριο.

—Λουκία, της είπε τότε, γλυκαίνοντας λίγο τη φωνή, όταν θελήσης να ξαναρθω σιμά σου πρέπει να μου τηλεγραφήσης. Και το τηλεγράφημα να το πληρώσης μ' αυτό το είκοσάρι. Είναι μια ιδιοτροπία μου, την όποιαν θέλω να σε βασίσης. Και ίσως τότε καταλάβεις τί εκανες σ' έμένα και στον εαυτό σου μ' αυτή σου τη συμπεριφορά.

Το πρώι της έπομένης ή Λουκία είχε ξεθυμώσει χαρούμενη και γελαστή, όπως πάντα. Όταν όμως έκατάλαβε ότι ο Μαρίνος την είχε έγκαταλείψει σ' αλήθεια, άρχισε να νοιώθει την έλλειψή του. Ίσως τον ήθελε πάλι κοντά της μόνο για να άρχισή ξανά να τον βασανίζει, για να ικανοποιή τις έξωφρενικές της ιδιοτροπίες.

Επέρασε λίγος καιρός και άντί να τον ξεχάσει άρχισε να νοιώθει πιο πολύ την άπουσία του. Έβλεπε διαρκώς μπροστά της τα φλογερά του μάτια, όπου πάντα έλαμπύριζαν ο πόθος, κι' έκατάλαβε ότι δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν.

Στο τέλος, κατήντησε να μη μπορεί να τον βγάλει από το νου της, να τον σκέπτεται διαρκώς, μέρα και νύχτα. Τώρα πιά, γι' αυτήν ήταν το πάλιν στη ζωή. Και ήταν άποφασισμένη ν' άλλάξει τακτική, να πάη να τον βασανίζει, γιατί μαζί του θα μπορούσε να ζήσει μια ζωή χαρούμενη, εύτυχισμένη, μια ζωή που νά...

Μα τί λέει ο υπάλληλος του τηλεγραφείου πίσω από τη θυρίδα;

—Με συγγενεί, δεσποινίς, άλλ' αυτό το είκοσάρι που μου δώσατε είναι καλνπικό!

ΤΖΙΟΒΑΝΝΑ ΠΡΙΣΙΝΑ

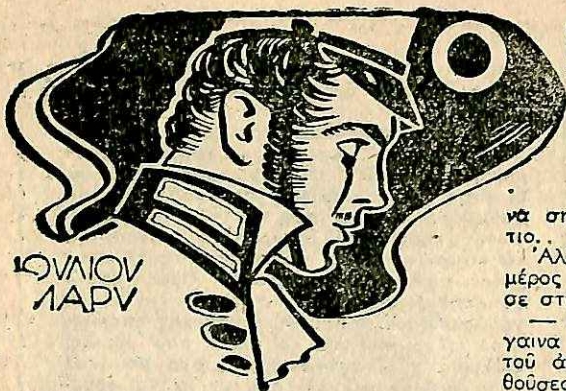
ΑΝΟΗΣΙΣ

—Η δικαιοσύνη χωρίς τη δύναμη είναι άνοηλη. Και η δύναμη χωρίς τη δικαιοσύνη είναι πιεστική.

(Π α σ κ α λ λ)

—Όλα στον κόσμο εξαρτώνται από τη θέληση.

(Μ π ή κ ο υ σ φ η λ δ)

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Βελήση να έλγξει την αλήθεια της ιστορίας. Θα τρέξει τότε στις πηγές και θα βρή πώς τίποτε από όλα αυτά δεν είναι σωστό. Ο Πονταλές αποτελεί ένα μεγάλο κίνδυνο. Τους άλλους δὲν τους φοβάμαι καθόλου. Αυτόν τώρα πρέπει να φροντίσω να δώσω από τη μέση.

Λέγοντας αυτά, είχε καθίσει στο γράφειο του.

Το βλέμμα του είχε καταστήσει άπαισιο. Η σκέψις του ἐγκλήματος ἐπέρασε γιὰ μιὰ στιγμή από το μυαλό του.

Καί, όμως, είχε τούσους ένδοιασμούς! — Όχι, είπε, αυτό δὲν εἶνε ἡ καλύτερη λύσις. Ἀλλὰ τί ἄλλο μπορῶ νὰ κάμω; Χωρὶς τὸν Πονταλές, θὰ γίνω ἀσφαλῶς πλούσιος καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα!

Ἐπάνω στὸ γραφεῖο του ὑπῆρχε ἕνα ναπολιτάνικο ἐγχειρίδιο, ἔμ τριγωνικῆς λεπίδας.

Ο Πατόχης τὸ πήρε στὰ χέρια του καὶ τὸ ἐξήτασε. Κατόπιν τὸ ἔβαλε μέσα σ'τὴν τσέπη του.

Κατὰ τὸ δίστημα αὐτό, ὁ Πονταλές ἄπε μακρύνετο με γρήγορο βῆμα.

Στὴν ἀρχή, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀργῆς του, διηυθύνθη στὴν ἀστυνομία.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή πού ἐμελλε νὰ μῆθι στὸ μέγαρο τῆς διευθύνσεως, μετέβαλε γνώμη.

Ὅ,τι ἐμελλε νὰ κάμῃ ἦταν ἀρκετὰ σοβαρό.

Θὰ ἀππλάσσο βέβαια ἀπὸ τὸν Πατόχη, ἀλλὰ θὰ περιεπλέκετο καὶ ὁ ἴδιος.

Ἐπὶ πλέον δὲ θὰ ἐξέθετε ἀνεπανορθῶτως τὴν ὑπόληψι τῆς ἀδελφῆς του καὶ τοῦ συνταγματάρχου ντὲ Σαβερνύ.

Ἦλλαξ λοιπὸν δρόμο καὶ ἐπέστρεψε σπῆτι του.

Ἐκεῖ παρέμεινε ἐπὶ μακρὸν κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῇ νὰ καταλήξῃ σὲ καμμιά ἀπόφασι.

Ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ.

Αὐτὸς ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐξέβιαζε τὴν ἀδελφὴν του.

Κατόπιν θὰ ἔδωκε.

Ὁ Ἀντώνιος ὑποπτεύετο, ἄλλως τε, ὅτι τὸ παιδί πού εἶχε ἀνευρεθῆ ἦταν πλαστό.

Ἀσφαλῶς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποια μηχανορραφία τοῦ ἀθλίου Πατόχη.

Ὅταν κατάρθωνε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ εἶχε τίποτε πιά νὰ φοβᾶται ἐκ μέρους του.

Ἀλλὰ ἔπρεπε προηγουμένως νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε ὑπόψιν ἀπὸ τὸν ἀθλιὸν αὐτόν.

Ὁ Ἀντώνιος ἐκύτταξε τὸ ρολόγι του. Δὲν ἦταν ἀκόμα δύο.

Εἶχε λοιπὸν καιρὸ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Τράπεζαν, ὅπου εἶχε τίς καταθέσεις του καὶ νὰ ἀποσύρῃ τίς ἑκατὸ χιλιάδες φράγκων.

Ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὸ σπῆτι του κατὰ τίς πέντε.

Στὶς ἑξῆς τοῦ ἔφεραν τὸ ἀπογευματινὸ παγευδρεμῖο του.

Ὁ Πονταλές ἄνοιξε μερικὲς ἐπιστολές καὶ τίς ἐδιάβασε μηχανικά.

Μιὰ ἀπ' αὐτὰς ἦταν χωρὶς ὑπογραφή καὶ περιεῖνε τὰ ἑξῆς:

«Μετέβαλα γνώμη. Ὑπάρχει ἴσως πρός νὰ συνεννοηθῶμε. Περιμένετε με αὐριο κατὰ τίς πέντε καὶ ἀπομακρύνετε τοὺς ἐνοχλητικούς, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ συννομήσωμε ἐλεύθερα.»

Ὁ Ἀντώνιος ἀντελήθη ἀμέσως ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ προήρχετο ἀπὸ τὸν Πατόχη.

Τὸν ἀχρεῖον! ἐπιθυροῖ, Ποιρὸς δ' αὖτος θὰ μὲν ἐπιβάλλῃ ἄραγε;

Τὴν ἄλλη ἡμέραν, ὁ Ἀντώνιος ἐπερίμενε τὸν Πατόχη κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν.

Εἶχε ἐργασθῇ ὅλη τὴν ἡμέραν μαζὶ μὲ τὸν Γερνόνδ, δὲν ἔπαινε στὴ βουλὴ καὶ κατὰ τίς τέσσαρες καὶ μισὴ ἑκάλεσε τὸν θάλασμον πλάου.

Περιμένον μιά ἐπίσκεψιν κατὰ τίς πέντε, εἶπε. Ὁ ἀδελφὸς τὸν ἐπισκέπηται στὸ γραφεῖο μου καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ με εἰδοποιήσῃς ἀμέσως. Ἐκτός ἀπ' αὐτόν, δὲν θὰ δεχθῶ κανένα ἄλλον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὰς ἐνοχλήσῃ κανεὶς.

Κατὰ τίς πέντε, ἀντήχησε τὸ κουβούκλι τῆς ἐξόδου.

Ὁ ἐπισκέπητης εἶπε ὅτι ὁ κ. Πονταλές τὸν ἐπερίμενε στὶς πέντε καὶ ἡ δεσβαίσις

αὐτὴ ὑπῆρχε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ὁδηγηθῇ ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ βουλευτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐμοίχε καθόλου μὲ τὸν Πατόχη.

Εἶχε μακρὰ μαύρη γενειάδα, ἐπιδερμικὸ μουστάκι καὶ φορούσε μαύρα γυαλιὰ στὰ μάτια.

Ἀλλὰ ὅταν δρέθηκε μόνος μέσα στὸ ἰδιότερο γραφεῖο τοῦ Πονταλές, ἀφῆρε ἀμέσως τὸ μουστάκι, τὴ γενειάδα καὶ τὰ ματογυαλιὰ καὶ τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ.

Καὶ τότε φάνηκε τὸ παχὺ καὶ χωρὶς γένειαν πρόσωπο τοῦ Πατόχη, μὲ τὰ ἀπαίσια καὶ παμπόνηρα μάτια του.

Ἐκάθισε σ' ἕνα κἀθισμα καὶ περιέμενε.

Ὁ Ἀντώνιος εἶπε τὸν Πονταλές ἐμπῆκε σὲ λίγο.

Σ' ἀκούω, εἶπε μὲ ἀπότομο ὕφος. Μὲ λίγα λόγια, τί ἐπιθυμεῖς;

Ἐσθε πολὺ πλούσιος... ἄρχισε ὁ ἐκβιαστής.

Πιθανόν, παρεδέχθη ὁ βουλευτής.

Καὶ ὁ κ. ντὲ Σαβερνύ εἶνε ἐξ ἴσου πλούσιος, ὅσον καὶ σεις.

Ἀφῆσε τίς περιστροφές καὶ πῆς μου γρήγορα τοὺς δρους σου, δέχομαι ὁ Πονταλές.

Μισὸ ἑκατομμύριο δὲν θὰ σὰς κάμῃ φτωχὸν καὶ μένα θὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ ἀπολύτως.

Ὁ Ἀντώνιος εἶχε ἀπομείνει κατὰ πλῆκτος.

Μισὸ ἑκατομμύριο! ἔκαμε. Μήπως τρελλάθηκε;

Ὁχι. Σκέφθηκα πολὺ καλὰ. Δώστε μου τὸ μισὸ ἑκατομμύριο πού σὰς ζητῶ καὶ δὲν θὰ ἀκούσετε πιά νὰ γίνεταί λόγος γιὰ μένα.

Θὰ ἀποσυρθῶ στὴν ἐξοχὴ καὶ θὰ ζήσω ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσω κανένα. Προτοῦ μού ἀπαντήσετε, κατέληξε ὁ ἀθλιός, θὰ ἔπρεπε νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἂν δὲν μού δώσετε σεις αὐτὸ τὸ ποσόν, θὰ τὸ πάρω ὅπωςδήποτε ἀπὸ τὴν κυρίαν ντὲ Σαβερνύ.

Ὁ Πονταλές εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραὶ μὴ του.

Σκέψου, Πατόχη, εἶπε, ὅτι, ἂν τὸ μουστικὸ πού γνωρίζεις εἶνε σπουδαῖο γιὰ τὴν ἀδελφὴν μου, γιὰ μένα ὅμως δὲν ἔχει καμμιά ἀπολύτως σημασία. Σοὺ δίνω τὸ ποσὸν πού μου ἐξήτησες χθές, ἀλλὰ οὐτε λεπτὸ περισσώτερο. Γιατί, φυσικά, νομίζω, ὅτι θὰ ἀστείλευσαι ζητώντας μου μισὸ ἑκατομμύριο.

Ποτὲ δὲν ὑπῆρξε σοβαρώτερος.

Τότε ἡ ὑπομονὴ μου θὰ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μεγάλη, ἀφοῦ ἐξακολουθῶ νὰ σ' ἀκούω. Μέσα σὲ ὀκτὼ ἡμέρες, θὰ μάθω τὰ πάντα σχετικῶς μὲ τὸ πρόσωπον πού παρουσιάζεις ὡς γυιὸ τῆς ἀδελφῆς μου, γιὰ σὲ δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι θὰ πρόκειται γιὰ κάποιο θῆλο ὑποκείμενον σὰν καὶ σένα, τὸ ὁποῖον ἐπεκαλέσθης τὴν συνεργασία γιὰ νὰ μὰς ἐκβιάσῃς. Δὲν ἔχω νὰ σοὺ πῶ τίποτε ἄλλο, Πατόχη. Καὶ τώρα πῆγαινε!

Εἶνε ἡ τελευταία σὰς λέξις, κύριε ντὲ Πονταλές;

Ἡ τελευταία καὶ εὐχομαι νὰ σὲ κάμῃ νὰ σκεφθῇς καὶ νὰ ἀναθεωρήσῃς τίς ἀποφάσεις σου. Διαφορετικὰ, μὴν ξεχνᾷς ὅτι ὑπάρχουν τὰ κελλιά τῶν φυλακῶν, γιὰ νὰ βοηθῶν τοὺς ἀνθρώπους νὰ σκέπτονται καλύτερα.

Ὁ Πονταλές εἶχε καθίσει στὸ γραφεῖο του καὶ εἶχε σκύψει ἀδιὰφορος σ' ἕνα διδύο πού εὐρίσκετο ἐκεῖ.

Εἶχε σχεδὸν λησμονήσει τὸν Πατόχη, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστρεφε τὰ νῦτα.

Ὁ Πατόχης στεκόταν στὸ μέσον τοῦ γραφείου καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν πῶ ἀρχὸν ἀπὸ πρῖν.

Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε καθόλου.

Τὰ μάτια του ἐξοκύντιζαν ἀστράπες.

Ἄν ὁ Πονταλές τὸν ἐβλεπε κατὰ τὴν στιγμή αὐτὴ, ἴσως δὲν θὰ συνέβαινε ὅτι ἐπληκτοῦθησε.

Ἀλλὰ προσεποιεῖτο ὅτι τὸν εἶχε λησμονήσει.

Ὁ Πατόχης ἐπροχώρησε μερικὰ βήματα καὶ ἤλθε πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Πονταλές.

Ὅστε νομίζετε ὅτι δὲν ἔχομε νὰ πῶ με τίποτε ἄλλο; ἐρώτησε.

Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη; ἐρώτησε ὁ Ἀντώνιος, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους. Φαίνεται ὅτι θὰ σοὺ ἀρέσουν τὰ κελλιά τῶν φυλακῶν.

Καθόλου.

Τότε;

Προτιμῶ νὰ ἐξοφλήσω!

Τὸ χερί του Πατόχη ὑψώθηκε ἀμέσως ὡς πλισμένο μὲ ἕνα ἐχειρίδιο.

Ἐν δευτερόλεπτο ἀργότερα, τὸ χερί αὐτὸ κατῆρχετο μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ τὸ ἐγχειρίδιο ἐξηφανίζετο ὁλοκλήρῳ μετὰ τῶν δύο ὤμων τοῦ Πονταλές.

Ὁ Ἀντώνιος ἐτινάχθη πρὸς τὰ ἐπάνω, σὰν νὰ εἶχε κεντηθῇ ἀπὸ ἕνα ἐλατήριο, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ φρικωδῶς συνεσπασμένα καὶ ἀπλωσὰ τὰ χέρια του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸ του.

Συγχρόνως, ἄνοιξε τὸ στόμα του, γιὰ νὰ καλέσῃ σὲ βοήθεια.

Ἀλλὰ τὰ χέρια του κατέπεσαν ἀδρανῆ καὶ κανένας ἦχος δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἐπειτα σωριάσθηκε στὸ πίσω μέρος τοῦ καθίσματος.

Ἦταν νεκρός.

Ὁ Ἰουλιανὸς Ρεμοντέ καὶ ὁ μικρὸς Ἰάκωβος εἶχαν βρῇ ἐκδίκησιν.

Ὁ Πατόχης ἦταν τελείως ἀπαθής.

Ἄν ὁ Πονταλές ἐκαλοῦσε εἰς βοήθειαν, ἂν δηλαδὴ τὸ χερί τοῦ Πατόχη ἦταν ἄσθε νεώτερο καὶ δὲν ἐπληττε μὲ τὴν δύναμιν καὶ μὲ τὴν ἀκρίβειαν, ὁ δολοφόνος θὰ ἦταν ἀσφαλῶς χαμένος.

Οἱ ὑπηρεταὶ θὰ ἔτρεχαν καὶ θὰ τὸν

νέται ὅτι θὰ σοὺ ἀρέσουν τὰ κελλιά τῶν φυλακῶν.

Καθόλου.

Τότε;

Προτιμῶ νὰ ἐξοφλήσω!

Τὸ χερί του Πατόχη ὑψώθηκε ἀμέσως ὡς πλισμένο μὲ ἕνα ἐχειρίδιο.

Ἐν δευτερόλεπτο ἀργότερα, τὸ χερί αὐτὸ κατῆρχετο μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ τὸ ἐγχειρίδιο ἐξηφανίζετο ὁλοκλήρῳ μετὰ τῶν δύο ὤμων τοῦ Πονταλές.

Ὁ Ἀντώνιος ἐτινάχθη πρὸς τὰ ἐπάνω, σὰν νὰ εἶχε κεντηθῇ ἀπὸ ἕνα ἐλατήριο, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ φρικωδῶς συνεσπασμένα καὶ ἀπλωσὰ τὰ χέρια του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸ του.

Συγχρόνως, ἄνοιξε τὸ στόμα του, γιὰ νὰ καλέσῃ σὲ βοήθεια.

Ἀλλὰ τὰ χέρια του κατέπεσαν ἀδρανῆ καὶ κανένας ἦχος δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἐπειτα σωριάσθηκε στὸ πίσω μέρος τοῦ καθίσματος.

Ἦταν νεκρός.

Ὁ Ἰουλιανὸς Ρεμοντέ καὶ ὁ μικρὸς Ἰάκωβος εἶχαν βρῇ ἐκδίκησιν.

Ὁ Πατόχης ἦταν τελείως ἀπαθής.

Ἄν ὁ Πονταλές ἐκαλοῦσε εἰς βοήθειαν, ἂν δηλαδὴ τὸ χερί τοῦ Πατόχη ἦταν ἄσθε νεώτερο καὶ δὲν ἐπληττε μὲ τὴν δύναμιν καὶ μὲ τὴν ἀκρίβειαν, ὁ δολοφόνος θὰ ἦταν ἀσφαλῶς χαμένος.

Οἱ ὑπηρεταὶ θὰ ἔτρεχαν καὶ θὰ τὸν

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕ
στὴν ἀρχὴ τῆς σημερινῆς συνεχείας
τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ
Ἰουλίου Μαρῦ
ΕΚΤΕΝΗ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

συνελάμβαναν ἐπ' αὐτοφῶρον.

Ἄντι τούτου ὅμως, οὐτε κραυγὴ οὔτε κρότος κανεὶς ἀκούσθηκε.

Τὸ ἐγκλημα εἶχε ἐκτελεσθῇ μέσα σὲ ἀπόλυτη σιωπῇ.

Ὁ ἀθλιὸς κύτταξε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς τὸ θῆμα του.

Ὁ Πονταλές εἶχε πεθάνει.

Δὲν εἶχε νὰ φοβῆται τίποτε ἀπ' αὐτόν.

Ἀλλ' ἡ θέσις του ἦταν κρίσιμος. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ, ἂν ἤθελε νὰ διαφύγῃ χωρὶς ν' ἀφίσῃ ἴχνυ πίσω του.

Ἐφ' ὅσον τότε καὶ πάλιν τὴν ψεύτικην γενειάδα καὶ τὸ μουστάκι καὶ κατόπιν ἔβαλε τὰ μαύρα γυαλιὰ του.

Ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Τέλος, ἔβγαλε μὲ προσοχὴ τὸ ἐγχειρίδιο ἀπὸ τὴν πληγὴν, φροντίζων ὥστε οὔτε σταγὼν αἵματος νὰ μὴν κηλιδώσῃ τὰ ἐνδύματά του.

Ἐσκούπισε τὸ ἐγχειρίδιο αὐτὸ μὲ τὸ μαντήλι του καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ ἐπαινοφόρι του.

Τώρα, δὲν ἀπέμενε τίποτε πιά.

Ὁ Πατόχης ἄνοιξε βαρραλέα τὴν πόρτα καὶ βγήκε.

Στὸν προθάλαμο, ὁ ὑπηρετὴς ἐδιάβαζε μιὰ ἐφημερίδα.

Μόλις εἶδε τὸν Πατόχη, ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ τὸν συνάδευσε ἕως τὴν ἐξόδου.

Ὁ Πατόχης ἐπέρασε στὸ πεζοδρόμιον καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσθηκε πίσω του.

Ἐπὶ τέλους!

Ἦταν ἐλεύθερος τώρα.

Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ὑπηρετὴς ἔτρεχε ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ Πονταλές καὶ ἀνεκάλυπτε τὸ ἐγκλημα — πράγμα τελείως ἀπίθανον — ὁ Πατόχης θὰ εἶχε τὸν καιρὸ νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ἐπρεπε τώρα νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ψεύτικην μεταμόρφωσίν του καὶ ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιο, πού ἐκρατοῦσε πάντοτε ἐπάνω αὐτοῦ.

Διηυθύνθη λοιπὸν κατὰ πρότον στὸ δάσος τῆς βουλῆς καὶ, ὅταν ἐφθάσε ἐκεῖ,

ἀπεσύρθη σὲ ἕνα μέρος τελείως ἐρημικόν.

Ἐκεῖ ἔβγαλε τὴν γενειάδα, τὸ μουστάκι καὶ τὰ γυαλιὰ καὶ τὰ ἔκρυψε στὴν τσέπη του.

Ἐπειτα ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι καὶ διέσχισε μὲ ἥρεμο βῆμα, σὰν ἕνας ὀπισθοδότης περιηγητῆς, τὴν Πόν-Νέφ ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα.

Παρεμύνησε τότε τὴ στιγμή πού κανεὶς δὲν εὐρίσκετο γύρω καὶ ἀφῆσε τὸ ἐγχειρίδιο πού εἶχε μέσα στὴν τσέπη του νὰ πέσῃ στὸν ποταμὸ.

Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε, κανεὶς δὲν τὸν εἶχε προσέξει.

Ὁ Πατόχης ἐνοιῶθε τώρα μιὰ ἀπέραντη ἀνακούφιση.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι του, ἔκαυσε τὴν ψεύτικην γενειάδα καὶ τὸ μουστάκι του καὶ ἄνοιξε τὰ παραθύρα τοῦ δωματίου, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ κάθε ὄσμη.

Κατόπιν ὁ Πατόχης ἔβγαλε τὰ ρούχα του καὶ τὰ ἐξήτασε μὲ προσοχὴ.

Δὲν ἔφεραν κανένα ἀπολύτως ἴχνος.

Γιὰ μεγαλύτερη ὁμως προφυλάξι, ἔκαψε τὸ ἐπαναφόρι του σὲ κομμάτια καὶ τὰ ἐτύλιξε μέσα σὲ μιὰ ἐφημερίδα.

Ὅταν ἐβγήκε, κρατώντας κάτω ἀπὸ τὴν μισοχάλη του αὐτὸ τὸ δέμα, εἶχε νυκτώσει πιά.

Ὁ Σηκουάνας, ἀπαίσιος θεματοφύλαξ τῶσαν τρομερῶν μυστικῶν, ἐδέχθηκε καὶ πάλιν, ἀνὰ ἑκατὸ μέτρον, τεμαχίων πρὸς τεμαχίων, τὸ φαῖδ καὶ πλατὺ ἐπαναφόρι, πού θὰ μπορούσε ἴσως νὰ προδῶσθαι τὸν Πατόχη.

Ἐπειτα ἀπὸ ὅλες αὐτὰς τίς προφυλάξεις, ἐπῆγε νὰ δευτερεύσῃ ἡρεμώτατα καί, ἀργὰ τὸ βράδυ, ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι του.

Ἀλλ' ἡ νύχτα αὐτὴ ἐπέρασε ταραγμένη γιὰ τὸν Πατόχη.

Δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ περισσώτερον ἀπὸ μισὴν ὥραν, χωρὶς νὰ ζυγνήσῃ ἐντρομος καὶ μουσκεμένος στὸν ἱδρώτα.

Τρομεροὶ ἐρίδαται τὸν ἐτάρασαν καὶ κάθε τόσο εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάποιοις ἐφύναζε.

«Συλλάβετε τὸν δολοφόνον!»

Τὸ πρῶν, ὅταν ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ διαβάσῃ τίς ἐφημερίδες.

Ἐστὶ ἐμαθε τὰ συμβάντα ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τὸ μέγαρο

Ενδειξι.
Οι ενεργούντες την ανάκρισι εκατον
πολλές εικασίες. 'Αντελαμβάνοντο τώρα
δτι ο δράστης είχε αποκρύψει το πραγμα-
τικό του πρόσωπο και ότι η γενειάς και
τά μεγάλα μουστάκια ήταν ψεύτικα.

Πού έπρεπε λοιπόν να τον αναζητήσουν;
Πού μπορούσαν να τον βρουν;
Δέν κατείχαν κανένα στοιχείον που να
ήταν δυνατόν να τους βοηθήσει.

Ο Πατόχης, θυσιζόμενος στην πολυθρό-
να του, έδιάβαζε με προσοχή όλες τις έ-
φημερίδες.

—Μου φαίνεται βτι μπορώ να ήσυχάσω!
επιθύρισε.

Έκείνη την ημέρα, δέν έβγήκε καθόλου
από τό σπίτι του.

Μόνον όταν ένύκτωσε έντελώς έπήγε σέ
ένα έστιατόριο, έδείπνησε και έδιάβασε
τις έσπερινές έφημερίδες, για να ίδι μή-
πως είχε ανακαλυφθή τίποτε νέον για τό
Έγκλημα της οδού Κουρσέλ.

—'Αλλά και πάλι δέν εύρηκε τίποτε τό
απορητικό σ' αυτές.

Την άλλη μέρα, έπήγε στό μέγαρον της
οδού 'Αμπερ και έώκε τό έπισκεπτήριό
του, για να τό έγγειρίσουν στην κυρία ντέ
Σαβέρνυ.

Η Μαργαρίτα του απήντησε διά του
β λημπόλου της ότι δέν μπορούσε να τον
β λη λόγω του θανάτου του αδελφού
της.

Ο Πατόχης, ο όποιος ήθελε να τηρήσει
τό προσήματα, δέν έπέμεινε καθόλου.
—'Αλλ' έπειδή έστερείτο έπαρκών χρημά-
των και κυρίως έπειδή έπλησίαζε ή λήξις
των τριών πλαστών συναλλαγματικών, που
είχαν εκδώσει είς βάρος του οίκου 'Ιάκω-
βσον, έγραψε πρὸς τή Μαργαρίτα μιὰ έ-
πιγούσα έπιστολή, αρκετά ευγενικήν κα-
τά τό φαινόμενον, αλλά πού, κάτω από τις
φράσεις της, υπέκρυπτε τις άπειλές ένός
αβούχου άποσπασμένου για δλα.

Ο θάνατος του 'Αντωνίου είχαν έκπληξει
τή Μαργαρίτα.

Για μιὰ στιγμή, έσκέφθηκε δτι ο δρά-
στης πιθανόν να είναι ο Πατόχης.

—'Αλλά ή σκέψις αυτή έπέρασε γρήγορα
από τό μυαλό της..

Η Μαργαρίτα άγνοούσε δτι ο αδελφός
της είχε συνενωθή με τον Πατόχη καί,
έξ άλλου, ο άνθρωπος που περιγράφετο
από τον 'Ιωσήφ δέν έμοιαζε καθόλου με
τόν έκδιστήν.

Γι' αυτό υπέθεσε δτι ο αδελφός της ύ-
πάρχε θύμα κάποιας φοβερής έκδικήσεως,
τά αίτια της όποιας παρέμειναν άγνωστα
γι' αυτήν.

Καί όμως είχε βασισθή επί του αδελ-
φού της, για να μπορέσει να πληρώσει
στον Πατόχη τό ύπερογκο ποσόν που της
έζητούσε.

Μετά τον θάνατο του 'Αντωνίου, ήταν
αναγκασμένη τώρα να άποπαιρή στον σύ-
ζυγό της.

Η σκέψις αυτή τη έτρόμαξε.

Ποιά δικαιολογία θα εύρισκε;

Όταν του έκαμε την πρώτη αίτησι, ο
κύριος ντέ Σαβερνύ δέν έξεπλάγη και έ-
δωκε προθύμως τις πενήντα χιλιάδες φράγ-
κων.

Τώρα όμως ;

Ποιόν νέο ψέμα θα έπεκαλείτο ;

Έπειτα από μεγάλη σκέψι, κατέληξε
στην άπόφασι να του ζητήσει ένα μέρος
μόνον από τό ποσόν αυτό και να προσπα-
θήσει με άλλο τρόπο να συμπληρώσει τό
ύπόλοιπο.

Τέλος έκαμε την αίτησί της μερικές ή-
μέρες πρὸ της αναχωρήσεώς των για τό
Νανσύ.

—Προτού φύγωμε από τό Παρίσι, είπε
στό σύζυγό της, θα είχα ανάγκη από με-
ρικά χρήματα... Είναι άλήθεια βέβαια δτι
πριν από λίγον καιρό σου είχα ζητήσει έ-
να σημαντικόν ποσόν...

—Καί δέν σου έφθασε ;

—Όχι, φίλε μου.

—Εάν δέν άπατώμαι σου είχα δώσει
πενήντα χιλιάδες φράγκα...

—'Ακριβώς.

—Καί δέν θέλησες να μου πής ποτέ σέ
τί τά έχρησιμοποίησες...

—Δέν μου έχεις λοιπόν έμπιστοσύνη ;

★ ΝΕΑΠΟΛΙΣ: Ένα θαύμα αυθυ-
πόβολής άποσχόλησε τις ήμέρες αυ-
τές την κοινωνία της πόλεως μας. Η
μικρή μαθήτρια 'Ιωάννα Νταπολινί έ-
λιποθύμησε σ' ένα σχολείο της Νεα-
πόλεως κατά την διάρκεια του μαθή-
ματος. Όταν μετά πέντε ώρες συνήλ-
θε, είχε χάσει την βρασί της. Οι γι-
ατροί έφήρμοσαν τότε τό σύστημα της
ε' αυθυπόβολής θεραπειάς και της εί-
παν ότι μόνη ή 'Αγία Λουκία μπορεί
να την θεραπεύσει.

ΟΗΣΑΥΡΟΣ: Καί τό άποτέλεσμα;
ΝΕΑΠΟΛΙΣ: Η μικρή πήγε πρὸς
γματοί στην έκκλησία και μετά από
τήρηση προσέχης είχε αναβέβαιε.

★ ΒΕΡΝΗ: Πρὸ ήμερών, σ' ένα χω-
ριό των περιχώρων μας, σμήνος τε-
ραστίαν όρνέων επέδραμε κατά μιας
πολυμελούς ομάδος παιδιών, που έ-
παίζαν στην πλατεία. Δυό κορίτσια
ήλικίας τριών και τεσσάρων έτών ά-
νιρπάγησαν από δύο όρνεα, που τά
παρέσυραν στο πέταγμα τους πρὸς
τά βουνά, κρατώντας τα με τά νύχια
τους. Τέσσερα άλλα παιδιά έτραυμα-
τίσθηκαν, τό ένα μάλιστα έπέστρεψε
στό σπίτι του με δγαλμένο τό δεξί του
μάτι.

★ ΜΑΣΑΧΟΥΣΕΤΗ: Τό άλεξιπτω-
το δέν προκαλεί μόνο καταστροφές. ώς
πολεμικό όπλο, αλλά και... ειδύλλια.
όπως θ' άκούσετε τώρα. Στά τελευ-
ταία γυμνάσια άλεξιπτωτιστών, που
έγιναν στην περιοχή μας, ένας από
τούς άσκουμένους άνδρες έπεσε σ' ένα
κτήμα κι' έτραυματίσθηκε. Ο κτημα-
τίας τον περιέβαλε σπίτι, κρην δέ
νοσοκόμο έξετέλε ή νεαρή κόρη του.

Έτσι άνεπτυχθή τρυφερό αίσθημα με-
ταξύ των δύο νέων. Ο άλεξιπτωτι-
στής, όταν γιάτρεύθηκε, έζήτησε τό
χέρι της νεαρής κόρης του κτηματίου,
καί ο' γάμοι τους τετέλεσθησαν... είς
τούς αϊθέρας, μέσα σ' ένα αεροπλάνο,
είς τό όποιο επέβαιναν οι προσκεκλημέ-
νοι μαζί με τον έφημερίο.

★ ΛΟΝΔΙΝΟ: Αυτό που θ' άκού-
σετε δέν θ' ό περιμένετε βέβαια, ά-
πό την πόλι μας καί όμως συνέβη τις
ήμέρες αυτές. Ο Τζάκ Χόλντεν, μα-
θητής της δευτέρας τάξεως του Κολλε-
γίου, έσκότωσε με τό περιστρωφο του
πατέρα του την μητέρα του.

ΟΗΣΑΥΡΟΣ: Καί για ποιόν λό-
γο;

ΛΟΝΔΙΝΟ: Για λόγους... τιμής, δ-
πως ίσχυρίσθηκε, και τότε γιατί ή
μητέρα του ξαναπαντρεύθηκε τέσσερις
μόλις μήνες μετά τον θάνατο του συ-
ζύγου της.

★ ΡΩΜΗ: Στο κακουργιοδικείο της
πόλεως μας διακρίνεται τις ήμέρες αυ-
τές ο νεαρός Ρομπέρτ Κλαντίο, για
τι έσκότωσε τον φίλο του Κλαυδίο
Μαντιόρι. Ο κατηγορούμενος όταν έ-
ρωτήθηκε από τον πρόεδρο του δικα-
στηρίου γιατί έκαμε τον φόνο, απήν-
τησε με άπάθεια : «Τόν έσκότωσα,
γιατί θα μ' έσκότωνε όπωσδήποτε αυ-
τός, γι' αυτό είμαι άπολύτως βέβαιος.
Την παραμονή είχα όνειρευθή, ότι μ'
έχτύπησε μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά,
πιστεύω δέ άπολύτως στα όνειρα, για-
τί όλα τά όνειρα επαλήθευσαν...».

ΟΗΣΑΥΡΟΣ: Πόσο καταδικάστηκε
και τί δούλεψέ έκανε ο νέος αυτός;

ΡΩΜΗ: Δέν βγήκε άκόμη ή άπόφα-
σις του δικαστηρίου. Ήταν τραπεζι-
τικός υπάλληλος...

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Ο συνταγματάρχης έγέλασε.

—'Ακριβώς, έπειδή ξέρω δτι μου έχεις
έμπιστοσύνη, έξηκολούθησε ή Μαργαρίτα,
άποτεινόμενι σέ σένα.

Ο Σαβερνύ έχαμογελούσε

—Τέλος, άς δούμε πόσα χρειάζεσαι,

είπε. Είναι λοιπόν τόσο ύπερογκο τό πο-
σόν, ώστε να διατάξεις ;

—Θά ήθελα... είπε ή Μαργαρίτα.
Καί πράγματι έδίσταξε.

Δέν έτόλμουσε να ζητήσει τό ποσόν των
εκατό χιλιάδων φράγκων.

«Όχι, έσκέπτετο. Δέν θα ζητήσω έκα-
τό χιλιάδες θά ζητήσω μόνον πενήντα...
Θά πούλησω μερικά κοσμήματά μου για
να συμπληρώσω τό ποσόν... 'Αρκεί τά
κοσμήματα αυτά να μην προέρχονται ούτε
από την μητέρα μου, ούτε από τον σύζυ-
γό μου...»

Καί έρριξε τον αριθμό.

—Μου χρειάζονται πενήντα χιλιάδες
φράγκα... είπε.

Ο Σαβερνύ είχε συνοφρυωθή και την
έκτύπησε με έκπληξι και άπορία.

—Είναι ή τελευταία φορά που σου ζη-
τώ τόσο ύπερογκο ποσόν, ίκτέυσε ή Μα-
ργαρίτα. Μή μου τό άρνηθής...

Καί έσκέπτετο πράγματι:

«Ό,τι και να συμβή, είναι ή τελευταία
φορά που ζητώ χρήματα από τον σύζυγό
μου... Προτιμώ να πειθάνω καλύτερα,
παρά να κινήσω τις ύποψίες του...»

Ο συνταγματάρχης δέν έλεγε τίποτε.

Τό βλέμμα του έστρίφτετο έρωτηματικό
έπάνω στη Μαργαρίτα, που τό πρόσωπό
της είχε πάρει μιὰ έκφρασι άγωνίας και
τρόμου.

Έκατέβασε τά μάτια της, άνίκαη να
ύποστη τη σιωπήλη αυτή εξέτασι.

Ο Γεώργιος έπήρε τά χέρια της μέσα
στά δικά του και την έτράβηξε κοντά του.

—Γιατί τρέμεις ; έκαμε. Πόσον ώχρά
είσαι, Θεέ μου! Τί σου συμβαίνει λοιπόν;

—Τίποτε, φίλε μου, απήντησε ή Μα-
ργαρίτα. Σε βεβαιώ δτι κάνεις λάθος.

Ο Σαβερνύ έδυσκολεύετο να την πι-
στεύσει.

—Μου έζήτησες δυό φορές ως τώρα,
είπε, τό ποσόν των πενήντα χιλιάδων φράγ-
κων. Τό γεγονός αυτό, μαζί με τη συγκί-
νησι που διακρίνω σέ σένα, με κάνουν να
ύποθέτω δτι κάτι τό έξαιρετικό συμβαίνει
στη ζωή σου.

Η Μαργαρίτα συνεκέντρωσε όλες τις
δυνάμεις της και έπροσπάθησε να χαμο-
γελάσει.

—'Αν συνέβαινε τίποτε, είπε, θα έσπευ-
δα να σου τό πώ...

Ο συνταγματάρχης άνεστένεζε.

Δέν είχε πεισθή άκόμη έντελώς.

—Δυσκολεύεσαι λοιπόν να μου πής ποθ
πρόκειται να χρησιμοποίησής αυτά τά χρή-
ματα; έρώτησε.

—Μα αυτό δέν είχε κανένα μυστικό, ά-
πήντησε ψευδομένη ή Μαργαρίτα. Είμεθα
άρκετά πλούσιοι, ενώ άλλοι στερούνται
και τά πιδ άπαραίτητα πράγματα της
ζωής άκόμη. Τά χρήματα αυτά θα τά δι-
αθέσω σέ φιλανθρωτικούς σκοπούς...

—'Αλλ' άν εξακολουθήσής κατά τον τ-
διο τρόπο, είπε ο σύζυγός της, θα γίνωμε
κι' έμείς φτωχοί σέ λίγο Συλλογίσου δτι
έχομε να προκρίσουμε τη Βεατρίκη.

—Δέν τό έλησμόνησα.

—Έπιμένεις λοιπόν στην αίτησί σου;

—Ναί.

—Καί μου ύπόσχεσαι δτι θα εινε ή τε-
λευταία;

—Ναί... τό έλπίζω..

—Βλέπεις... Δέν είσαι βεβαία, είπε ο
Σαβερνύ.

Προσέθεσε σέ λίγο:

—Δέν θέλω να είμαι αδιάκριτος, Μα-
ργαρίτα. Θά λάβής τό ποσόν που μου έ-
ζήτησες. Δέν πρέπει όμως να ξεχνάς δτι
είμαι ύποχρεωμένος να διαχειρίζομαι την
περιουσία μας πρὸς χάριν των παιδιών
μας. Θά ήθελα λοιπόν να περιορίσής τάς
έκτάκτους αυτές δαπάνες σου, που δσον
και άν είμεθα πλούσιοι, θα μπορούσαν
μιὰ μέρα να μάς καταστρέψουν.

Η κυρία ντέ Σαβερνύ είχε κατεβασμέ-
νο τό κεφάλι.

Έννοούσε δτι στα λόγια του συζύγου
της ύπάρχε κάποια μικρή έπίπληξις.

Ναί. Θά ήταν αναγκασμένη να άποκα-
λύψη μιὰ μέρα τό τρομερό μυστικό της
ζωής της.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΚΑΙ ΒΙΣΒΙΖΗΣ

ΠΩΣ Ο ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΒΙΣΒΙΖΗΣ
ΕΡΩΤΕΥΘΗΚΕ ΜΙΑ ΝΕΑΡΑ
ΚΟΡΗ ΠΑΠΑ — Η ΑΠΕΙΛΗ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΣ ΟΔΗΓΕΙ
ΤΟΝ ΒΙΣΒΙΖΗ ΣΤΗΝ ΧΡΙ-
ΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙ — Η ΝΕ-
ΑΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ — ΜΙΑ ΣΥΓ-
ΚΙΝΗΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΙΜΟ ΓΑΖΗ —
ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΓΑΜΟΣ
ΜΕ ΘΛΙΒΕΡΟ ΤΕΛΟΣ.

—Κάποιο μεγάλο άμάρτημα έκαμε ο
Βισβίζης, ψιθύριζαν σιγανά ή μιὰ στην
άλλη οι νέες κοπέλες των Ψαρρών κάθε
φορά που ο θρυλικός άγωνιστής και πυρ-
πολότης 'Αντώνης Βισβίζης έκανε την έμ-
φάνισι του στην έκκλησία της παραλίας.

Γιατί ο φοβερός θαλασσίης πολέμι-
στής, που άλλοτε ποτέ του δέν πατούσε
τό πόδι στην έκκλησία, τώρα ήταν άπ'
τούς πρώτους πιστούς του έκκλησιασματος
κάθε Κυριακή πρωί.

Λεβέντης, ψηλάς σαν κυπαρίσι, με τό
φέσι στραβά, τά μαλλιά κλωσμένα, ένα
δαρυσκεντημένο μαντήλι στό λαίμο, σαν
έμπαινε στητός και καμαρωτός, ή έκκλη-
σία «εγέμμιζε» με την παρουσία του. Καί
καθόταν ως τό τέλος της λειτουργίας να
πάρη τό αντίδωρο άπ' τό χέρι του παπά.
Τότε μόνον έφευγε. Καί ξαναγυρνούσε στό
πλοίο του, που τον έπεριμενε στό λιμάνι,
στό θρυλικό πυρπολικό του με την παρά-
ξενη ασπροκόκκινη σημαία, με τό σταυρό
στη μέση.

Όλες και όλοι ήσαν βέβαιοι πὸς κά-
ποιο μεγάλο μυστικό ύπάρχε στη ζωή του
ήρωικού αυτού πολεμιστή και πὸς κάποιον
έξελείωσι ζητούσε άπ' τό Θεό με την τακτι-
κή εμφάνισι του στην έκκλησία. Μά ποιό
ήταν τό μυστικό αυτό, κανείς δέν μπορού-
σε να τό μαντέψη...

—Για την ψυχή του τό κάνει, συμπεραι-
ναν μερικοί. Έχει καταποντίσει στους θυ-
θους χιλιάδες ψυχές με τό πυρπολικό του.

—Μπά! Κάποια μεγάλη άδικία θάκανε,
για την όποια μετάνοιας έπέμεναν οι πε-
ρισσότερο καλά πληροφορημένοι.

—Έπνιξε, λένε, με ή χέρια του μιν
άδωα κοπέλλα που τον αγάπησε τόσο
τρελλά, ώστε άνέθηκε στό καρδί του ά-
ποφασισμένη να τον άκολουθήσει όπου θα
πήγαινε, διέδιδαν με κακεντρέχεια άλλες
φλώσσες.

Καί τό μυστήριο, άντι να ξεδιαλύνεται,
έπαιρνε διστάσεις μήθυ.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ένα πρωινό, οι Ψαρριανοί έύπνησαν
έκπληκτοι και τρομαγμένοι συγχρόνως.Τό
πυρπολικό του Βισβίζης έλειπε άπ' τό λι-
μάνι. Καί μαζί μ' αυτό είχε εξαφανισθή
και ο θρυλικός κυβερνήτης του.

—'Αλλο τούτο!, άπόρησε όλο τό νησί.

—Κακό σημάδι... ψιθύρισαν οι γε-
ροντότεροι. Μήπως αντίκρυσε τον τουρ-
κό στολό να φτάνη, και έπρόλαβε να
φύγη;

Μά την άλήθεια κανείς δέν την έγνώ-
ριζε.

Καί ήταν πολύ ενδιαφέρουσα αυτή ή
εξήγησις. Ο Βισβίζης με τό έξωπλισμέ-
νο πλοίο του, ύπερα από μιὰς εβδομά-
δος περιπετειώδες ταξίδι, έφτασε ένα με
σημέρι στό λιμανάκι της 'Αμμουλιανής,
του μικρού νησιού που βρίσκαιτο στόν κόλ-
πο του 'Αγίου Όρους στην Χαλκιδική.

Βρόντηξαν τά κανόνια του μόλις άγκυ-
ροβόλησε, και οι ναύτες του πήδησαν ώ-
πλισμένοι στη στεριά. Σε λίγο, επί κεφα-
λής μιὰς μικρής συνοδείας, ο Βισβίζης ά-
νιφορίζε για τό σπίτι του έφημερίου του
νησιού, του παπα - Κωνσταντή.

Τρομοκρατημένοι οι άπλοϊκοί κάτοικοι
του νησιού σταυροκοπιούνταν στό διάβα
του.

—Αυτή τη φορά δέν την γλυτώνομε!,
ψιθύριζαν με τρόμο στην ψυχή. Ο Βισβί-
ζης ήθελε για να μάς κάψη.

Δέν ήταν πράγματι ή πρώτη φορά που
ο θρυλικός καταδρομέας του Αιγαίου είχε
φτάσει στό απομακρυσμένο αυτό νησί.
Καί πήγαινε σ' αυτό γιατί ο παπα - Κων-
σταντής είχε μιὰ πανέμορφη κόρη, την
Παναγιώτα, ένα θεοπέσιό πλάσμα όμορ-
φίας και άγνότητας, που τώκρυβε ζηλό-
τυπα άπ' τά μάτια των παλληκαριών του
νησιού γιατί τό παρώριζε για καλόγρηνα...

Μά ο Βισβίζης, στην τελευταία επί-
σκεψί του στό νησί αυτό, άνακάλυψε τό
κλειστό αυτό μπουμπουκι. Τούκαμε έξαι-
ρετική έντύπωσι ή άγνή όμορφιά της και
ή δειλή σεμνοτυφία της. Τά κοραλδοβαμμέ-
να χείλη της, ή λυγρή περπατησιά της,
τό τρυφερό, γεροδεμένο σώμα της και ή
σπάνια λευκότης του προσώπου της, του
άναψαν άδυστούτους πόθους.

Ποτέ του δέν ύπάρχε γυναικάς ο Βισβί-
ζης. Μισογύνης μάλλον ήταν και τις γυ-
ναίκες τις έβλεπε με τό αδιάφορο μάτι
του άσυγκίνητου πολεμιστή, που δέν γνω-
ρίζει άλλη παρά άπ' τό πολέμου τη νίκη.

Μά κι' ο Βισβίζης ήταν άνδρας. Καί ή-
ταν μοιραίο, μιὰ μέρα ν' αναρριγήση ή
καρδιά του για λίγη τρυφερότητα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ

—'Η μου δίνεις την κόρη σου γυναικα
μου, παπα - Κωνσταντή, άπέλιψε δίχως
δισταγμό τον έφημερίο της 'Αμμουλια-
νης που τον είχε φιλοδεχθή τρεις μέρες
σπίτι του, ή θά σου κάωω τό νησί.

Μά ο παπα - Κωνσταντής δέν έπτοή-
θηκε. Ήταν μέλος της Φιλικής 'Εταιρίας
και στις τρεις μέρες που κράτησε κοντά
του τον άγρόικο έπιδρομέα, τον είχε μνη-
σει σέ πολλά μυστικά της προετοιμαζόμε-
νης έννεύρεως.

—'Αν τό κάμης αυτό, θα σέ καταρα-
σώ, του απήντησε με γαλήνια έξοιπρέ-
πεια ο φιλικός Ιερώνυμος. Καί τίποτε δέν
θα πετύχης πιά στή ζωή σου. Όλες οι
έπιχειρήσεις σου στραβά θα πηγαίνουν
και πολύ γρήγορα θα χάσης και την λε-
βεντία σου από κάποιο άδέσποτο έχθρικό
βόλι...

Η κατάρα ήταν μεγάλο όπλο στα χέ-
ρια ενός Ιερώνυμου της εποχής εκείνη. Καί
ο παπα - Κωνσταντής μ' αυτό τό όπλο,
άφώπλισε τον τρομερό κουρσάρο του Αι-
γαίου.

—Όστε δέν θέλεις να μου δώσεις την
κόρη σου; έπέμεινε ο Βισβίζης άγριεμέ-
νος.

—Υπό δυό δρους θα μπορούσα ίσως...
είπε πάλι άτάραχος ο παπας. Ο ένας ει-
ναι, να μάθής άπ' έξω την άκολουθία της
θείας λειτουργίας. Είναι κάτι που τό κα-
τέχουν όλοι οι Φίλικοι. Καί ο άλλος — άν
τηρήσης βέβαια και τον πρώτο κι' άπο-

φασίσω να σου δώσω την Παναγιώτα —
να μάθής την πολεμική τέχνη στή μέλλου-
σα γυναικα σου...

Ο Βισβίζης πετάχτηκε άγανακτημένος.
Όρους αυτός μόνο έπέβαλλε, κανείς δέν
του επέβαλε. Καί τώρα ο άσπμος αυ-
τός παπας... Έπιασε τό γιαταγάνι του.
Τό μισόδγαλε άπ' τη θήκη. Μά γρήγορα
μετάνοιασε. Γιατί, άγαπούσε την Πανα-
γιώτα.

—Τό δεύτερο, εύχαρίστως θα τό κά-
μω. Μά τό πρώτο, τό πρώτο είναι τόσο
δύσκολο... ψιθύρισε.

—Γιατί ; άπόρησε δίδην ο παπας.

—Γιατί είμαι άγράμματος, πάτερ.

Ο παπα Κωνσταντής τον καθήσυχασε
και σ' αυτό:

—Κι' έγώ είμαι άγράμματος, παιδί
μου, τον διεδίδαξε, μα ξέρω άπ' έξω
όλες τις λειτουργίες του Θεού.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΝΙΚΑ...?

Αυτό ήταν τό μυστικό του Βισβίζης. Δέν
είχε κάμει ούτε φόνο, ούτε άδικία και ά-
μάρτημα. Μόνον είχε άγαπήσει. Καί για
θά κατακτήσει την «καλή» του, έσύχναζε
—όπως είδαμε— κάθε Κυριακή στην έκ-
κλησία των Ψαρρών και έπάσχισε να
μάθη άπ' έξω την άκολουθία της θείας
λειτουργίας...

Ήταν άγράμματος. Μά είχε θέλησι.Καί
δέν έγνώριζε έμπόδια στή ζωή του. Γι'
αυτό δέν άργησε να άποσπείσθ από ύπε-
ροχα λόγια του εύαγγελίου και των Ιερών
κανόνων, που άσυναίσθητα, του έστάλαξαν
στην σκληρή πειρατική ψυχή του, την κα-
λωσύνη και την δικαιοσύνη που ως τότε
άγνοούσε...

Ο Βισβίζης έπίστευε πὸς είχε νικήσει
τώρα τον παπα - Κωνσταντή. Μά ο έφη-
μέριος στην πραγματικότητα είχε νική-
σει. Γιατί θάδινε τώρα πιά την κόρη του
σ' έναν άληθινό χριστιανό και πατριώτη!

ΝΕΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

Ο Βισβίζης λοιπόν δέν πήγε για να
κάψει την 'Αμμουλιανή, αλλά για να παν-
τρευτή την ώραιότερη κοπέλλα του νη-
σιού.

Η Παναγιώτα, τρελλή από χαρά, τον
έπεριμενε στό κατώφλι του σπιτιού. Καί
σαν τον αντίκρυσε με τά παλληκαρία του
ν' άνιφορίζη, άρμισε να τον προϋπαντή-
ση. Η γυναικεία της διαίσθησις της έλε-
γε δτι ο Βισβίζης είχε κάμει για χάρι
της δτι του έζήτησε ο πατέρας της. Καί
βεβαία για την μεγάλη χαρά που έρχό-
ταν να της άναγγείλη, έσπευσε να ριχτή
στην άγκαλιά του, κλαίγοντας από ευ-
τυχία...

Μά ο παπα - Κωνσταντής ύποδέχθηκε
συνοφρωμένος τον μέλλοντα γαμπρό του.

—Κακά μαντάτα, παιδί μου, και μι'
διάζεβε τόσο να χαρήτε, τους άνήγγειλε.
Ο 'Ανθιμος Γαζής, ο αντιπρόεδρος του
'Αρείου Πάγου, μου μήνυσε πὸς πρέπει
νόμαστé όλοι έτοιμοι για την μεγάλη
επανάστασι. Καί μαζί με τις άλλες άπα-
γορεύσεις που διάταξε ή επαναστατική έ-
πιτροπή, όπως τά πανηγύρια, τό κρασί,
τά γλέντια, είναι και οι γάμοι... Σε λί-
γο ο τόπος μας θα χτυπήσει τους δυνά-
στες... Τό έθνικό κίνημα πρέπει να πε-
τύχη... Πολλοί θα σκοτωθούν και πολλοί
θα μείνουν άνάπηροι. Πρέπει να στερηθού-
με κάθε χ'αός για λίγα χρόνια... Κι' αύ-
τε να χερμίσωμε τον τόπο μας με μαυροφο-
ρε

Ξεμείνε γιὰ μερικές ημέρες αδρόνης, πα-
λευώντας με χιλίες-δυο μου, ε σκέψεις.
Τέλος όμως πήρε μια τολμηρή απόφαση:
—Θα παρουσιάσω το ίδιο στον αντι-
πρόεδρο του 'Αρείου Πάγου, είπε στον
παπά-Κωνσταντή. Και θα δής πως θα
δεχθώ να μου δώση την άδεια.

—Θα φανής ανόητος, τον έσυμβούλευσε
δ' έφημέριος.
Μα ο Βισβίτης δεν θέλησε ν' ακούση
την συμβουλή του. Την επομένη κιόλας
άρχισε να διδάσκη στην Παναγιώτα την
πολεμική τέχνη: σκοποβολή, πάλη, λι-
θάρι, σφενδόνη και ναυτική ακόμη κατάρ-
τιση.

Τής έμαθε τον χειρισμό όλων των όπλων
του πηδαλίου, της πυξίδος, την μετεωρο-
λογία των καιρικών σημείων, την πλοηγική.
Και μία μέρα, με την άδεια του παπά-
Κωνσταντή—που τον άφησε έλευθερο με
την άπειλή πάντα του αφορισμού—ο Βι-
σβίτης πήρε την Παναγιώτα στο πλοίο
του και ταξίδεψε για την Εύβοια. Από
έκει, με την Παναγιώτα μεταμφιεσμένη
σε άνδρα, έφτασε στην έδρα του 'Αρείου
Πάγου και έζήτησε να ιδή τον 'Ανθιμο
Γαζή.

—Έχω φέρει ένα παλληκάρι απ' την
Χαλκιδική, είπε στον αντιπρόεδρο της έ-
παναστατικής επιτροπής. Είναι λεοντόκαρ-
δο. Ζητώ να του δώσετε τον επίσημο τίτλο
του καπετάνιου, γιατί θα το πάρω μαζί
μου στο πολεμικό μου. Δεν ξέρω αν θα
πεθάνω αύριο ή όχι... Πρέπει το πλήρω-
μά μου να ύπακούση τότε σ' έναν νέο
καπετάνιο, άνεγνωρισμένον από σας.

Ο 'Ανθιμος Γαζής εθαύμασε την λε-
οντιά του ευλογιστου αυτού παλληκα-
ριού. Κι' έμεινε έκθαμβος όταν ο Βισβίτης
το διάταξε να πυροβολήση επάνω σ' ένα
χρωμάτινο λαγύνη που τοποθέτησε στον δε-
ξιό ώμο του. 'Η σφαίρα του παλληκαριού
τρύπησε το λαγύνη από απόσταση έκαστο
μέτρον χωρίς ν' άγγίξη τον Βισβίτη...

—Είναι σπουδαίο, λοιπόν, το πρωτο-
παλληκάρό μου αυτό; ρώτησε τον 'Ανθι-
μο Γαζή τότε ο Βισβίτης.

—Μα τον Θεό, ναί. Μα ποιό είναι;
Και πώς λέγεται;

—Παναγιώτα, είναι τ' όνομά του και
θα είναι ή μέλλουσα γυναίκα μου αν το
επιτρέψη αυτό ή έξοχότης σας, είπε θρι-
αμβευτικά ο Βισβίτης.

Ο Γαζής δεν είχε πιά κανέναν λόγο ν'
άρνηθ. 'Η πατρίδα του θ' άποκοτούσε μιά
άκομη ηρωική πολεμήστρια, που στο πλευ-
ρό του σύζυγου της, θα προσέφερε πολύτι-
μες υπηρεσίες.

Και επέτρεψε τον γάμο τους...

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΑΝΕΡΑΣΤΟΙ

Τόν μήνα του μέλιτος οι έρωτευμένοι
σύζυγοι τον έπέρασαν πολεμώντας. Γιατί
το πολεμικό του Βισβίτη διατάχθη να πλεύ-
ση στον Εύριπο και ν' άποκλείση τους
Τούρκους που πολεμούσαν στην Εύβοια.
Μά, και άλλους έξη μήνες δεν έμειναν ού-
τε λεπτό μόνοι, σαν νείοπαντροι... Γιατί
ο άποκλεισμός συνεχίστηκε, μέρα και
νύχτα...

Ωστόσο, μία μέρα μία έχθρική σφαίρα
δράκε τον Βισβίτη στον κρότοφο και τον
άφηκε άπνουν... 'Ηταν το τέλος του πο-
νευμένου είδυλλίου των δύο άνεραστων συ-
ζύγων.

Η Παναγιώτα έγινε καπετάνισσα του
πλοίου της. Και εξακολούθησε τον άποκλει-
σμόν, μέχρις ότου ο έχθρος ύποχώρησε. Κα-
τόπιν, έχασε το πλοίο της στην 'Υδρα
και άποσύσθηκε σ' ένα μοναστήρι, σέ ή-
λικία μόλις είκοσιενός έτους...

Η λαχτάρα του πατέρα της, να την
κάμη μοναχή, επραγματοποιήθηκε.
ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ

Δυό άπελπισμένοι είνε έτοιμοι ν' αφή-
σουν την ζωή.

—Γιατί αυτοκτονείτε; έρωτά ο ένας.

—Γιατί δεν μ' αβάνουν να παντρευθώ
μ' εκείνην που θέλω... Και σεις;

—Γιατί παντρευτήκα μ' εκείνην που ή-
θελα...

"Όταν ή φύσις...

Έχη κέφια

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΒΡΟΧΕΣ—ΒΡΟΧΕΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ
—ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΟΒΡΟΧΕΣ—ΒΡΟΧΕΣ ΑΙ-
ΜΑΤΟΣ — ΚΑΤΣΑΡΙΔΟΒΡΟΧΕΣ ΚΑΙ...

«Είς το Ρωσικόν χωρίον Μεστέρα
της περιφέρειας Γκόρκι—γράφει ο παγ
κόσμιος τύπος—είχε ένσκηψει τελευ-
ταίως σφοδρά καταγίς, κατά την δι-
άρκειαν της οποίας οι κάτοικοι παρε-
τήρησαν ένα περίεργον φαινόμενον: Είς
ώρισμένην στιγμήν, ή πίπτουσα βροχή
μετετρέπη εις χάλαζαν και ή χάλας
αυτή είχαν άσύνθετες σχήμα λεπών.
Πολλοί χωρικοί συνέλεξαν άρκετά τι-
αυτά λεπίδια, όταν δε τα έζήτησαν
προσεκτικώτερον, επέσθησαν ότι έπρό-
κειτο περί πλακιδίων έξ άργύρου επι-
μήκους σχήματος...»

«Πλακίδια έξ άργύρου!» Ξέρετε τί θα
πή να γυρίσετε άμέριμνος στο δρόμο,
να σας πιάση ξαφνικά μία βροχή και
να φθάσει στίπτι σας...όχι πιά κατα-
μυσκωμένος, αλλά... κατασημωμένος!
Αυτό, όπως διαβάσατε, έπαθαν και οι
αγαθοί χωρικοί του Μεστέρα, που έ-
μειναν κατάπληκτοι, και φοβισμένοι,
μαζί, όταν στη μία πλευρά των άσημέ-
νων αυτών πλακιδίων διέκριναν την εί-
κόνα ενός Ιππότη με το άκόντιο στο
χέρι και στην άλλη εδιάβασαν την έπι-
γραφή: «Μέγας Δούξ Μιχαήλ Θεοδόρο-
βιτς της Ρωσσίας».

Δεν είνε όμως ή πρώτη φορά που
οι άνθρωποι δέχονται αντί νερού τέ-
τοια παράξενα δώρα από τον ούρανό.
Από την εποχή του «μάνιας», που έ-
χώρτασε τους 'Εβραίους, πάμπολλες
φορές οι πρόγονοί μας κατετρόμαξαν
από το φαινόμενο παραδόξων βροχών,
της οποίας, καθώς δεν μπορούσαν να
τις εξηγήσουν, τις θεωρούσαν ως κακά
τρομυνήματα, για τους κατοίκους των
περιοχών στις οποίες έπεσαν.

Έτσι παρέμειναν περίφημες οι «βρο-
χές αίματος» γύρω από τις οποίες έ-
δημιουργήθη δόκληρη μεσαιωνική φιλο-
λογία. Στην πραγματικότητα, το «αί-
μα» δεν ήταν παρά κόκκινοι σπόροι ώ-
ρισμένων φυτών, που έβλάσταιναν σε
μακρινές περιφέρειες και τους οποίους
μετέφερναν ισχυροί άνεμοι. Οι κόκκινοι
σπόροι άνεμιγνύοντο με την βροχή,
που φυσικά μετεβάλλετο...σε αίμα!
Το ίδιο συνέβαινε και με τις τρομα-
κτικές βροχές θειοφύ, με την διαφα-
ρά ότι, στην προκειμένη περίπτωση, το
θειάφι άπετελείτο από... κίτρινους σπό-
ρους. Άλλη καταπληκτική βροχή, που
με δέος την αναφέρουν οι συναζωρισται
του μεσαιώνας, είνε ή...γαλακτική βρο-
χή! Και όμως δεν ήταν παρά μενέ ή
ποσότης σκόνης από άσβεστώδη βου-
νά, άναμιγνύμένη κι' αυτή με το νερό
της βροχής, που έτσι γινόταν... γα-
λακτώδες!

Περίεργες όμως βροχές αναφέρει κι'

άλλες ή Ιστορία: Στις 8 'Ιουλίου του
1833, π.χ., έβρεξε... πορτοκάλια στην
Νεάπολη. Το 1665 στο Χαμ και το 1885
στο Τουρναι έπεσαν... βατράχια. Στο
Κοάρ έβρεξε... κατσαρίδες δυό φορές:
το 1818 και το 1885. Βροχές από...
ακρίδες έσημειώθησαν πολλές φορές
και σε διάφορες περιοχές. Όσον ά-
φορά τις βροχές σκουληκιών, αυτές πιά
δεν μετριούνται. Στις 13 Μαΐου 1832,
μιά τέτοια βροχή ήταν τόσο πυκνή σε
μιά περιφέρεια της Γαλλίας, ώστε ό-
λοι οι άμαξιτοί δρόμοι άπεκλείσθησαν
από τα σκουληκία.

Τέλος, πρό έτών μόλις, οι δρόμοι μι-
ας άμερικανικής πόλεως έγένεμσαν από
...ψάρια, ύστερα από μία πολύωρη και
έντονη βροχή... ψαριών.

Πρέπει όμως να όμολογήη ότι πολύ
τιμότερη απ' όλες τις παράδοξες αυτές
ως σήμερα βροχές είνε αυτή που έπλημ-
μύρισε μ'...άσημι τους δρόμους του
γραφικού ρωσικού χωριού Νίζνι—
Νόβογρονό, όπως λεγόταν άλλοτε το
Μεστέρα.

Μερικά λοιπόν απ' τα μυστηριώδη ά-
σημένα αυτά πλακίδια άπεστάλησαν
στο Ιστορικό Μουσείο της Μόσχας, ό-
που διεπιστώθη ότι πρόκειται τεμνί κερ-
μάτων του ενός καπικίου που ήσαν εν
κυκλοφορία στην Ρωσία κατά το τέ-
λος του 16ου και προς τις άρχές του
17ου αιώνας. Πώς όμως τα άσημένα
αυτά κέρματα—σαν να θέλουν να γεθούν
και πάλι...αυθαίρετως εν κυκλοφορία,
ρέθηκαν στα ούρανια κι' έπεσαν
απ' έκει, σαν χάλας, στο χωριό Με-
στέρα;

Οι χωρικοί βέβαια το άπέδωσαν
στην... καλή τους τύχη, ο Ρώσος δ-
μως καθηγητής Δρ. 'Εντγκ διατυπώ-
νει την ύποθεσι—που φαίνεται και ή
όρθη—ότι κάποιος κυκλών, που έξέ-
σπασε κοντά στο χωριό, ανέσκαψε το
εδαφος σε κάποιο σημείο, όπου θα ήταν
θαμμένος ένας θησαυρός! Τα νερά και
δ' άνεμος έσάρωσαν τα χρώματα που έ-
σκέπαζαν το θησαυρό και τα έλαφρά
άσημένα νομίσματα, που βρίσκονταν
στην έπιφάνεια του θησαυρού, παρέρρι-
θησαν από τον κυκλών προς τα ύψη
και έπεσαν μετά επάνω στο γειτονι-
κό χωριό.

Ας σημειωθ ή ότι το χωριό αυτό είν-
ε χτισμένο στη βάση μίας απότομης
πλαγιάς. Και ο Ρώσος καθηγητής
προσθέτει ότι στο μέρος όπου δ' άνεμος
έφερε στο φώς τα άσημένα καπικία
του Μεγάλου Δουκός Μιχαήλ Θεοδό-
ροβιτς, θα ύπάρχουν άσφαλώς κι' άλ-
λοι θησαυροί!

Η βεβαίωσις όμως αυτή του καθηγη-
τού ύπήρξε καταστρεπτική για το Με-
στέρα... Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του
χωριού έγκατέλειψαν τις δουλειές
τους και ξεμεροβιάζονται γύρω ά-
πό την πολύτιμη πλαγιά, ψάχνοντας να
βρουν τους κρυμμένους θησαυρούς. Ό-
σοι πάλι είνε πιο όλιγαρκείς ή τεμπέλη
δες, παραμένουν στο χωριό, άνεβαίνουν
στις στέγες των σπιτιών και άνασκαλί-
ζουν αδιάκοπα τα κεραμίδια για να
περισυλλέξουν τα ύπολείμματα της
...άσημενιάς βροχής, που σε μία στι-
γη κεφού της φύσεως, έπήγε κι' ά-
κατάτωσε το φιλήσυχο χωριό.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Οι χειρονομίες έχουν μία περίεργη
δύναμι στο πνεύμα εκείνων, που μας
περιβάλλουν.

Άλλες κινήσεις έχει ή ύψηλή, ή θε-
ωρητική γυναίκα κι' άλλες ή μικροκα-
μωμένη.

Η πρώτη θα είνε άνοστη έάν θελήση
να έχη τσακίσματα και λυγίσματα,
που επιτρέπονται σε μία μικρόσωμη
με πολύ νεανική εμφάνισι.

Μία δυνατή και ύγιης γυναίκα θα
βρεθ ή σε πλήρη δυσαρμονία με χειρο-
νομίες ναυχελίας και άργες.

Ανάλογα με το πλάσιμο του σώμα-
τος, με την έκφρασι του προ-

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η ΜΕΛΩΔΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ένα δυνατό φύσημα άνεμου έσάρωσε
τη γωνία του δρόμου, ένα ξερό κλαδί έ-
χτύπησε επάνω στο τζάμι του παραθύρου
και ή φλόγα του κεριού έτρεμούλιασε έ-
πάνω στο κρηοτήγιο.

Μέσα στην άπεράντη δι...υθήκη του
μεγάλου του Σάντμορ, ή άτμόσφαιρα ή-
ταν γεμάτη ήλεκτρο...

Ο Θεόδωρος Σάντμορ, ο σημερινός Ι-
διοκτήτης του μεγάρου, άφου περιέφερε
έπί άκοκτην ώρα το παραμορφωμένο σώ-
μά του, κατά μήκος των σκετινών τοί-
γων, ήλθε σε μία στιγμή να σταματήση
σε μία μισοσκότεινη γωνιά, ό-...βρισκό-
ταν το πιάνο.

Ήταν ένα μικρό και πολύ παλιό πιά-
νο. άνημφισθέτητα άχηνο σήμερα, γι-
ατί από τρεις ή τέσσερις γενεές κανείς
δεν το είχε άγγίξει.

Πραγματικά, έφ' όσον μπορούσε να
θυμάται, τα δάχτυλα του κιν...ου 'Αμίκας
ήταν τα τελευταία που άγγιξαν τις νότες
του.

Ο κύριος 'Αμίκας (παρατσούκλι που
του είχε δοθ ή άφορμή μιας λατινικής
παροιμίας που εσηνίζε να λήη πάντο-
τε και που έσήμαινε «ο φίλος είνε άλλος
έαυτός σου»), ήταν ο πρόπάππος του ση-
μερινού κατόχου του Σπιτιού του Μυστη-
ρίου.

Ο μπρούτζινος μπουστός του ήταν το-
ποθετημένος επάνω στο παλιό πιάνο.

Ήταν ένα άραίο πρόσωπο, με κάποια
ρεμβώδη έκφρασι στα μάτια, που την ά-
πέδιδαν στο ότι ο κύριος 'Αμίκας είχε έ-
πιδοθ ήττας άποκρούφους επιστήμας.

Μέσα στο άδύνατο φώς των κεριών, ο
Θεόδωρος, Σάντμορ, έκτύπηε για μία
στιγμή τον μπρούτζινο μπουστό.

Κάτι το μυστικιστικό, που είχε άπομεί-
νει στα μάτια του κυρίου 'Αμίκας, επέδρα-
σε και στα δικά του.

Έκείνη τη στιγμή, θα ένόμιζες πως ά-
κουγες μία άρμονία, που έρχοταν από το
παλιό πιάνο...

Άλλά, στην πραγματικότητα, δεν ά-
κουγόταν τίποτε άλλο έκτός από τον θο-
ρυβο του άνεμου και τον κρότο των κλά-
δων, που έκτυπούσαν επάνω στο παρά-
θυρο.

Το παλιό πιάνο ήταν νεκρό.

Και, ως τόσο, μέσα στη μυστηριώδη
σκιά που το περιέβαλλε, θα μπορούσες
πολύ εύκολα να φαντασθής τον κύριο 'Α-
μίκας, καθισμένον έμπρός στα πληκτρα,
να παίζη κομμάτια από το «Διάβολο με
τις πατερίτσες», την όπερα της προτιμή-
σώς του, που, σύμφωνα με την παράδοσι
της οικογενείας, έπαίξε όταν έδολοφο-
νήθη.

Επάνω στο πρόσωπο αυτό, που ο Θε-
όδωρος Σάντμορ έμελετούσε με προσο-
χή, ύπήρχε μία έκφρασι μυστικοπαθής
και νοσηρή συγχρόνως, που σου έδινε
την έντύπωσι κάποιας τραγωδίας.

Ο άνθρωπος αυτός δεν μπορούσε πα-
ρά να πεθάνη με βίαιο θάνατο, γιατί έ-

να ήσυχο τέλος δεν έφαινόταν να του ται-
ριάξη.

Ένα έλαφρό ρεύμα άέρος έθεσε τέρ-
μα στην όνειροπόλησι του Σάντμορ, ένψ
μία φωνή διέκοπτε τη σιωπή:

—Θεόδωρε!

Ήταν ή κυρία Σάντμορ.

Έτρεμε δόκληρη και το βλέμμα της
ήταν σβυσμένο.

Ξέρεσι, Θεόδωρε, τί ήμερομηνία έ-
χουμε σήμερα; έρώτησε.

—Ναί, απήντησε εκείνος, προσπαθών-
τας να συγκρατήση την ψυχραιμία του.
Είνε ή 7η 'Οκτωβρίου...

—'Η επέτειος του θανάτου του κυρί-
ου 'Αμίκας, συνεπλήρωσε ή 'Ελισάβε-
τ.

Εκτυπάχθηκαν για μία στιγμή χωρίς
να μιλούν.

Ο Θεόδωρος Σάντμορ έκαμε μία νευ-
ρική κίνησι.

Πέρασαν έκαστο χρόνο από τότε, εί-
πε και όμως δεν συνέβη τίποτα έκτοτε.
Δεν ύπάρχει λοιπόν κανείς λόγος για να
συμβή τώρα.

—Άλλά ξέρεσι πως είπες ότι θα έξανα-
γύριζε και ότι θα έπαίξε ένα κομμάτι από
το «Διάβολο με τις Πατερίτσες» για να
τον άναγνωρίσωμε.

—Ανοήσιες! Οι νεκροί δεν ξαναγυρί-
ζουν.

—Αυτό δεν είνε βέβαια. Ξαναγυρίζουν
καμιά φορά, όταν οι άπόγονοί τους δεν
έκπληρώνουν τις έπιθυμίες τους.

Η φωνή της έγινε διαπεραστική.

—Ξέρω πως ύπάρχει κάτι... μέσα σ'
αυτό το μπουστό... κάτι που δεν έχεις το
δικαίωμα να άγγίξης... Σε είδα...

Ο Θεόδωρος είχε γίνει ώχρος.

Τής έπιασε δάνασσα το χέρι.

—Με κατασκοπεύεις λοιπόν;

—Και τί μ' αυτό; απήντησε εκείνη στον
Τδιο τόνο. Και τί μ' αυτό; Αυτό που κα-
νεις σύ είνε πολύ χειρότερο. Πρόσεξε! Εί-
νε έπικίνδυνο να παραδιάξη κανείς τις έ-
πιθυμίες ενός νεκρού. Το πιάνο...

—Αρχίζεις να λες άνοήσιες, άγαπητή
μου... Δεν ύπάρχει καμμία σχέση μ' αυτό
που έχεις στο μυαλό... Τί έκαμα λοιπόν;

—Εκείνο που με τρώζει πιο πολύ εί-
νε εκείνο που λογαριάζεις να κάμης.

Ο Θεόδωρος Σάντμορ άνατρίχιασε και
έβριζε ένα τρομαγμένο βλέμμα προς το
μέρος, όπου βρίσκονταν ο μπουστός επάνω
στο πιάνο.

Συνεκρατήθη εν τούτοις, καταβάλλοντας
μια μεγάλη προσπάθεια.

Τα κοκκινισμένα μάτια της 'Ελισάβετ
έπηγαυονόχροτο από τον μπουστό προς
το σύζυγό της.

Την περασμένη νύχτα, είπες ή κυρία
Σάντμορ, με καταφανή δυσκολία, ένόμι-
σα... πως άκουσα τις τελευταίες νότες του
«Διαβόλου με τις πατερίτσες». Οι νότες
αυτές έρχόνταν από έδώ. Ήταν τρομερό...
Είχα την έντύπωσι πως ο κύριος 'Αμίκας
έξαναγύριζε...

—Πολύ περίεργο, έκαμε ο σύζυγός της.
Νομίζω πως άκουσα κι' εγώ τις ίδιες νό-
τες. Η φαντασία μας μάς δημιουργεί προ-
φανώς αυτές τις παραισθήσεις. Άναμένο-
με τόσον καιρό τη νοσηρή άτμόσφαιρα αυ-
τού του σπιτιού. Κι' αυτοί οι τοίχοι άκό-
μη είνε ποτισμένοι με μυστήριο. Άς μη
ξεχνάμε πως ο κύριος 'Αμίκας ήταν μισό-
τρελλος. Όλων των ειδών οι δεισιδαιμό-
νιες είχαν φωλιάσει μέσα στο μυαλό του
και ή μυστικοπαθής διαθεσίς του έχει πα-
ραμείνει μέσα στο σπίτι του. Άλλά πρέπει
να άντιδράσωμε με κάθε τρόπο έναντιόν
αυτής της επιδράσεως.

Η φωνή του έμοιαζε σαν να μην έδωγα-
νε μέσ' από το στόμα του.

Φίλε μου, είπες ή σύζυγός του, βλέπω
πως και σύ πιστεύεις σ' αυτές τις δεισι-
δαιμονίες...

—Ω! 'Οχι! διεμαρτυρήθη ο Σάντμορ,
ύφισταμαι μόνο καμιά φορά την έπιδρασι
αυτού του σπιτιού. Είνε αναπόφευκτο...

—Το νιώθω πως αυτό το καταραμένο
παλιόσπιτο δηλητηριάζει τη ζωή μας. Μαύ
φαίνεται πολλές φορές πως θα τρελλαθώ,
αν δεν φύγω το συντομώτερο από δω... Θα
ήθελα να φωνάξω... να φωνάξω με όλη μου

τη δύναμη... Κάποτε ξυπνάω μέσα στη νύχτα, ακούγοντας φωνές και μυστηριώδεις κρότους, που δεν μπορώ να καταλάβω από που προέρχονται. Έχω την εντύπωση πως κυκλοφορούν σκιές μέσα στους διαδρόμους και στις αίθουσες... Και νομίζω πως, ανάμεσα σ' αυτές, ξεχωρίζω... ξεχωρίζω το πρόσωπό του...

Εδειχνε με το δάκτυλο τον μπρούτζινο μπουστό.

—Τον βλέπω σχεδόν κάθε βράδυ. Τα μάτια του... τα τρομερά μάτια του γυαλίζουν μέσα στο σκοτάδι... Και οι φωνές... οι φωνές που σιγοψιθυρίζουν... "Ω! Θεέ μου! —Η φαντασία σου, αγαπητή μου, ή φαντασία σου...

—Ερεβε έπειτα τα βλέμματά του επάνω στο μπουστό.

—Παράξενο, σ' αλήθεια... Κι' όμως ήταν έπιμενο... Αφού ο μπουστός αυτός είχε φτιαγμένους καθ' όμοιωμα του κυρίου Άμικας, θα πρέπει βέβαια ο γλύπτης να του έχη δώσει κάτι το νοσηρό...

—Η σύζυγός του δεν τον άκουγε πιά. Θά έλεγε πως ο μπουστός την είχε μαγνητίσει.

—Αισθάνομαι πως ζή, πως έχει ψυχή μέσα του, έπιθύρισε. Δεν θα μπορούσε άλλοιώς να γελά έτσι. Είνε ζωντανός... Αναπνέει... Ξα...

—Η φωνή της είχε μεταβληθί σε όξεία κρουγή.

—Νοιώω πως... ξαναγυρίζει... ξαναγυρίζει απόψε!

—Ερρίχθηκε με λύσσα, ύψωνοντας το χέρι, έναντιον του μπρούτζινου προσώπου.

—Θέλω να τον σκοτώσω! Να τον κάω κομμάτια!...

—Άρκετά, αγαπητή μου...

—Ο Σάντμορ έμιλούσε με σταθερή φωνή, μολοντί στα μάτια του περνούσε κάτι από τον άλλοκοτο εκείνο τρόπο, που είχε κάμει άλλοφρονα τη γυναίκα του.

—Είσαι ύστερική, έκαμε. Ο μπουστός αυτός δεν είναι ένας μεταλλικός όγκος. Ήσυχασε, αγαπητή μου.

Την έπιασε από το λεπτό μπράτσο της και προσπάθησε να την φέρη προς την πόρτα.

Εκείνη έγελοσε νευρικά.

—Ένας μεταλλικός όγκος!.. "Οχι, δ-χι! Είνε ζωντανός! Δεν θα μπορέσω να ήσυχάσω ως πού να...

Τα λόγια επάγωναν επάνω στα χείλη της κι' επιπλάθηκε τρέμοντας από το μπράτσο του συζύγου της.

Εκείνος, με το χέρι στο πόμολο, έτοιμος ν' ανοίξη την πόρτα, για να συνοδεύση τη γυναίκα του στο δωμάτιό της, σταμάτησε ξαφνικά, σαν το σώμα του να είχε γίνει από πέτρα.

Από το βάθος του δωματίου, ερχόταν μια μουσική, που οι άγριοι ήχοι της, παιζόμενοι σ' έναν τρελλό ρυθμό, έγέμιζαν την ευρύχωρη αίθουσα της διδολογικής με τις παραφωνίες τους κι' έδιναν έναν τρόπο χωρίς δνομα στους δυό ακροατάς, που είχαν σταματήσει εμπρός στην πόρτα.

Η μουσική αυτή έσταμάτησε το ίδιο ξαφνικά, όπως είχε αρχίσει πριν από μερικά λεπτά, απλώνοντας γύρω μια σιωπή φρίκης.

Ένα τρελλό γέλιο εξέσπασε επάνω στα άκρα χείλη της Έλισσάβετ.

—"Ακουσε, έκαμε. Οι τελευταίες νότες του "Διαδόλου με τις Πατερίτσες. Αυτό σημαίνει πως θα ξαναγυρίση, πως θα ξαναγυρίση αυτή τη νύχτα...

Είχε πέσει στην άγκαλιά του συζύγου της και τον έσφιγγε με δύναμη.

Ο Θεόδωρος Σάντμορ έριξε ένα βλέμμα τρελλού τρόμου προς τη σκοτεινή γωνία του πιάνου.

Το καθίσμα ήταν κενό.

Αλλ' αντιθέτως, ο μπουστός δεν έκύταζε πιά προς το βάθος της αίθουσής, αλλά προς το μέρος τους.

Θά έλεγε πως κάποιο μυστηριώδες χέρι τον είχε μετακινήσει.

Εγιναν άμσως και οι δυο κατακίτρινοι και ένιωσαν τις δυνάμεις τους να παραλύουν.

Ήταν άνίκανοι πιά να μετακινήθουν ή

να πουν τίποτε.

Ένα λεπτό αργότερα, η κυρία Σάντμορ έσωριάσθηκε κάτω λιπόθυμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Το αίγινμα που περιέβαλλε την παμπάλαιη κατοικία των Σάντμορ είχε άπασχολήσει χιλιάδες φορές ως τώρα το μυαλό των Λονδρέζων.

Και ήταν ένα αίγινμα πραγματικά άλυτο.

Το σπίτι αυτό, που ήταν μισοερειπωμένο από τα χρόνια, ύψωνόταν μέσα στην καρδιά του Λονδίνου και ή παρουσία του στο μέρος αυτό αποτελούσε μια πρόκληση προς τις μοντέρνες πολυκατοικίες που είχαν κτισθί ολόγυρα.

Ός τόσο, όλοι ήξεραν πως κολοσσιαία ποσά είχαν προσφερθί κατά το παρελθόν για την πώλησή του.

Αλλ' ο σημερινός ιδιοκτήτης του, όπως και ο αδελφός του, από τον οποίον το είχε κληρονομήσει, δεν θέλησαν να ακούσουν ποτέ ούτε λόγο γι' αυτό.

Η ανέξηγητη έπιμονή τους είχε δημιουργήσει σιγά-σιγά ένα είδος θρύλου γύρω από το παράξενο αυτό σπίτι, που όλοι το ήξεραν πιά ως το «Σπίτι του Μυστηρίου».

Το δείπνον μέσα στην άπέραντη τραπεζαρία του, με τα παλιά και βαρειά έπιπλα, υπήρχε εκείνο το βράδυ το ίδιο θλιβερό, όσο και χιλιάδες άλλα κατά το παρελθόν, που εθεδριζόντο πάντοτε από τον Γκρόντυ, τον πιστό υπηρέτη του Σάντμορ.

Ο Γκρόντυ, που δεν ήταν ποτέ ψηλός, είχε πολύ κομπουρίσει κατά το διάστημα των δέκα τελευταίων ετών.

Προσπαθούσε όμως να κρατάη ψηλά το κεφάλι και τους ώμους του, όπως ήρμοζε στον θαλαμηπόλο μόνε από τις πιό παλιές οικογένειες του Λονδίνου.

Ένας Θεός ξέρει αν το κατώρβανε πάντοτε.

Ήταν φαλακρός και το άποσκελετωμένο και γκριζό πρόσωπό του τον έδειχνε περισσότερο ίσως γέρο από ό,τι πραγματικά ήταν.

Ένας άνθρωπος δεν μπορούσε να ζή έπί ολόκληρα χρόνια μέσα σ' ένα σπίτι, όπως ήταν το «Σπίτι του Μυστηρίου» χωρίς να υποστή την επίδραση της ατμοσφαιράς του.

Μέσα στην ατμόσφαιρα αυτή, υπήρχε κάτι που επέβαλλε τη σιωπή. Και ο Γκρόντυ, όπως ήταν έπιμενο, δεν μιλούσε παρά μόνο σε περίπτωση άπολύτου ανάγκης.

Αλλ' η φωνή του δεν ήταν τότε τίποτε άλλο από ένα σιγανό ψιθύρισμα.

Ο κύριος και η κυρία του, καθισμένοι στο τραπέζι, παρέμεναν σιωπηλοί, όπως πάντα.

Τα πρόσωπά τους έφαιναντο άπασχολημένα από την κίνηση των μαχαιριών και των πιρουινιών, που έκρατούσαν στα χέρια τους και τα βλέμματά τους ήταν χαμένα μέσα στο μισοσκοτάδο της μεγάλης αίθουσής, που δεν κατώρβαναν να την φωτίσουν έντελώς τα κεριά που έκαιγαν επάνω στους ψηλούς παλυελαίους.

Γιατί, στο σπίτι αυτό, τα κεριά και οι λάμπες του λαδιού αποτελούσαν το μοναδικό μέσον φωτισμού.

Οι λάμπες αυτές, όπως και τα κηροπήγια, ήταν παμπάλαιες και τις έβλεπε κανείς σε μια αφάνταστη ποικιλία χρωμάτων και σχημάτων.

Πολλές απ' αυτές είχαν εξαφανισθί κατά το διάστημα των τελευταίων ετών, για να ικανοποιηθί ο πάντοτε αχόρτατος επράκτωρ του Δημοσίου, από το αντίτιμο της πώλησής των.

Παρέμεναν όμως αρκετές, ακόμη μέσα στις άπέραντες στοές και τις μεγάλες αίθουσες του μεγάρου.

Ο Θεόδωρος Σάντμορ, ο σημερινός ιδιοκτήτης, έμisoσε τις καινοτομίες και ή ίδια εκκεντρικότης είχε χαρακτηρίσει τον αδελφό του, κατά τις τελευταίες του ημέρες.

Αλλωστε, ή εκκεντρικότης αυτή είχε το λόγο της.

Η εγκατάστασις της νέου, γκαζιού

και ηλεκτρικού σά συνεπήγετο αναγκαστικά την έπισκεψη των διαφόρων μερών του μεγάρου από εργάτες και ειδικούς και φαίνεται πως ή παρουσία των ανθρώπων αυτών μέσα στο Σπίτι του Μυστηρίου κάθε άλλο παρά έπιθυμητή ήταν από τους ιδιοκτήτας του.

Το φως των δύο ψηλών πολυελαίων, από τους οποίους ο ένας ήταν κίτρινος και ο άλλος γαλάζιος, έφωτίζε τα πρόσωπα του κυρίου και της κυρίας Σάντμορ.

Ο Θεόδωρος, που θά έπιλησίαζε τα έξηνα, έφορούσε έσπερινον ένδυμα, κάποιας άπρηχαιωμένης φόρμας.

Ήταν άλλοτε αρκετά ώραιοι και ρωμαλέος, Αλλ' ένας χρόνιος ρευματισμός τον είχε παραμορφώσει και τον έκανε να φαίνεται σαν κερπυούρης.

Είχε ένα στόμα με λεπτότατα χείλη και τα γκριζά μαλλιά του ήταν χωρισμένα με έπιμέλεια στο μέσον του μετώπου.

Η άποτραβηγμένη ζωή που έζούσε και που ή μοναδική σχεδόν ποικιλία της ήταν μερικοί περιπάτοι μέσα στον κήπο του μεγάρου, του είχε δώσει ένα ύφος πολύ θλιβερό.

Τα μάτια του ήταν γκριζά, τα γκριζά μάτια των Σάντμορ, στο βάθος των οποίων έπερνούσε κάποτε ένας άνεμος άλλοφροσύνης.

Η Έλισσάβετ, ή γυναίκα του, ήταν πολύ άναιμιική και ή έκφρασίς της έφανεωνε μια άδερπυτη μελαγχολία και λύπη. Έφορούσε άλλοτε δακτυλίδια στα δάκτυλα και πολύτιμα κοσμήματα στο λαιμό και χέρια.

Τα περισσότερα απ' αυτά είχαν πωληθί τώρα.

Αλλά, πολλές φορές, ή κυρία Σάντμορ έφερνε τα χέρια στο μέρος, όπου τα έφορούσε άλλοτε.

Το βράδυ αυτό ήταν ντυμένη με μια του αλέττα σκούρου χρώματος, που είχε έπιδοθεθί με πολύ κόπο, για να πλησιάζη τη σημερινή μόδα.

Καθισμένοι και οι δυο κάτω από το φως των πολυελαίων, έφαιναντο σαν να συνεκρατούντο στη ζωή υπό την έπίδραση κάποιου άγνικου φίλτρου του παρελθόντος.

Ο Θεόδωρος Σάντμορ έδιξε σε μια στιγμή.

Φοβούμαι, κύριε, έπενε ο Γκρόντυ, διακόπτοντας τη σιωπή, μήπως έδραχηκατε το άπόγευμα.

Μήπως έδραχηκα; Έκαμε ο κύριός του, παρατηρώντάς τον άνάμεσα από τα σκούρα γυαλιά που έφορούσε, για να προστατίση την έξασθενισμένη όρασί του.

—Έδρενε, κύριε και δεν είχατε πάρει την έπιπράξια σας.

—Και τί ήθελες να την κάνω την διαπράξη μέσα στη διδολογική;

—Δεν έβγίκατε, κύριε; έρώτησε ο κύριος έκπληκτος.

—Όχι.

Είνε παράξενο, έκαμε ο θαλαμηπόλος κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Το κουδούνι της έκτύπησε και σεξς κρηκόσασε το κλειδί σας.

Ο κύριος του τον έκύτι προσεκτικά.

Είχε διαπιστώσει πολλές φορές κατά τον τελευταίο καιρό ότι το μυαλό του Γκρόντυ είχε αρχίσει ν' άδυσάτίζει.

Αυτό συνέβη χθές, φίλε μου, έπτε. Δεν έβγα... καθόλου σήμερα.

Ο Γκρόντυ δεν άπάντησε τίποτε, αλλ' έφώνηκε στενωχωρημένος.

Είχε για τον κύριό του την αυτή ιδέα, που είχε και ο κ Σάντμορ γι' αυτόν.

Το σκυθρωπό αυτό δείπνο πλησίαζε προς το τέλος του.

Η κυρία Έλισσάβετ έπιπε τοσάι κατά το βραδυνό φαγητό και το έπιπε πάντοτε μέσα στο ίδιο φλυτζάνι, στο έσωτερικό του οποίου ήταν ζωγραφισμένα όλα τα χαρτιά μιας μικροσκοπικής τράπουλας.

Στο φλυτζάνι δεν είχε άπομείνει τώρα παρά μια μικρή κουτάλα τσαγιού μόνον.

Το άναποδογύρισε τότε και άδειασε το περιεχόμενό του στο πιταέλλο, σε τρεις κανονικές κινήσεις, ενώ τα μάτια της έμεναν μισοκλειστά και στο πρόσωπό της έπερνούσε κάποια έκφρασις μυστηρίου.

Ο σύζυγός της την παρατηρούσε άδιδά φoρα.

Από χρόνια τώρα, την έβλεπε να παραδίδεται κάθε βράδυ στη μυστηριακή αυτή τελετή, με τη μεγαλύτερη σοβαρότητα χωρίς να άποθαρύνεται όταν τα φύλλα που έμεναν στο βάθος του φλυτζανιού δεν έδειχναν άπολύτως τίποτε ή παρείχαν άντικατικές ένδειξεις.

Εκείνο που έπρόσεχε ήταν ή θέσις που έπαιρναν αυτά τα φύλλα επάνω στα ζωγραφισμένα χαρτιά.

Ξαφνικά, το χέρι της έρχισε να τρέμει, ενώ ένας σπασμός έτάραζε το ώχρό πρόσωπό της.

—Τί συμβαίνει; έρώτησε ο Θεόδωρος Σάντμορ.

Επέροσαν μερικά λεπτά, έως ότου ή σύζυγός του κατώρβωσε να άπάντηση:

—Ο άσος σπαθί! έπτε τέλος, με φωνή που μόλις άκούγοταν.

—Και τί μ' αυτό;

Ο Θεόδωρος Σάντμορ άγνοούσε τελείως τη σημασία των χαρτιών και των φύλλων του τσαγιού.

Αλλωστε, δεν έδινε ποτέ μεγάλη σημασία σ' αυτά.

Η κυρία Σάντμορ ήταν έτοιμη ν' άπαντήσει όταν άντελήφθη τον Γκρόντυ, που έσετεκόταν όρθιος, πίσω από το καθίσμα του κυρίου του.

Εσφίξε τότε τα χείλη της για να μη μιλήση.

Λίγη άρα αργότερα, οι δυο σύζυγοι έπέρασσαν και πάλι μέσα στη διδολογική, όπως έκαναν συνήθως.

Η διδολογική αυτή κατελάμβανε τη μεγαλύτερη αίθουσα του μεγάρου.

Το μήκος της υπερέβαινε τα τριάντα πόδια και το πλάτος της τ έίκοσι πέντε.

Σκοτεινή, με τις δρύινες εταξέρες της και τα παλιά πορτραίτα της οικογενείας, έφερνε ένα ρίγος σ' εκείνον που θά έπρωτομπαινε μέσα σ' αυτή, παρά τη φωτιά που ο Γκρόντυ έφρόντιζε να διατηρή πάντοτε στο τζάκι.

Τίποτε και ο πιό δυνατός ήλιος άκόμη δεν θα μπορούσε να διαλύση την ύγρασία που είχε συσσωρευθί από χρόνια μέσα στην αίθουσα αυτή.

Ο Θεόδωρος Σάντμορ, έρθιος κοντά στο παράθυρο, άκουε τον ξερό κρότο της βροχής και τον θόρυβο του άνέμου, άνάμεσα στα φύλλα της μεγάλης βελανιδιάς του κήπου.

Η σιλουέττα του έφάνταζε πολύ άλλοκοτή, με το παραμορφωμένο σώμα του και τα μεγάλα πόδια του.

—Τί νύχτα! έπιθύρισε.

Και έγύρισε το βλέμμα του προς την ευρύχωρη αίθουσα, κυττάζοντας άνάμεσα από τα σκούρα γυαλιά του τα παλιά έπιπλα και τα ξεθωριασμένα παραπετάσματα.

Το μεγαλύτερο μέρος αυτής της αίθουσής ήταν θυθισμένο στο σκοτάδι και ίδιως στις γωνίες που έσχημάτιζαν οι τοίχοι.

Πραγματικά, θά έφαινόταν σαν έεροσυλία το να τολήμηση να διαλύση κανείς τα σκοτάδια, που λές και θάπρεπε να διαρκέσουν εκεί παντοτεινά.

—Λοιπόν; έρώτησε ο Θεόδωρος Σάντμορ, με διατακτικό ύφος, σαν να ντρεπόταν κι' ο ίδιος για την έρώτησι που έκανε.

Τί σημαίνει ο άσος σπαθί;

—Σημαίνει θάνατο, άπάντησε ή κυρία Σάντμορ.

—Τρέλλα!

—Ο άσος σπαθί δεν ήταν το μόνο πράγμα, που είδα μέσα στο φλυτζάνι, φίλε μου.

—Α! Και τί άλλο είδες λοιπόν!

—Τον φάνη κουπα!

—Τί πράγμα;

Επρωπαθούσε να χαμογελάση.

—Και τί σημαίνει αυτό; έρώτησε άμσως έπειτα.

—Ένα ξανθόν νέον.

—Αλήθεια; Και ο ξανθός αυτός νέος είναι έκκενος που πρόκειται να πεθάνει;

—Όχι, όχι. αυτό δεν είναι άπαραίτητο. Έχάιδεμε με το χέρι το μέρος του λαιμού, όπου έλαμπαν άλλοτε υπέροχα κολιέ.

—Αυτό σημαίνει, έξήγησε, πως κάποιος πρόκειται να πεθάνη κοντά μας και πως κάποιος ξανθός νέος θα πάρη θέσι μέσα στη ζωή μας.

—Αν οι κουταμάρες αυτές σε διασκεδάσουν, αγαπητή μου φίλη, τόσο το καλύτερο!

—Φίλε μου, έκαμε ή κυρία Σάντμορ, ο Ντόναλντ είναι νέος και ξανθός.

—Είνε πρωτίστως παληάνθρωπος.

—Είνε άνεψιός σου και μια μέρα το σπίτι αυτό θα του άνηκη.

—Μεγάλο το κέρδος του! Θα τον καταστρέψη κι' αυτόν, όπως κι' έμάς!

Το παλιό ρολόγι, από το βάθος των σκοταδιών, έσήμανε έπιτά.

—Τί να έγινε ο Ντόναλντ; έπιθύρισε ή κυρία Έλισσάβετ.

—Ω, τίποτε καλό, άπάντησε χωρίς διασταγίς ο σύζυγός της. Θά τον άκούσαμε από τη μια μέρα στην άλλη να έλθει, για να μάς ζητήσει χρήματα. Αλλά δεν θα πάρη τίποτε από μένα.

—Δεν υπάρχει κατατεθειμένο κάποιο ποσόν στην Τράπεζα έπ' όνόματί του;

—Δέκα χιλιάδες λίρες, νομίζω. Φαντάζομαι όμως πως θά τις έχη φάει και πως δεν θα άπομείνη τίποτε σήμερα.

Η κυρία Σάντμορ έσήκωσε το κεφάλι προς το σύζυγό της:

—Φίλε μου, έπτε, θά πρέπει να μου πητε...

—Ναι... έρώ... φυσικά... Μιλάτε για το τρομερό μυστικό αυτού του σπιτιού... Δεν είναι έτσι;

—Ακριβώς.

—Θά... το κάω...

Απετελείωσε τη φράσι του μέσα σ' έ-

Το δραματικό ρομάντσο μιας άγνης παιδούλας μέσα σ' ένα πλαίσιο διωγμών, έχθροτήτων, ραδιουργιών και μοχθηριών.

Ο άγων για την έπικράτησι του έρωτος έναντιον του μίσους, που στέφεται τελικά από ένα άμάρναντο στεφάνι εύτυχίας...

Η ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ

Ένα αισθηματικό άρχαϊκό μεγαλόσυρμα.

ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 9.

ναν ψιθυρισμό, ενώ συγχρόνως, έμάζεψε τους ώμους του, σαν ένα ρίγος να είχε ξαφνικά άπλωθί σ' όλο το σώμα του.

Επειτα, έπιπε μια έφημερίδα, ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα και άρχισε να διαβάση, ενώ ή σύζυγός του έσκυβε επάνω σ' ένα κέντημα.

Επί μια ολόκληρη άρα δεν είπαν τίποτε άλλο.

Όταν το ρολόι έσήμανε ένέα, ή κυρία Σάντμορ έτινάχθηκε με όρμη επάνω.

Όπως ήταν τυλιγμένη μέσα σ' ένα ολόμαυρο πενιούρα, με τα γκριζά μαλλιά της πεσμένα επάνω στους ώμους της, έφάνταζε σαν ένα έξωτικό πλάσμα που δεν άνηκε σ' αυτό τον κόσμο.

Ο Θεόδωρος Σάντμορ την έκτύταζε με έκπληξι και φόβο μαζί.

Ένα ακαθόριστο χαμόγελο έπλανάτο πάνω στο πρόσωπό του με τα σφιγμένα χείλη.

—Τί συμβαίνει, αγαπητή φίλη; έρώτησε, πετώντας μακριά του την έφημερίδα.

Είμαι πολύ νευρισμένη άπόψε, άπάντησε εκείνη και δεν μπορώ να κοιμηθώ. Μου φαίνεται πως άκούω κρότους και πνιγμένες φωνές, σαν κάποιος να πονάη...

—Όλα αυτά, αγαπητή μου, είναι άποτέλεσμα των φύλλων του τσαγιού, έπτε ο σύζυγός της, κάνοντας ύπαινημό στη συζήτησι που είχε προηγηθί.

Και, με μεγαλύτερη σοβαρότητα, έπρόσθεσε:

—Απόψε ή νύχτα είναι θυελλώδης. Είνε φυσικό λοιπόν ή θύελλα αυτή να προσβηή τους πιό περιέργους θορύβους.

—Όχι, δεν είναι αυτό. Είνε ένα έντελώς

άλλο πράγμα. Δεν μπορώ να πώ τί ήταν, ούτε από που προήρχετο, αλλά ήταν κάτι...Θεόδωρε, δεν νομίζεις...

—Τί πράγμα; διέκοψε εκείνος άνυπόμονα.

—Ότι υπάρχει κάποιος ξένος μέσα στο σπίτι;

—Τρέλλα! Πώς θα μπορούσε να μη έδω ένας ξένος;

—Η Έλισσάβετ έσκέφθηκε για μια στιγμή:

—Η παρατήρησις που έκαμε ο Γκρόντυ κατά το δείπνον ήταν πολύ περιέργη, έπτε.

—Ποιά παρατήρησις;

—Ότι είχες όγη με τη βροχή, ξεχνώντας το κλειδί.

—Ο Γκρόντυ άρχίζει να τα χάνει. Έκαμε σύγχυσι με τη χθεσινή ημέρα.

—Αλλά χθες δεν έβρεξε... Όπως έδησες, αισθάνομαι τον έαυτό μου πολύ παράξενο. Μου φαίνεται πως κάτι το τρομερό πρόκειται να συμβή.

—Αυτό είναι παραφροσύνη, αγαπητή μου. Ασφαλώς, τα φύλλα του τσαγιού έπηρεάσαν τα νευρά σου και έπειδή είσαι πολύ προληπτική...

Επρωπαθούσε να γελάση, αλλά το γέλιο του ήταν πολύ βεβιασμένο.

—Ίσως να άκουσες τον Γκρόντυ, έσυνέχισε, που θά έκαμε τη συνηθισμένη δόλτα του, για να ιδή αν όλα ήταν καλά κλεισμένα.

Η Έλισσάβετ κατέπεσε σ' ένα καθίσμα.

Εκείνη τη στιγμή, ένας κουδούνισμα άκούσθηκε στην πόρτα και έπειτα δεύτερο.

Ο Θεόδωρος Σάντμορ άνεσθήκωσε τους παραμορφωμένους από την ηλικία ώμους του κι' έπιθύρισε:

—Το κουδούνι της έξώπορτας! Τί σημαίνει αυτό;

Το πράγμα ήταν βέβαια πολύ παράξενο.

Το κουδούνι αυτό δεν έκτυπούσε παρά μόνον όταν έρχόταν ο διανομέυς ή κατένας από τους προμηθευτάς του σπιτιού.

—Ποιός μπορεί να είναι; έπιθύρισε σιγά ή Έλισσάβετ.

—Κάποιος διαδότης ασφαλώς, που ο Γκρόντυ θά στείλη στη δουλειά του, άπάντησε ο σύζυγός της.

Εκτύταζε το ρολόγι του, στρίβοντας νευρικά τη χρυσή άλυσσίδα.

Το ταραγμένο πρόσωπό του Γκρόντυ έφάνηκε ξαφνικά στην πόρτα.

Εφαινόταν σαν να μη μπορούσε να μιλήση.

Ε

έπ' ηνω του και από μια λεπτή νεα, με μαύ-
ρ μάτια, φτωχικά ντυμένη και με ύψος
1 ισματόριο και άγριωπό.

Κεφάλαιο Γ'

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ
ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Τό απόγευμα της προηγούμενης ημέ-
ρας, κατά την οποία η θλιβερή αυτή σκη-
νη διεδραματιζότο μέσα στις αίθουσες του
Σπιτιού του Μυστηρίου, ένας νέος με μά-
τια θλιμμένα και δειλό παρουσιαστικό,
έμπαινε μέσα στο χάλι του ξενοδοχείου
«Σπλένιτ».

Τά ένδυμά του έφαιναντο πολύ μετα-
χειρισμένα και, όσο για την εφαρμογή
τους έπάνω στο σώμα του, δεν θάπρεπε
νά γίνη κανείς λόγος.

Ο νέος αυτός έπροχωρούσε πολύ άργα
κάτω από τίς μαρμαρίνες κολώνες.

Οί κομποί θαμώνες που εύρισκοντο στο
χάλι εκείνη την ώρα υπεδέχθησαν την έμ-
φανισή του με έκπληξη και τον παρακο-
λουούσαν με ειρωνικό βλέμμα.

Πίσω από τόν νεοεμφιχθέντα ακολου-
θούσε ένας άχθοφόρος, ο οποίος έδαστού-
σε ένα σάκκο, με έκφραση αδιαφορίας
και περιφρόνησης — ήταν ολοφάνερο ότι
ο σάκκος αυτός είχε άγορασθή σε κάποιο
παλαιοπωλείον και δεν επέτρεπε έλπίδες
σπουδαίου φιλοδωρήματος.

Χωρίς να προσέχει ούτε την ειρωνική διά-
θεση, ούτε την περιφρόνηση την όποιαν έ-
προκαλούσε, ο νέος αυτός με τή θλιμμένα
μάτια άφηνε το βλέμμα του να πλανιέται
από τίς χρυσές γυράντες της όροφής έως
τά έξωτικά φυλλώματα, που έστόλιζαν ένα
μεγαλοπρεπές σιντριβάνι.

Έτσι ο περιφρονημένος, έσκονιάζε, κα-
θώς έπροχωρούσε, σ' έναν παχύσαρκο τζέν-
τλεμαν, με κατακόκκινο πρόσωπο.

— Σας ζητώ συγγνώμη, είπε ταπεινά.
— Θά μπορούσατε να προσέχετε! έπι-
θύρισε ή βαρυσήμαντος εκείνη προσωπι-
κότης.

Ο άχθοφόρος έσάρκασε κάτω από τή
μουστάκια του και μερικοί από τούς θα-
μώνες έχασμόγελωσαν.

Ο άπογος υπάλληλος επί τής υποδο-
χής, που τά πάντοτε άγρυπνα μάτια του
είχαν προσέξει αυτή τή μικροσύγκρουση,
έμórφασε άποδοκιμαστικά και είχε έτοιμη
στά χείλη του τή φορά, με την όποιαν
θά άνήγγελλε ότι δεν ύπήρχε κανένα κενό
δωμάτιο στο ξενοδοχείο.

Αλλ' όμως δεν την έπρόφερε.
Η σειρά που είχε άποκτήσει πίσω από
τό πολυτελές γραφείο του, τόν είχε προί-
κισει με μία ταχεία και διαπεραστική πα-
ρατηρητικότητα.

Έκτύπησε λοιπόν προσεκτικά τόν ίδιο-
κήτη του μεταχειρισμένου σάκκου και τών
παλτών ρούχων και άμέσως ή σκέψις έρρι-
τίδωσε το μέτωπό του.

Οί γνώσεις του περί τής ανθρωπίνης
φύσεως, άν και θαυτώτες, δεν τού επέ-
τρεπαν να εξαγάγη άσφαλή συμπεράσμα-
τα σ' αυτή την περίπτωση.

Αν έκρινε κανείς από τή έξωτερικά φαι-
νόμενη και ανάλογα προς την ύψηλή πε-
ριωπή του ξενοδοχείου «Σπλένιτ», ο σο-
βαρός εκείνος νέος, με τή ελάχιστη περι-
ποιημένο παρουσιαστικό, ήταν προφανώς
ένος άνεπιθύμητος πελάτης.

Και, έν τούτοις, για ένα μάτι, έσηκη-
μένο σε μία γρήγορη έκτίμησι τών προ-
σώπων και τών πραγμάτων, όπως ήταν τό
μάτι του υπάλληλου, στην έκφραση εκείνη
της αυτοεγκαταλείψεως ύπήρχε κάποιος
άδρος καθόλου συνειδημένος.

Ο υπάλληλος έφαινόταν διατακτικός.
Και ένό εξακολουθούσε να βασανίζεται
άκόμη από τούς διαταγμούς του, ο παρό-
ξενος νέος είχε τραθήσει προς τό μέρος
του τόν κατάλογο τών ένοίκων του ξενο-
δοχείου, έβούρτησε μία πένα στο μελάνι
και άνοιξε να γράφη τό όνομά του.

Ο υπάλληλος κατώρρωσε να διαβάση
τό όνομα αυτό, χωρίς να κινηθή καθόλου
από την θέση του και άμέσως έγούρλωσε
τά μάτια του.

Ντόναλντ Β. Σάντμορ
Αυτό ήταν τό όνομα, που είχε γράφει
στο δίβλίο.

Τό βλέμμα του συντηρήθη με τό βλέμ-
μα τού πελάτου.

Ο νεαρός Σάντμορ εξακολουθούσε να
παραμένη πάντοτε σοβαρός.

Αλλά στα χείλη του διεγράφετο τώρα
ένα μόλις διακρινόμενο ειρωνικό χαμό-
γελο.

Εφάνηκε να σκέπτεται επί μερικές στι-
γμές και κατόπιν έσκυψε και πάλι προς
τό δίβλίο και έγγραψε μία διεύθυνσι, πλάι
στο όνομά του.

Ο υπάλληλος άνετινάχθη από τή θέσι
τύν και τή φορά αυτή δεν έφρόντισε κα-
θόλου να κρύψη την κατάνηξή του.

Η έγγραφη στο δίβλίο είχε συμπλη-
ρωθή ως εξής:

«Ντόναλντ Β. Σάντμορ. — Φυλακάι του
Μάιντον».

Ο υπάλληλος είχε τήν έκφρασι ανθρώ-
που που έπνιγέτο.

Τά μάτια του, που άνοιγόκλειναν νευ-
ρικά, έρανέροναν όλη τήν ταραχή τού μυα-
λού του.

Είχε μήπως να κάμη με ένα φαρσέρ ή
με κανένα τρελλόν;

Αλλ' όχι! Κάτι του έλεγε ότι ο παρά-
δοξος πελάτης δεν ήταν ούτε τό ένα ούτε
τό άλλο.

— Μία στιγμή, κύριε Σάντμορ, κατώρ-
θωσε τέλος να ψιθυρίση.

«Επειτα έπληρε τό δίβλίο του, που είχε
βεβληλωθή απ' αυτή τήν έγγραφη και έξη-
φανίσθη πίσω από μία πόρτα.

Όταν ξαναγύρισε, έπειτα από ένα λε-
πτό, παρέκάλεσε τόν κ. Σάντμορ να τόν
ακολουθήση.

Επέρασαν γύρω από τό γραφείο και
έφθασαν σε μία πόρτα, στην όποιαν ήταν
χαρραγμένη, έπάνω σε μία άπαστράπτου-
σα μπρούτζινη πλάκα, έπιγραφή που ει-
δοποιούσε ότι εύρίσκετο εκεί «ο κ. Κρέι-
λινγκ, διευθυντής».

Εμπήκαν στο γραφείο που δρισκόταν
πίσω απ' αυτή τήν πόρτα και έπειτα από
τίς άπαραίτητες συστάσεις ο υπάλληλος
έξηφανίσθη.

Ο κ. Κρέιλινγκ έσηκώθηκε άμέσως από
τό καθισμά του.

Ήταν ένας άνθρωπος με μακρούλο,
πλασάρό σώμα, ντυμένο με μία μαύρη ρε-
δγκότα, που έκασέβαινε ως τά γόνατα
σχεδόν.

Τά μάτια του ήταν έξυπνα και ζωηρά
και στο πηγούνι του είχε μία ύπόνοια γε-
νιάρδα, σε σχήμα δξείας γωνίας.

Τά χέρια του ήταν αδύνατα και λίγο κο-
κινωπά, σάν να είχαν ύποβληθή σε ένα
συνεχές τρίψιμο.

— Είπατε ο κ. Σάντμορ; έρώτησε, έχον-
τας τό βλέμμα του καρφωμένο στο δίβλίο,
που ο υπάλληλος είχε αφήσει έπάνω στο
γραφείο του.

Ο νέος έκαμε ράθυμα ένα καταφατικό
κίνημα με τό κεφάλι.

Ο κ. Ντόναλντ Σάντμορ; έπέμεινε
δ διευθυντής.

Ο νεαρός Σάντμορ έκίνησε και πάλι
καταφατικά τό κεφάλι του, ένω τό βλέμμα
του ήταν προσηλωμένο σ' ένα μεγαλοπρε-
πές όπάλι, που ο κ. Κρέιλινγκ έφορούσε
στη γραβάτα του.

— Είπατε υίός τού κ. «Αντριους Σάντ-
μορ; έξηκολούθησε ο διευθυντής.

Για τρίτη φορά, και με έκφρασι θαυ-
τάτης λύπης στο χλωμό πρόσωπό του, ο
νέος έσκυψε τό κεφάλι.

Επηκολούθησαν και μερικές άλλες έ-
ρωτήσεις, που απέβλεπαν όλες στην έξε-
κρίβωσι τής ταυτότητας τού πελάτου και
στις όποιες αυτός άπαντούσε με ύψος πη-
ξως και αδιαφορίας.

— Εγνώριζα τόν πατέρα σας, είπε τέ-
λος ο κ. Κρέιλινγκ. Κάποια έποχή μάλι-
στα, μετέσχε στην έπιχείρησι τού ξενο-
δοχείου.

— Τό ξέρω, άπάντησε ο νεαρός Σάντ-
μορ. Γι' αυτό άκριβώς ήλθα εδώ.

— Πόσον καιρό έλείπατε από τό Λον-
δίνο, κύριε Σάντμορ;

— Περίπου δέκα χρόνια.

— Εφύγατε πολύ μικρός;

— Ήμουν μόλις δέκα έκτά κανόνα.

— Χμ! Έκαμε ο κ. Κρέιλινγκ, κουνώντας
τό μακρούλο και πλασαρό σώμα του έπά-
νω στο καθισμά του. Έφύγατε πολύ ξα-
φνικά.

— Βέβαια.

Ο νεαρός Σάντμορ έξηκολούθησε να
περιεργάζεται τό σπινθηροβολούν όπάλι
τής γραβάτας τού διευθυντού τού «Σπλέν-
τι».

— Ναί, μου φαίνεται ότι έφυγα λιγάκι
ξαφνικά, είπε.

— Πραγματικά. Όλος ο κόσμος διερω-
τάτο που μπορεί να θρискόσαστε όλον
αυτό τόν καιρό.

— Αλήθεια; Τους άπασχολούσε αυτή
ή σκέψις; Έκαμε ο νεαρός Σάντμορ, με ά-
φηρημένο ύφος.

— Η εξαφάνισή σας είχε κάμει, όπως
λένε και οι έφημερίδες, μεγάλη αίσθησι.

— Αίσθησι!

Ο νεαρός Σάντμορ, λεγοντας αυτά, έ-
φαινόταν σάν να δισκέδαζε και σάν να
μην έπίστευε συγχρόνως. Είχε καθίσει σε
μία πολυθρόνα και είχε σταυρώσει τά πό-
δια του.

Τό παντελόνι του έκανε γόνατα και τά
ξανθά μαλλιά του έξητούσαν κατεπειγόν-
τως τήν επέμβασι τού κουρέως.

— Μά τήν αλήθεια, έκαμε, δεν χρειά-
ζονται και μεγάλα πράγματα, για να διε-
γερθή ή περιέργεια τού κόσμου.

— Ό! Αλλά σεις τού είχατε δώσει μία
δικαιολογημένη άφορμή συγκινήσεως. Έ-
νας νέος με τίς σχέσεις και τίς έλπίδες
τίς δικές σας δεν είναι δυνατόν να εξα-
φανισθή χωρίς αυτό να κάμη αίσθησι.

Ο νεαρός Σάντμορ άνεστένασε και ο-
κτύπησε συλλογισμένος τό όπάλι.

— Ελπίδες και σχέσεις δεν λογαριάζου-
ται παραπολύ στη φυλακή, είπε.

— Στη φυλακή!... Χμ!... (Τό πρόσω-
πο τού διευθυντού έφανεύανε μεγάλη άμη-
χανία). Δεν ήταν άστείο λοιπόν;

— Θεέ μου, όχι.

— Εισάστε πραγματικά στη φυλακή;
— Ναί. Για πές τε μου... Τό όπάλι
σας είναι θαυμάσιο... Που μπορώ να βρώ
όμοια;

Η μεταπήδησις αυτή από τή φυλακή
στο όπάλι έφάνηκε ότι έξάλισε τόν κ.
Κρέιλινγκ.

— Υπόρχει ένα άδισμαντοπωλείον πλάι
... άκριβώς μόλις βγήτε από τό ξενοδο-
χείο... έλεπε. Και από πότε άφειθήκατε ο-
λεύθερος, άν έπιτρέπεται ή έρώτησις;

— Είναι δυό έβδομάδες...

— Και έφθάσατε στο Λονδίνο;

— Μόλις πριν από μία ώρα.

Με τά μάτια καρφωμένα πάντοτε στο
όπάλι, ο Σάντμορ άνακάτωνα μέσα στην
τσέπη του μερικά μετάλλια νομίσματα.

— Ήρθα κατ' εύθειαν στο ξενοδοχείο
σας, έπρόσθεσε.

— Δεν έπικοινωνήσατε άκόμα με τήν οί-
κογένειά σας;

— Όχι άκόμη... Δεν μου λέτε, ένα
όπάλι σάν αυτό είναι πολύ άκριβό;

— Πώς;... Ό! Όχι πάρα πολύ. Δέ-
κα ή δώδεκα λίρες... δεν θυμάμαι άκρι-
βώς.

Ο κ. Κρέιλινγκ έδυθίσθηκε μέσα στην
πολυθρόνα του.

Ήταν πολύ περίεργο τό είδος αυτής
της συνομιλίας και άκόμη περιεργότερος
ο τύπος τού νέου που θρискόταν μπροστά
του.

— Απορώ, είπε, πώς δεν έγράφη τί-
ποτε στις έφημερίδες σχετικώς με τήν πε-
ριπέτειά σας τής φυλακής.

— Θεέ μου, βλέπετε έθονα ήσυχα-ή-
συχα και χωρίς ταμπούρλα και τρουμπέ-
τες.

— Φυσικά. Είπατε όμως ο μέλλον κλη-
ρονόμος μίας από τίς σημαντικότερες ιδιο-
κτησίες τού Λονδίνου και άνήκετε σε μία
από τίς παλαιότερες και τίς ένδοξότερες
οικογένειες τής Άγγλίας. Κάθε τί που
ένδιαφέρει λοιπόν ένα νέον τής δικής σας
περιωπής δημοσιεύεται κατά κανόνα στην
κοσμική στήλη τών έφημερίδων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ

Μία συγκινητική ιστορία
παρμένη μέσα από τή ζωή

— Όστε, γιατρέ, μπορώ να πάω χωρίς
ρόβο στο θέατρο;

— Μά φυσικά, κύριε Φαμάρ. Αλλωστε
και να μείνετε εδώ τί θα κάμετε; Πρέπει
ή άσθενεια ν' ακολουθήση τήν πορεία της.

Ο Φαμάρ έκτύπησε τό κοριτσάκι που
ήταν στο κρεβάτι πιο άσπρο κι' από τά
σεντόνια. Έπληρε τό χεράκι του που έκαιγε
από τόν πυρετό και τώφερε στα χείλη του.

«Επειτα έφυγε, γιατί έπρεπε να παίξη.
Ναί, να παίξη, τή στιγμή που ή κορούλα
θρискόταν στο κρεβάτι με όξεία μηνιγγί-
τιδα.

Πρό τριών ετών, είχε χάσει και τή γυ-
ναίκα του απ' τήν «δια άρρώστεια. Και
ξοφνικά, ξανέρχηκε τό ίδιο δράμα με τήν
κορούλα τόν, αυτό τό τρυφερό πλασμα-
τάκι, τή Μαργκώ, που τήν περιέβαλλε με
όλη τήν άνάπη του και για τήν όποιαν ά-
φιέρωνε όλες του τίς προσπάθειες, για ν'
άποκτήση μία περιουσία και να μπορέ-
ση να πάη να ζήση μαζί τής μακρούς στην
έξοχή, να καλλιεργή τόν κήπο του και να
τήν μεγαλώση με κάθε δυνατή άνεσι.

Κι' αυτό συνέβη σε μίαν έποχή που δεν
είχε άδεια. Έπρεπε να πάη να παίξη! Εί-
χε να έρμηνεύση αυτόν τόν ξεκαρδιστι-
κό ρόλο στο «Οί τύψεις τής συνειδήσεως
τού Κασακέν», τό όποιον, άν και θρискό-
ταν στη δεκάτη πέμπτη παράστασι, ώστό-
σο έπρόκειτο να τρώμερη έπιτυχία. Τό
«Θέατρον τών Κωμωδιών» που τό έπαίξε
έσημείωνε κάθε βράδυ τίς μεγαλύτερες εί-
σπράξεις.

Α! ήξερε πολύ καλά: Όλοι οι γιγ-
τρ που είδαν τή Μαργκώ — και είχε
φύγει έξοχότητες — έδήλωναν πώς τό παι-
δί δεν θρискόταν σε κίνδυνο θανάτου. «Εί-
νε μία μηνιγγίτις άκίνδυνη, μην άνησυχή-
τε» Αυτή τή φράσι τήν επανέλαβαν όλοι,
σε νά... ίχαν συνεννοηθή.

Αδιάφορα! Παρ' όλες αυτές τίς διαβε-
βαιώσεις, δεν ήταν ήσυχος. Μήπως τού
έκρυβαν τήν αλήθεια; Ένας κωμικός! Μή-
πως έπειδη ένας κωμικός δεν έχει τό δι-
καίωμα να συγκινητά και να κλαίη; Μή-
πως προσπαθούσαν να τού κρύψουν τήν
αλήθεια, για να διατηρήση εύχάριστη όψη
για τούς θεατές;

Έτσι, τό βράδυ εκείνο, παρ' όλη τήν
διαβεβαίωσι τού γιατρού, ο Φαμάρ είχε
βρή ότι ή κορούλα του άνέπνεε δυσκολώ-
τερα κι' ότι ο πυρετός της ήταν μεγαλύ-
τερος. Γιατί τό μη συμφωνή ή γιατρός
μαζί του; Τού έκρυβαν λοιπόν κάτι; Ό-
πως δρικότα, έπείριμε από ώρα σε ώρα
από τή τηλεφωνήσουν στο θέατρο.

Τώρα, μακιγιαρισμένος και μεταμφιεσμέ-
νος, κατέβαινε από τό καμαρίνι του, για
να πάη, έως ήτο τικωρή ή αύλαία, στο
φουαγιέ τών ήθοποιών.

Τό πρόσωπο που ύποδυόταν, τόν Κα-
σακέν, ήταν ένας γραφεύς συμβολαιογρα-
φείου, τόν όποιον, σχεδόν καθ' όλο τό δι-
άστημα τής έκτυλίξεως τού έργου, τόν
έτυπτε ή συνειδήσις του. Γιατί εύρεθείς σ'
ένα δωμάτιο σκοτεινό μαζί με μία γυναι-
κα, φαντάσθηκε πώς ή γυναίκα αυτή τήν
όποιαν είχε φιλήσει, ήταν ή σύζυγος τού
προϊσταμένου του, ένω δεν έπρόκειτο πα-
ρά περί τής ύπηρετίας, ύπηρετίας χα-
ριτωμένης και γνωστής, τήν όποιαν άλ-
λωστε παντρευόταν στο τέλος τού έργου.

Ο Φαμάρ ήταν ντυμένος και μακιγια-
ρισμένος κατά τέτοιον τρόπο, που και μό-
νη ή εμφάνισις του προεκαλούσε τά γέλια.
Σάν έμπήκε στο φουαγιέ, οι ήθοποιοι, άν-
δρες και γυναίκες που ήσαν εκεί, έτρεξαν
κοντά του:

— Ε, λοιπόν; Πώς είναι ή κόρη σου,
Κάτω από τήν κίτρινη περούκα με τίς
σάκρες κρεμασμένες ταφες, τό πρόσωπο
τού κωμικού έκαμε έναν μορφασμό πόνου.
Τά μάτια του έγέμισαν από δάκρυα.

— Άσχημα, είπε με φωνή πνιγμένη.

Μία σιωπή άπλώθηκε και σ' όλων τά
πρόσωπα ζωγραφίσθηκε μία λύπη.

Μά ο σκηνοθέτης, ένας άνδρας χοντρός,
με μαλλιά καλογυαλισμένα απ' τήν μπρι-
γιαντίνη, έπλησίασε.

— Κύριε Φαμάρ, είναι ή σειρά σας να
βγήτε στη σκηνή.

— Καλά, πηγαίνω.

«Επειτα έγύρισε κι' είπε στον σκηνο-
θέτη:

— Ακούστε, κύριε Πρυνέλ, θά τηλεφω-
νήσουν για να μου δώσουν νέα τής κόρης
μου. Αν είμαι στη σκηνή, πηγαίνετε ο
ίδιος ιπτό τηλεφωνο και μου λέτε ό,τι θά
σας πούν.

— Έννοια σας κύριε Φαμάρ.

Η πρώτη πράξις είχε τελειώσει και οι
μηχανικοί τής σκηνής έτοιμάζαν τά σκη-
νικά τής δεύτερας. Έξαφνα, ο σκηνοθέτης
ξαναπαρουσιάστηκε:

— Πού είναι ο Φαμάρ; έρώτησε μίαν ή-
θοποιό.

— Θ' ανέβηκε στο καμαρίνι του. Μή-
πως ύπάρχουν νέα για τήν κόρη του;

Ο Πρυνέλ ύψωσε τά μάτια του στον
ουρανόν...

— Ναί, έτηλεφώνησαν. Πέθανε!...

— Λ. τόν καμένο... τόν καμένο! Πό-
σο θά πονέση!... Δεν θά τού τό πητε τώ-
ρα άμέσως, ύποθετώ...

Με φωνή που έστάζε μέλι, σάν ν' άπήγ-
γελλε έναν ρόλον λεπτό ο σκηνοθέ-
της άπάντησε:

— Α, βεβαίως όχι! Όχι τώρα...

Πώς ν' άναγγέλλη μία τέτοια κατα-
στροφή τώρα! Ποτέ δεν θά τώκανε. Η
άπελπισία τού Φαμάρ θά τόν έμποδίζε-
ις να συνεχίση τό παίξιμο και δεν εί-
χαν σκοπό να έπιστρέψουν τίς εισπρά-
ξεις.

Ακουμπισμένος, σ' ένα σκηνικό, που
τόν έκρυβε από τά μάτια τού σκηνοθέτου
και τής ήθοποιού, ο κωμικός τά είχε ά-
κούσει όλα.

Τό αίμα τού ανέβηκε στο κεφάλι και
τού έπροκάλεσε μία λαλάδα που τόν έμ-
πόδιζε να κινηθή και να όρμήση προς
τόν Πρυνέλ.

Έμεινε άκόμη μερικές στιγμές άκίνη-
τος, με τά μάτια κλειστά, σάν κοιμισμέ-
νος. Έπί τέλος, μπόρεσε να κινηθή.

Καθώς σερνόταν βαρύν προς τή σκάλα
που άδηγούσε στο καμαρίνι του, συνή-
τησε τόν σκηνοθέτη, ο όποιος τού είπε,
αποφεύγοντας να τόν κυττάξη:

— Ανέβηκα στο καμαρίνι σου για να
σε είδοποίηση. Έτηλεφώνησαν...

» Η κατάρσις τής κόρης σου είναι
πάντα ή ίδια. ούτε καλύτερη... ούτε χει-
ρότερη...

— Καλά, καλά.

Η δεύτερη πράξις έτελείωνε. Τό κοι-
νόν έξέσπασε σε παταγώδη χειροκροτή-
ματα.

Ποτέ ο Φαμάρ δεν είχε τ. ίζει με τό-
σο μπύριο και κέφι. Ποτέ δεν είχε ξανακά-
μει τόσους άπειρους μορφασμούς, τόσες
«αισθητικές κωμικές χειρονομίες».

Ο σκηνοθέτης, ο όποιος έμεινε στα πα-
ρασκήνια και παρακολουθούσε, είχε έν-
θουσιασθή...

— Τόν καμένο!... είπε σε μία στιγμή
ή έπιστάτρια. Και να σκεφθή κανείς
πώς σε λίγο θά κλάη τόσο!...

«Ενα παιδί έπλησίασε:

— Κύριε Πρυνέλ... Και τό ρεβόλβερ;...
Ο κ. Φαμάρ δεν έπληρε τό ρεβόλβερ
του.

Τού σκηνοθέτου τού ξέφυγε κάποια
βλαστήνια. Σε λίγα λεπτά θά έφθαναν
στη σκηνή, όπου ο Κασακέν, πάντοτε ύ-
πό τήν έπίδρασι τών τύμων τής συνειδή-
σεως, άποτάσσει ν' αυτοκτονήση. Έπαιρ-
νε ένα ρεβόλβερ, άκουμπούσε τό δάχτυ-
λο στη σκανδάλη, κι' από τήν κάνη έ-
βγαине μία βεντάλια. Πράγμα που έκανε
τό κοινόν να ξεσπάη σε άκατάσχετα γέ-
λια, γιατί ο Φαμάρ, που τάχα δεν είχε
δη τή βεντάλια, έπέφτε στο πάτωμα και
έκανε τόν πεθαμένο.

Αφού, λοιπόν, δεν είχε τό ρεβόλβερ
του, πώς θά έπαίξε τή σκηνή ο κωμικός;
Γεμάτος άγωνία και μοσκαμένος στον
ιδρώτα, ο σκηνοθέτης τόν άκούσε ν' άρ-
χίζει τον κατάλογο τής σκηνής τής αυτο-
κτονίας.

— Θά καταστρέψη όλο τό έργον... Θά
καταστρέψη...

Αλλά προς μεγάλην του έκπληξιν εί-
δε τόν κωμικό να θυλάη από τήν τσέπη
του ένα περιστρόφο και να τ' άκουμπάρ
στο μέρος τής καρδιάς.

Ένας πυροβολισμός άντήχησε.

Ο Φαμάρ έπεσε βαρύν στο πάτωμα.

Μέσα στην αίθουσα, τό κοινόν ξεσπού-
σε σε φρενιτίδα ένθουσιασμού. Τά γέλια
μάλιστα έφθασαν σε παροξυσμό, όταν
είδαν μία γραμμάκη κόκκινη να σχηματίζε-
ται στο άριστερό μέρος τού γιλέκου.

Οί μηχανικοί, οι υπάλληλοι τής σκη-
νής, οι όποιοι μπροστά στα θεαλλώδη
γέλια τής αθούσης, μισοάνοιξαν τίς πόρ-
τες για να δούν, εξέσπασαν κι' έκείνοι
σε γέλια.

Αυτός ο Φαμάρ ήταν τρομερός! Για
να κάμη άκόμη περισσότερη έντύπωσι,
θά έβαλε άσφαλώς κάτω από τό γιλέκο
του κάποια φούσκα γεμάτη με αίμα, ή ό-
ποια έσκασε! Τί ιδέα! Τί φαντασία!
Αυτός ήταν, αλήθεια, ένας πραγματικός
κωμικός!

Όστόσο, ο Φαμάρ, πάντοτε ξαπλωμέ-
νος στο πάτωμα, δεν κουνιόταν πιά.

Τά γέλια είχαν κοπεί. Ο κόσμος έ-
μενε άκίνητος στις θέσεις του κι' έπερί-
μενε. Αρχισαν τώρα ν' άνυπομονούν. Τί
έπεί

Ένα σκληρό ΠΑΘΗΜΑ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΗ ΦΑΡΣΟΥΛΑ

Η Λουίζα ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι: ξανθιά, με δυο μεγάλα φωτεινά μάτια, μια μυτίτσα σαν κουκλίστικη κι' ένα στόμα τριανταφυλλένιο, που κάλυψε τα φιλιά.

Η αδελφή της Κλοτίλδη, ήταν μάλλον άσχημοτάτη, λιγάκι αλλοίθωρη, μύτη στραβά σαν πυγμάχου, χείλη χοντρά, τριχωτά.

Έμένα, ένοείται, μου άρεσε η Λουίζα. Την αγαπούσα, κι' αυτή επίσης μ' αγαπούσε. Και η αγάπη μας θα ταξίδευε ήρεμη ως το λιμάνι του γάμου, αν δεν ήταν κάτι πού...

Αυτό το κάτι ήταν η Κλοτίλδη. Η Λουίζα δεν μπορούσε να κάνει ούτε δυο βήματα, χωρίς να έχη μαζί της την Κλοτίλδη. Και η Κλοτίλδη δεν ήταν ικανή ούτε ένα γραμματόσημο ν' αγοράση χωρίς να έχη μαζί της τη Λουίζα.

Η Κλοτίλδη ήταν ο φύλαξ άγγελος της Λουίζας, τόσο, που τις έλεγαν «σιμαίεες αδελφές»: η όμορφη και η άσχημη.

Έτσι λοιπόν, ενώ δεν μπορούσα να ποτέ μόνη της τη Λουίζα. Της έριξα ρουτέβου στον Κήπος κι' αυτή έρχοταν στην ώρα της, ποτέ βρώς μόνη της, αλλά πάντα με την αδελφή της, που την ακολουθούσε πάντα σαν σκιά.

Μετά δυο μήνες, ξερέθηκα πιά αυτή την κατάσταση. Είχα μεταχειριστή όλα τα μέσα για να την απαραιτώσω, αλλά του κάκου. Έτσι, αποφάσισα να την έγκυταλίσω. Και ήμουν έτοιμος να το κάμω αυτό, όταν μου κατέβηκε μια λαμπρότατη ιδέα: να έρω και της Κλοτίλδης έναν άρραβωνιαστικό, ώστε να πηγαίνη μαζί του και να μ' αφήση ήρεμος.

Έτρεξα λοιπόν στον καλύτερό μου φίλο, και του είπα:

—Φίλιππε, είσαι σκληρός, είσαι άνθρωπος, είσαι ανάνιος να λήγεις άντρας! Εκείνος τ' άχασε, έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

—Τί έπαθες; είπε μετά. Τρελλάθηκες;

—Δυστυχώς, όχι ακόμα!, απήντησα άγέρωχα. Υπάρχει όμως κάποιος που κοιτεύει να τρελλαθώ έξ' αίτίας σου! Καταλαβαίνεις;

—Έξ' αίτίας μου; Έκαμε ο άτύχης Φίλιππος κυτώντας με με άπορία. Μά τί συμβαίνει, τέλος πάντων, μίλησε προς Θεού!

—Κάτσε και θα σου πώ. Την ξέρεις την Κλοτίλδη, την αδελφή της άρραβωνιαστικής μου;

—Την ξέρω, ναι. Λοιπόν;

—Λοιπόν, είναι ξετρελλαμένη μαζί σου. Σ' αγαπάει μέχρι τρέλλας, μέχρι απελτίσας! Καταλαβαίνεις; Κι' εσύ, άνάξιν άντρας, την αφήνεις να υποφέρει! Μά δεν έχεις λοιπόν καρδιά, εσύ;

—Για στάσου, σέ παρακαλώ... Δεν ήξερα, δεν μπορούσα να ξέρω... Κι' έπειτα, αυτή η γυναίκα δεν μ' άρεισει καθόλου. Έγώ δεν ήθελα να την ιδώ ούτε ζωγραφισμένη επάνω σ' ένα πεντοχίλιαν, και να μού το χαρίζουν! Κι' έπειτα...

—Άρκει!, εφώνασε. Άρκει γιατί δεν ξέρεις τί λές. Άλλωστε τί ξέρεις εσύ από γυναίκες; Σ' όλη σου τη ζωή είσαι ζήτημα αν εγνώρισης δυο-τρεις άλλες-όλες. Η Κλοτίλδη είναι αληθινός άγγελος. Μπράστα σ' αυτήν η άρραβωνιαστική μου δέ-είναι παρά μια άνοστη ξανθούλα. Έπειτα η έξυπνάδα της είναι καταπληκτική, είναι η ίδια η μεγαλοφυΐα με φουστάνια. Φαντάσου ότι έκέρδισε το πρώτο βραβείο σ' έναν διαγωνισμό σταυρολέγων! Ένώ η άρραβωνιαστική μου είναι κουτή, άνοστη,

—Άρκει!, εφώνασε. Άρκει γιατί δεν ξέρεις τί λές. Άλλωστε τί ξέρεις εσύ από γυναίκες; Σ' όλη σου τη ζωή είσαι ζήτημα αν εγνώρισης δυο-τρεις άλλες-όλες. Η Κλοτίλδη είναι αληθινός άγγελος. Μπράστα σ' αυτήν η άρραβωνιαστική μου δέ-είναι παρά μια άνοστη ξανθούλα. Έπειτα η έξυπνάδα της είναι καταπληκτική, είναι η ίδια η μεγαλοφυΐα με φουστάνια. Φαντάσου ότι έκέρδισε το πρώτο βραβείο σ' έναν διαγωνισμό σταυρολέγων! Ένώ η άρραβωνιαστική μου είναι κουτή, άνοστη,

—Πολύ βέβαιος. Το πρώι μαλώνανε μια ώρα για το ζήτημα αυτό!

άνικση για το παραμικρό. Λοιπόν, κατάλαβες τώρα; Είμαστε σύμφωνοι; Μπορώ να υπολογίζω σ' εσένα;

—Καλά, μπορείς να υπολογίζης.

★

Το βράδυ της επομένης ήμουν καθισμένος στο συνηθισμένο παγκάκι του Κήπου, περιμένοντας την Λουίζα, μόνη της, φυσικά. Πράγματι, ύστερα από λίγο έφάνηκε. Άλλά, προς μεγάλην μου έκπληξιν, δεν ήταν μόνη. Θα πήτε πως ήταν μαζί με την Κλοτίλδη. Καθόλου! Ήταν με τον Φίλιππο.

—Φίλιππε, εφώνασε, είσαι άπατερός! —Δεν είναι καθόλου άπατερός, είπε ψυχρά η Λουίζα. Άπλούστατα, μου τα είπε όλα, όσα σκέπτεσαι για μένα: ότι είμαι μια άνοστη ξανθούλα, κουτή, άνοστη, άνικνη για το παραμικρό.

—Έγώ;... έδοκίμασα να διαμαρτυρηθώ.

Άλλά η Λουίζα είχε ώστόσο άπομακρυνθί με τον Φίλιππο, που την κρατούσε σφιχτά απ' το μπράτσο.

Α. ΠΕΛΛΙΚΑΝΙ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ένας Μαρσεγιέζος πάει να έξομολογηθί στον πνευματικό του, στον όποιον λέγει ότι παρέβη την έντολη «Ού μοιχεύσης» — Πότες φορές; τον έρωτά ο καλός πνευματικός.

— Πάτερα μου, έδώ ήλθα να έξομολογηθώ και όχι να καυχηθώ...

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΝΑΓΚΗ

Έκείνος. — Είμαι έτοιμος να σέ ακολουθήσω στην άκρη του κόσμου.

Έκείνη. — Δεν είναι ανάγκη. Μού φθάνει να με πως έως τον κινηματογράφο.

ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕ...

Η παραστρατημένη νέα παρουσιάζε-ται στον πατέρα της μ' ένα μωρό στην άγκαλιά.

—Α! Αυτό δεν το περίμενα ποτέ! φωνάζει έξαλλος ο πατέρας.

— Ούτε εγώ, μπαμπά, άπαντά δειλά η νέα, ήμουν βέβαιη πως θα ήταν άγοράκι

ΛΕΠΤΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

— Έλα να σου κάνω το γεύμα.

— Ευχαριστώ. Είσαι όμως βέβαιος, πως η γυναίκα σου θα με δεχθί με ευχαρίστηση;

— Πολύ βέβαιος. Το πρώι μαλώνανε μια ώρα για το ζήτημα αυτό!

Άπροσδόκητη ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΚΕΤΣΑΚΙ

Στον αντίθλαμο άκούστηκε ένας ξερός κρότος: ήταν η πόρτα που έκλεινε. Η γυναίκα έγινε κατάχλωμη. «Ποιος νάναι αυτή την ώρα;» έσκέφθηκε.

Μετά, άκούστηκαν βήματα που έπροχωρούσαν: βήματα γνωστά.

—Ο άντρας μου!, εφώνασε η γυναίκα πιάνοντας το κεφάλι της ενώ τα χέρια της έτρεμαν.

Για μια στιγμή έμεινε άναποφάσιστη. Μετά, εφώνασε με πνιγμένη φωνή:

—Έδώ!... Έδώ μέσα στη ντουλάπα... πίσω από τα ρούχα... καλά είναι. Και άς ελπίσωμε να μην έρθη ο άντρας μου ν' άνοιξη.

Έκλεισε με μύριες προφυλάξεις τη ντουλάπα κι' έκύτταξε τριγύρω: όλα ήταν εν τάξει. Τότε άφησε έναν στεναγμό άνακουφισέως.

—Άς ελπίσωμε ότι δεν θα καταλάβη τίποτε, έμυρμούρισε. Γιατί τότε, πάει...

Η πόρτα άνοιξε εκείνη τη στιγμή, κι έμπηκε μέσα ο άντρας της, με ύφος πολύ ταραγμένο. Σχεδόν έτρεμε.

Την έκύτταξε στο πρόσωπο, με βλέμμα έρευνητικό, σαν να ήθελε να διαβάση αν είχε τίποτε το νέο. Κι' έάντηψε στα μάτια της την άπορία για την παρουσία του εκείνη τη στιγμή.

—Τί θέλεις έδώ τέτοιαν ώρα, αγαπητέ μου; τον έρώτησε.

—Δεν με περίμενες, αϊ; Έκανε αυτόν χαμογλώντας.

—Οχι, φυσικά.

—Έχεις δικιο. Έγύρισα πίσω γιατί έκρύωνα. Βλέπεις τρέμω! Άλήθεια, δεν μού λές: όταν έδωγα δεν είχα πάρει παλτό;

—Οχι, απήντησε εκείνη.

—Α, εύτυχώς, έκανε αυτός, γιατί ένώμιζα πως τάχα ξεχάσει πουθενά. Θα με στενοχωρούσε πολύ αυτό, γιατί... Έξερεις... είχα στην τσέπη κάτι πού... είχα κάτι σπουδαία χαρτιά. Εύτυχώς λοιπόν...

Και λέγοντας αυτά έπροχώρησε προς τη ντουλάπα.

Η γυναίκα του τον έσταμάτησε.

—Στάσου!, εφώνασε. Θα σου το δώσω εγώ το παλτό. Έσύ πήγαινε μέσα να πihς κανένα κονιάκι, γιατί θα κρυώνης πολύ. Δεν βλέπεις πως τρέμεις;

Έκείνος την έκύτταξε στο πρόσωπο. Και δεν κατάλαβε.

—Καλά, είπε, πηγαίνω στην κουζίνα να πάρω κάτι.

Σαν έμεινε μόνη η γυναίκα έτρεξε στην ντουλάπα, την άνοιξε, έχαμογέλασε πονηρά, έπηρε το παλτό του άνδρός της, και την έκλεισε πάλι.

Ο άντρας της έπέστρεψε σέ λίγο, εφώνασε το παλτό, έφίλησε τη γυναίκα του στο μέτωπο, και ξανάφυγε.

Όταν, ύστερα από λίγα λεπτά, εκείνη τον είδε απ' το παρόθυρο που είχε άπομακρυνθί αρκετά, έπήγε πάλι στην ντουλάπα, την άνοιξε κι' έβγαλε έξω αυτό που είχε κρύψει.

Ήταν μια περίφημη πυτζάμα που είχε ράβει μόνη της για τον άντρα της. Την άλλη μέρα ήταν η πρώτη έπέτειος των γάμων τους και ήθελε να της κάνει μίαν ευχάριστη έκπληξη.

Και ο άντρας της, όταν έστριψε την πρώτη γωνία του δρόμου, έχασε το χέρι στην τσέπη του παλτού κι' έβγαλε ένα κοντάκι, κοσμηματοπωλείου. Την άλλη μέρα ήταν η πρώτη έπέτειος των γάμων τους και ήθελε να της κάνει μίαν ευχάριστη έκπληξη.

ΜΑΡΙΟ ΦΙΕΡΛΙ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

Αυτότελης αίσθηματική ΝΟΥΒΕΛΛΑ

του Άμερικανού ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΕΪΖΟΝ

Η «Εύτυχια» θά έφευγε

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Ντάν Μπέρρυ θά πουλούσε το αυτοκίνητό του. Γι' αυτό, το τελευταίο εκείνο βράδυ, ήθελε να το χαρή όσο μπορούσε περισσότερο με τη συντροφιά της αγαπημένης του μικρής Φεύ.

Πάμε στον «Μαύρο Γάτο»; έπρότεινε στη φίλη του. Ποιος ξέρει πότε θα μπορέσωμε να ξαναβούμε περίπατο με δικό μας άμαξι. Ίσως να περάση πολύς καιρός...

Πάμε όπου θέλεις, του απήντησε εκείνη με ένα γλυκό χαμόγελο.

Από το ύφος του Ντάν καταλάβαινε ότι η νύχτα εκείνη εά ήταν γι' αυτόν μαρτυρική, κι' έτσι προσπαθούσε όσο της ήταν δυνατόν να προσποιηται κι' η ίδια την εύθυμη.

Είχε τέτοια ψύχωση στο μικρό του αυτοκίνητο! Κι' αίσθανόταν τόσο χαρά κάθε φορά που το ώδηγούσε! Το είχαν άνομάσει «Εύτυχια» — και νά, τώρα, που η «Εύτυχια» τους θά έφευγε. Θα γινόταν κτήμα κάποιου εύκατάστατου πρώην συμφοιτητού του Ντάν, ο όποιος το άγόραζε σέ μίαν έξυτελιστική τιμή.

Έπειτα από λίγη ώρα, άρχισαν να φαίνωνται από μακριά τα φώτα του κέντρου που θα πήγαιναν.

Η Φεύ γύρισε το κεφάλι της από τ' άλλο μέρος. «Οχι, εκείνο το βράδυ δέ θάπρεπε να πάνε στον «Μαύρο Γάτο». Γιατί εκεί είχαν περάσει τις πιο εύτυχισμένες στιγμές της ζωής τους. Πόσα όνειρα, πόσα σχέδια δεν έκαναν καθισμένοι σ' ένα άπομερο τραπέζακι κάτω από ένα πράσινο άμπαζούρ!

Τον τελευταίο καιρό όμως δεν πήγαιναν σχεδόν καθόλου, γιατί τ' οικονομικά τους δεν τους το επέτρεπαν.

Ο Ντάν, στην αρχή, όταν έχασε τη δουλειά του, δεν λυτήθηκε και πολύ. Είχε μεγάλη πεποίθηση στον εαυτό του και φανταζόταν ότι πολύ σύντομα θά έβρισκε άλλου μιά θέση. Κάθε μέρα όμως πήγαινε στο ραντεβού τους όλοένα και πιά θλιμμένος, και πιο συλλογισμένος, για να πη στη Φεύ πως δεν είχε κάμει ακόμα τίποτα, τίποτα...

Στον «Μαύρο Γάτο» ήταν ήδη συγκεντρωμένοι όλοι οι τα-

κτικοί θαμώνες, που οι περισσότεροι ήταν γνώριμοι των δυο νέων.

—Καλώς τα παιδιά!, εφώνασε στο αντίκρουσμά τους ο Πώλ Κην που καθόταν κοντά στην πόρτα με τη Λούσυ Μάτζερ.

—Μά πού ήσαστε τόσον καιρό; Έμεις φανταστήκαμε πως είχατε πιά παντρευτή...συνεπλήρωσε η χαριτωμένη μνηστή του Πώλ.

—Και με τί θα έπαντρεύαστε; Έκαμε με πικρία ο Ντάν.

Ο Πώλ έσφιξε τα χείλη του, σούφρωσε για μια στιγμή τα φρύδια του κι' ύστερα χτύπησε δυνατά τις παλάμες του για νάρη το γκαρσόνι.

—Φέρε ποτά για όλους! Θα γλεντήσωμε άπόψε, είπε.

Θα γλεντούσαν, για να πνίξουν μέσα στο πιοτό τη δυστυχία τους.

Ο Πώλ είχε πάρει το δίπλωμά του μαζί με τον Ντάν, αλλά κι' αυτός δεν τα κατάφερε να βρή μιά σταθερή δουλειά, κι' έτσι, παρ' όλο που άγαπούσε τρελλά τη Λούσυ, δεν ήταν σέ θέση να την παντρευθί.

—Ντάν, έλα να χορέψωμε, έκαμε η Φεύ στον φίλο της — ο όποιος πίσω από τον κατάλογο των φαγητών καταμετρούσε τα χρέη του για να ιδί τί ποσόν θα έμεινε στα χέρια του από τα χρήματα που θα έπαιρνε από την πώλησι του αυτοκινήτου.

Στην πρώτη βόλτα που έκαναν, η Φεύ άκουσε κάποιον να ψιθυρίζει:

—Μα αυτός δεν είναι ο Ντάν Μπέρρυ;

Εγύρισε άμέσως προς το μέρος της φωνής και είδε μιά πολύ όμορφη μικρούλα, που έμοιαζε μάλλον με κούκλα παρά με δεσποινίδα.

Χορεύοντας, την πλησίωσαν.

—Ποιος θα τώλεγε πως θα σ' έβρισκα έδώ μέσα!, είπε η άγνωστη νέα άπευθυνομένη στον Ντάν.

—Είνε η τελευταία φορά που κάνω την εμφάνισί μου, της απήντησε με άφέλεια ο νέος κι' άμέσως άγκάλιασε πάλι σφιχτά την Φεύ κι' άπομακρύνθηκαν. Άς φύγωμε από δω, της είπα.

Ήταν τρέλλα μου να σου προτείνω νάρθου με σ' αυτό το κέντρο...

Από το ύφος και των δυο, η Φεύ κατάλαβε ότι η κοπέλλα εκείνη ήταν κάποια παλιά γνωριμία του Ντάν από το Πανεπιστήμιο. Ποιά ήταν όμως;...

Μόλις δρέθηκαν μακριά από το «Μαύρο Γάτο», εκείνος έσπευσε να της εξηγήση, πριν τον ρωτήση.

—Η κοπέλλα που μου μίλησε ονομάζεται Μάτζυ. Κάθεται στο επάνω πάτωμα του σπιτιού που μένω κι' εγώ.

Κι' ενώ μιλούσε, σταμάτησε άπότομα το αυτοκίνητό του, και την έσφιξε στην άγκαλιά του, σαν να αισθανόταν την άγκαλιά να νοιώση τη ζεστασιά του κορμιού της.

—Φεύ, ψιθύρισε, πόσο είμαι δυστυχισμένος! Πώς θα τελειώση αυτή η ιστορία; Πού θα καταλήξωμε; Ποτέ δεν θα κατορθώσωμε ν' άποκτήσωμε αυτό που θέλωμε...

Και σαν τρελλός, έκόλλησε τα φλογισμένα χείλη του στα δικά της.

Εκείνη άποτραβήχτηκε σέ λίγο, διακριτικά.

—Ντάν, του είπε. Μην απελπίζεσαι. Πρέπει να έχωμε ύπομονή. Πρέπει να περιμένωμε...

—Να περιμένωμε; Ός τότε; Ός τότε που θα σβύση μόνο του το αίσθημα μέσα από τις γερασμένες μας καρδιές;

Ήσαν άρραβωνιασμένοι περισσότερο από δυο χρόνια, και παρ' όλο που άρισαν την ημέρα του γάμου τους, δεν έπραγματοποίησαν τα όνειρά τους γιατί ο Ντάν έχασε ξαφνικά τη θέση του.

Γι' αυτό το βράδυ εκείνο κι' οι δυο τους έπαναστατούσαν Ναι, δεν είχαν πιά να περιμένουν τίποτα. Από το ρομάντσο τους είχε λείψει δλότελα η λογική κι' ο έρωας ζητούσε τα δικαιώματά του.

—Ντάν, πρέπει να έπιστρέψωμε πιά. Είνε άργά, ψιθύρισε η Φεύ.

Έκείνος δεν διαμαρτυρήθηκε, παρά μονάχα έβαλε έμπρός τη μηχανή και ξεκίνησαν πάλι.

Ο δρόμος ήταν πολύ ήσυχος την ώρα εκείνη. Και τον διέτρεξαν σιωπηλοί, βυθισμένοι ο καθένας στίς σκέψεις του.

Την άλλη μέρα, τέτοια ώρα, δεν θα είχαν πιά το αυτοκίνητό τους. Η «Εύτυχια» θά βρισκόταν σε άλλα χέρια, κι' οι δυο έρωτευμένοι νέοι θά έκαναν πιά πάλι τον περίπατό τους.

Και όταν θάβρεχε, πως θα περνούσαν τις ώρες τους;

Η Φεύ έμεινε σ' ένα άυστηρό οικότροφείο, όπου δεν έπέτρεπαν τις έπισκέψεις άλλων προσώπων έκτός απ' τους συγγενείς των ένοίκων. Άν πάλι έπεδίωκαν να συναντώνται έξω, θά έπρεπε να δοθούν χρήματα για τον κινηματογράφο ή το ζαχαροπλαστείο.

Έκείνος, βέβαια, είχε δωμάτιο. Κανείς δεν θά μπορούσε να μάθι αν πήγαινε εκεί η Φεύ και κανείς δεν θά ενδιαφερόταν γι' αυτό. Ο Ντάν όμως δεν της το είχε προτείνει ποτέ. Κι' αυτή του τη στάσι την είχε έκτιμήσει πολύ η Φεύ, παρ' όλο που πολλές φορές έπιθυμούσε να μείνη μόνη μαζί του, να ιδί το διαμείρισμά του, να μαγειρέψη το φαγητό τους στη δική του κουζίνα, να ζήση —έστω και λίγο— με την ιδέα πως ήταν σύζυγος του.

Η Φεύ έρχαζόταν όλη την ημέρα ως στενογρόφος στα έργαστήρια Κέμπερ, και για να κερδίξη περισσότερα έκανε και υπερωρίες, πράγμα που άρχισαν να προσέχουν οι προϊστάμενοί της.

Ο Ντίκ Έμερσον, ένας από τους νεαρότερους μετόχους, της έδινε για δακτυλογράφησι όλες τις υποθέσεις της δικαιοδοσίας του.

“Ένα άπόγευμα, μετά την επιθεώρησι, στάθηκε μπροστά στο γραφειάκι της και της είπε:

—Θά έχετε την καλωσύνη, μίς Χάρρυσον, να μείνετε δταν θα φύγουν οι συνάδελφοί σας; Θέλω να σας μιλήσω για μία σπουδαία υπόθεσι.

Τί μπορούσε να κάμη; Τό πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο. —Σας εύχαριστώ, τού απήντησε. Θά σας περιμένα εδώ.

«Πειρασμός»

Ντίκ Έμερσον ήταν πολύ εργατικός και δραστήριος. Της Φεύ της άρεσε πολύ ο τόνος της φωνής του, ο τρόπος με τον όποιον μιλούσε, και γενικά ή εξωτερική του εμφάνισις.

Πρό πάντων την ήμερα εκείνη, όταν τον είδε να την πλησιάζη με ένα γλυκό χαμόγελο και ύστερα να της υπαγορεύη ένα κείμενο, δεν μπορούσε να μην τον θαυμάση περισσότερο από άλλους.

—Αυτό ήταν όλο, της είπε τέλος. Λυπούμαι πολύ που σάς κράτησα περισσότερο από όσο υπελογίζα, μίς Χάρρυσον. Έπιτρέψτε μου να σας συνοδεύσω με το αυτοκίνητό μου ως το σπίτι, για να μην άργήσετε περισσότερο στο ραντεβού σας.

—Πώς ξέρετε έσείς ότι έχω ραντεβού; ρώτησε ή νέα κατακόκκινη.

—Μπορούσα να μην τó ξέρω; έκαμε εκείνος γελώντας. “Ενα κορίτσι όμορφο σαν κι έσας μπορεί να μην έχη ραντεβού και μάλιστα σαν σημερα, που εινε Σαββατοβραδυ;

“Νταν ή πρώτη φορά που ή Φεύ καταλάβαινε ότι κι αύτος έπαιρνε τα ζητήματα όπως όλος ο άλλος κόσμος. Γιατί ως τότε θεωρούσε τó μυαλό του σαν μία μηχανή που δουλεύει ακατάπαστα για να πολλαπλασιάση την περιουσία του. Νά, έμω, κι αύτός που ήξερε από έρωτα...

Στό δρόμο, της έκανε κομπλιμέντα με τόση χάρι και δεξιότητα, όση είχε όταν της υπαγόρευε έμπορικές έπιστολές.

—Σας εύχαριστώ πολύ που φροντίσατε να μην άργήσω στο ραντεβού μου, τού είπε ή Φεύ γελώντας την ώρα που κατέβαινε απ' την κούρατα του.

Ο Ντίκ έσφιξε τó μικρό χεράκι που τού έτεινε.

—Την έρχόμενη φορά ίσως να μη με βρήτε πιά τόσο εύγενή όσο τώρα φιθύρισε και έφυγε σαν άστραπή. Κάποιος την έπερίμενε κάτω από τή σκιά ενός δένδρου. “Η Φεύ προχώρησε με φόβο ως εκεί και όταν ανεγνώρισε τον Ντάν συνωφρονώθηκε.

—Ντάν, γιατί με κατασκοπεύεις; Τί πράγμα πέρασε από τó μυαλό σου; ρώτησε.

—Αυτό που πέρασε από τó μυαλό μου τó ξέρεις!, της απήντησε πολύ σκληρά.

—Ντάν, δεν φαντάζομαι να πιστεύης αύτά που λές τώρα!, έφώναξε ή νέα. Δεν κατάλαβες ότι εκείνος που με συνάδευσε ήταν προϊστάμενός μου... ο κύριος Έμερσον, ένας από τους μετόχους τού εργοστασίου που εργάζομαι;

—Ναί, ναι... Βέβαια, δεν πρέπει να σε κατηγορήση κανείς που ζήτησες λίγη άλλαγή...

Τό πρόσωπό του ήταν τόσο λυπημένο, που ή Φεύ έσχασε τó θυμό της και τού είπε με καλωσύνη:

—Ντάν, θάπρεπε να με ήξερες ήδη καλά. Θάπρεπε να ήξερες ότι μονάχα ή δουλειά μου με ανάγκασε να βρεθώ μόνη μαζί του.

Εκείνος δεν της απήντησε, γύρισε μονάχα άλλοτú τó κεφάλι του και άφησε τα χέρια του να πέσουν θαρειά σαν να ήταν πολύ κουρασμένος.

—Δεν πιστεύω να έχης τίποτε νεώτερο να μου πής..., ρώτησε ή Φεύ έπειτα από μικρή σιωπή.

—Τίποτε! Μόνο πώς ή νοικοκυρά μου θέλει να με πετάξη απ' τó δωμάτιο, γιατί δεν της πλήρωσα τó νοίκι.

—Μά... γιατί δεν μου μίλησες ποτέ για τó χρέος τού σπιτιού σου, Ντάν; έκαμε εκείνη με παράτονο. “Αν τó ήξερα...

—Φαντάζεσαι πώς θά καταδεχόμουν να πάρω χρήματα από σένα; ρώτησε ο νέος άπότομα. Νομίζω πώς δεν κερδίζεις άρκετά, ώστε να αναλάβης και τά δικά μου έξοδα.

“Ήθελε να πη κι άλλα, μά μετανόωσε και απλώνοντας τά χέρια του την άγκάλιασε με όλη του τή δύναμη.

—Μη λυπάσαι για μένα, Φεύ, της είπε. Δεν έπρεπε καν να σου πώ αύτό τó δυσάρεστο νέο. “Αλλά μη νομίζης πώς έγώ παίρνω τó ζήτημα τόσο σοβαρά...

—Οχι, όχι, Ντάν. Δεν εινε καθόλου σοβαρό, ψιθύρισε ή νέα φιλώντας τον.

Βέβαια, δεν τó πίστευε αύτό που έλεγε. Κατά βάθος μάτωνε ή καρδιά της γι' αύτή την κατάστασι, γιατί ήξερε ότι δεν υπήρχε κανείς στον κόσμο για να βοηθήση τον Ντάν. Δεν είχε κανένα συγγενή, κανέναν που να μπορη να τόν αναλάβη ως τή στιγμή που θα έβρισκε δουλειά. Γι' αύτό σιγά-σιγά έχασε κι αύτός τó θάρρος του. Δεν της μιλούσε πιά για τά σχέδιά του, για τίς άσχολίες του, για τίς φροντίδες του και όταν έκεινη τού έκαμε παρατήρησι επάνω σ' αύτό τó ζήτημα, ο Ντάν της είπε:

—Γιά ποιόν λόγο να μιλά πιά για δουλειά; Χάνω άδικα τόν καιρό μου!

“Η εύτυχία των άλλων

Υστερα από μίαν έβδομάδα, ο Ντίκ Έμερσον της έπρότεινε πάλι να μείνη μετά από τó γραφείο μαζί του για να της υπαγορεύση μερικά γράμματα.

—Όταν ετέλειωσε κι έμπήκε πάλι στο αυτοκίνητό του για τόν καιρό μου!

—Οχι, όχι, Ντάν. Δεν εινε καθόλου σοβαρό, ψιθύρισε ή νέα φιλώντας τον.

Βέβαια, δεν τó πίστευε αύτό που έλεγε. Κατά βάθος μάτωνε ή καρδιά της γι' αύτή την κατάστασι, γιατί ήξερε ότι δεν υπήρχε κανείς στον κόσμο για να βοηθήση τον Ντάν. Δεν είχε κανένα συγγενή, κανέναν που να μπορη να τόν αναλάβη ως τή στιγμή που θα έβρισκε δουλειά. Γι' αύτό σιγά-σιγά έχασε κι αύτός τó θάρρος του. Δεν της μιλούσε πιά για τά σχέδιά του, για τίς άσχολίες του, για τίς φροντίδες του και όταν έκεινη τού έκαμε παρατήρησι επάνω σ' αύτό τó ζήτημα, ο Ντάν της είπε:

—Γιά ποιόν λόγο να μιλά πιά για δουλειά; Χάνω άδικα τόν καιρό μου!

—Οχι, όχι, Ντάν. Δεν εινε καθόλου σοβαρό, ψιθύρισε ή νέα φιλώντας τον.

Βέβαια, δεν τó πίστευε αύτό που έλεγε. Κατά βάθος μάτωνε ή καρδιά της γι' αύτή την κατάστασι, γιατί ήξερε ότι δεν υπήρχε κανείς στον κόσμο για να βοηθήση τον Ντάν. Δεν είχε κανένα συγγενή, κανέναν που να μπορη να τόν αναλάβη ως τή στιγμή που θα έβρισκε δουλειά. Γι' αύτό σιγά-σιγά έχασε κι αύτός τó θάρρος του. Δεν της μιλούσε πιά για τά σχέδιά του, για τίς άσχολίες του, για τίς φροντίδες του και όταν έκεινη τού έκαμε παρατήρησι επάνω σ' αύτό τó ζήτημα, ο Ντάν της είπε:

—Γιά ποιόν λόγο να μιλά πιά για δουλειά; Χάνω άδικα τόν καιρό μου!

—Οχι, όχι, Ντάν. Δεν εινε καθόλου σοβαρό, ψιθύρισε ή νέα φιλώντας τον.

Βέβαια, δεν τó πίστευε αύτό που έλεγε. Κατά βάθος μάτωνε ή καρδιά της γι' αύτή την κατάστασι, γιατί ήξερε ότι δεν υπήρχε κανείς στον κόσμο για να βοηθήση τον Ντάν. Δεν είχε κανένα συγγενή, κανέναν που να μπορη να τόν αναλάβη ως τή στιγμή που θα έβρισκε δουλειά. Γι' αύτό σιγά-σιγά έχασε κι αύτός τó θάρρος του. Δεν της μιλούσε πιά για τά σχέδιά του, για τίς άσχολίες του, για τίς φροντίδες του και όταν έκεινη τού έκαμε παρατήρησι επάνω σ' αύτό τó ζήτημα, ο Ντάν της είπε:

—Γιά ποιόν λόγο να μιλά πιά για δουλειά; Χάνω άδικα τόν καιρό μου!

—Οχι, όχι, Ντάν. Δεν εινε καθόλου σοβαρό, ψιθύρισε ή νέα φιλώντας τον.

Βέβαια, δεν τó πίστευε αύτό που έλεγε. Κατά βάθος μάτωνε ή καρδιά της γι' αύτή την κατάστασι, γιατί ήξερε ότι δεν υπήρχε κανείς στον κόσμο για να βοηθήση τον Ντάν. Δεν είχε κανένα συγγενή, κανέναν που να μπορη να τόν αναλάβη ως τή στιγμή που θα έβρισκε δουλειά. Γι' αύτό σιγά-σιγά έχασε κι αύτός τó θάρρος του. Δεν της μιλούσε πιά για τά σχέδιά του, για τίς άσχολίες του, για τίς φροντίδες του και όταν έκεινη τού έκαμε παρατήρησι επάνω σ' αύτό τó ζήτημα, ο Ντάν της είπε:

—Γιά ποιόν λόγο να μιλά πιά για δουλειά; Χάνω άδικα τόν καιρό μου!

—Οχι, όχι, Ντάν. Δεν εινε καθόλου σοβαρό, ψιθύρισε ή νέα φιλώντας τον.

Βέβαια, δεν τó πίστευε αύτό που έλεγε. Κατά βάθος μάτωνε ή καρδιά της γι' αύτή την κατάστασι, γιατί ήξερε ότι δεν υπήρχε κανείς στον κόσμο για να βοηθήση τον Ντάν. Δεν είχε κανένα συγγενή, κανέναν που να μπορη να τόν αναλάβη ως τή στιγμή που θα έβρισκε δουλειά. Γι' αύτό σιγά-σιγά έχασε κι αύτός τó θάρρος του. Δεν της μιλούσε πιά για τά σχέδιά του, για τίς άσχολίες του, για τίς φροντίδες του και όταν έκεινη τού έκαμε παρατήρησι επάνω σ' αύτό τó ζήτημα, ο Ντάν της είπε:

—Γιά ποιόν λόγο να μιλά πιά για δουλειά; Χάνω άδικα τόν καιρό μου!

—Οχι, όχι, Ντάν. Δεν εινε καθόλου σοβαρό, ψιθύρισε ή νέα φιλώντας τον.

Βέβαια, δεν τó πίστευε αύτό που έλεγε. Κατά βάθος μάτωνε ή καρδιά της γι' αύτή την κατάστασι, γιατί ήξερε ότι δεν υπήρχε κανείς στον κόσμο για να βοηθήση τον Ντάν. Δεν είχε κανένα συγγενή, κανέναν που να μπορη να τόν αναλάβη ως τή στιγμή που θα έβρισκε δουλειά. Γι' αύτό σιγά-σιγά έχασε κι αύτός τó θάρρος του. Δεν της μιλούσε πιά για τά σχέδιά του, για τίς άσχολίες του, για τίς φροντίδες του και όταν έκεινη τού έκαμε παρατήρησι επάνω σ' αύτό τó ζήτημα, ο Ντάν της είπε:

—Γιά ποιόν λόγο να μιλά πιά για δουλειά; Χάνω άδικα τόν καιρό μου!

να την συνοδεύση ως τó σπίτι, της είπε ότι είχε σκοπό να την άδηγήση σ' ένα κέντρο για να ξεσκάση.

—Οχι, όχι, δεν μπορώ, κύριε Έμερσον, έκαμε εκείνη κι' έγύρισε άλλοτú τó κεφάλι της.

—Γιά ποιόν λόγο, Φεύ;

—Γιατί... γιατί... έχω ραντεβού.

—Ναί, αλλά δεν φαίνεται καθόλου ένθουσιασμένη με τó ραντεβού σου αύτό, Φεύ. Τί συμβαίνει; Εκείνοι που πάνε σε ραντεβού εινε συνήθως χαρούμενοι.

Ενώ της μιλούσε, έπέρασε τó χέρι του γύρω από τή μέση της.

—Ναί, τó ξέρω... “Όσοι πηγαίνουν ραντεβού εινε συνήθως εύτυχισμένοι, επανέλαβε ή νέα.

Σαν άστραπή τότε εκείνος και πριν προφτάση ή Φεύ να τόν έμποδίση, την έφίλησε με όλη του τή δύναμη.

—Εγώ μπορώ να σε κάμω εύτυχισμένη, μικρούλα μου. της είπε πολύ σιγά.

—Κύριε Έμερσον, σας παρακαλώ, αφήστε με να φύγω, θά άργήσω πολύ...

—Θά άργήσης σ' ένα ραντεβού που δεν έχεις όρεξι να πής! έκαμε ο Ντίκ με είρωνεία.

Νατόσο όμως έτράβηξε τó χέρι του από τή μέση της.

—Είσαι ένα τίμιο και καλό κορίτσι, Φεύ, τó ξέρεις; της είπε σοβαρά.

Καλό κορίτσι! Δεν αισθανόταν πώς ήταν άρκετά καλό κορίτσι την ώρα που έγύριζε στο σπίτι της. Γιατί τó φιλι τού Ντίκ έκαμε ακόμα επάνω στα χείλη της.

Αλλά ή σκέψις αύτή έξαφανίσθηκε σιγά-σιγά έντελώς από τó μυαλό της.

Εκείνο τó βράδυ ο Ντάν δεν ήρθε να την πάρη, ούτε και την ζήτησε καν στο τηλέφωνο. Γιατί άραγε; Δεν είχε καμμία δικαιολογία! Ποτέ άλλοτε δεν τó είχε κάμει αύτό. Μήπως άργούσε και θάρχόταν ίσως πιά ύστερα; Ούτ' αύτό. Καμμία φορά δεν είχε άργήσει τόσο!

Σε λίγο, ενώ είχε άπελπισθή να περιμένη, πέρασε από τó σπίτι της ή Λούσυ Μάτζερ, ή φίλη της.

—“Ήρβα, γιατί θέλωμε κι' έγω κι' ο Πάλ, να μās συγχαρήτε έσείς πρώτοι, ο Ντάν κι' εσύ!, της είπε με φωνή που έτρεμε από χαρά. Παντρευτήκαμε λίγη ώρα πριν, άγαπητή μου Φεύ.

—Αλήθεια, Λούσυ! Είμαι ένθουσιασμένη, πίστεψέ με. “Αλλά γιατί δεν μās ειδοποιούσατε νωρίτερα, από χτές, προχτές;

—Δεν τó ξέραμε ούτε κι' έμεις οι ίδιοι ως σημερα τó μεσημέρι. Ο Πάλ τó πρσί μάλις βρήκε μία καλή δουλειά.

Σε λίγο κατέφθασε κι' ο Πάλ, λάμποντας κι' αύτός από χαρά.

—Θά παίρνω δεκαοχτώ δολάρια την έβδομάδα, της είπε. Την άλλη Κυριακή θά σας καλέσωμε για να φάμε παρέα.

“Η Λούσυ κι' ο Πάλ παντρεμένοι! Νά, που αύτοι είχαν κατορθώσει να βρουν κάποιον τρόπο... Ένώ ο Ντάν κι' εκείνη...

Τό χαρούμενο άγγελμα

Την άλλη μέρα τó πρσί δεν της έφάνηκε και πολύ εύκολο να συναντήση τον Ντίκ Έμερσον ύστερα από όσα είχαν συμβεί μεταξύ τους την προηγούμενη.

Αλλά τώρα πιά είχε πάρει την άπόφασί της. Θά τού μιλούσε για τόν Ντάν.

—Κύριε Έμερσον, τού είπε πολύ δειλά, τó ξέρω εκ των προτέρων πώς θά δυσκολευθήτε για να μου κάμετε μία χάρι, ωστόσο όμως δεν μπορώ παρά να άποταθώ σ' έσας. Πρόκειται για κάποιον νέο που δεν έχει εργασία. “Αν σας ήταν δυνατόν να τόν τοποθετούσατε σε μία θέση εδώ στο εργοστάσιο. Δεν θά ξεχνούσα ποτέ την καλωσύνη αύτην...

—Πρόκειται για τόν νέο με τόν όποιον πές ραντεβού, δεν είν' έτσι; ρώτησε εκείνος με άρκετη σοβαρότητα.

Χωρίς να περιμένη την άπάντησί της, προχώρησε στο γραφείο του και πήρε μερικά γράμματα στα χέρια του.

—Δεν πιστεύω να ύπάρχη θέσις, παρά μόνο στο μηχανουργείο. Θά συνεννοηθώ με τόν έπιστάτη. “Αλλά σε προειδοποιά, Φεύ, έννοά ο φίλος σου να εινε εργατικός, νά...

—Ω, κύριε Έμερσον, αν ξερατε. Θά εργάζεται περισσότερο από όσο φαντάζεσθε...

—Φεύ, πολυαγαπημένη μου μικρή τρελλή!, έκαμε ο νέος κι' άφίνοντας τά γράμματα έσφιξε τó χέρι της μέσα στο δικό του. Πες στόν φίλο σου ότι τού βρήκες δουλειά. “Ετσι θά αισθανόσαι ότι έκαμες τó καθήκον σου άπεναντί του. “Υστερα ξεχάσε τον, Φεύ. Είσαι τόσο ώραία, που δεν άξίζει να χάσης την όμορφιά σου μέσα στη φτώχεια και στη μιζέρια.

Εκείνη ήταν τόσο εύτυχισμένη, τόσο ένθουσιασμένη, που δεν έδωσε καμμία προσοχή στα λόγια του. Τό μόνο που την ένδιέφερε ήταν ότι ο Ντάν θά έβρισκε δουλειά.

Μ' αύτή τή σκέψι ήταν χαρούμενη όλη την ήμερα.

Τό γκρέμισμα

Αν πήρε τόν Ντάν στο τηλέφωνο, παρά προτίμησε να πάη ή ίδια στο σπίτι του μετά τó γραφείο.

Φόρεσε τó πιο όραίο της φόρεμα και πήρε τó λεωφορείο.

“Ήταν μέσα. “Ακουε τά ήθημά του στο μικρό δωμάτιο. Μία τρελλή επιθυμία της ήρθε τότε να τού φωνάξη από μακριά, αλλά δεν τó έκαμε, παρά ανέθηκε τά λίγα σκαλοπάτια κι' έχτύπησε.

Ο Ντάν, όταν ήρθε να της άνοιξη φορούσε τίς πυτζάμες του. Τά μαλλιά του ήταν άχτένιστα και τó πρόσωπό του κατακόκκινο.

—Τώρα ξυπνησες, Ντάν; τού είπε και χωρίς να θέλη έννοιασε να φεύγη από την καρδιά της όλη ή χαρά. Μήπως ειναι άρρωστος; ρώτησε με δισταγμό.

—Οχι, είμαι πολύ καλά, της απήντησε, αλλά τά μάτια του άπέφευγαν να συναντήσουν τά δικά της. Χτές τó βράδυ θάρχόμουν για να θυγώμε έξω, αλλά την τελευταία στιγμή μου συνέβη κάτι και...

—Δεν πειράζει, τόν διέκοψε εκείνη κι' ήταν έτοιμη να τού πη την ευχάριστη είδησι, όταν διέκρινε επάνω στο τραπέζι ένα άδειο μπουκάλι από λικέρ και πλάι του δυό λερωμένα ποτηράκια.

Αυτός ήταν λοιπόν ο λόγος που δεν πήγε να την πάρη τó προηγούμενο βράδυ!

Νατόσο δεν τού έκαμε καμμία παρατήρησι. Κατάλαβε πώς ήταν άνάγκη να παραβλέψη όπως έκανε και τόσες άλλες φορές.

—Ντάν, έχω να σου άναγγείλω κάτι πολύ εύχάριστο, τού είπε τέλος χαμογελώντας. Σου βρήκα μία δουλειά. Τό μόνο που σου μένει τώρα εινε να όπλισής με θάρρος. Ο προϊστάμενός μου μου ύποσχέθηκε ότι θά σε τοποθετήση σε μία καλή θέση στο μηχανουργείο...

Ο Ντάν δεν της απήντησε στην άρχη, παρά έγύρισε και την έκτύπησε επί πολλήν ώρα στα μάτια.

Τέλος της είπε:

—Θέλεις να πής ότι πρέπει να πάω εργάτης... Αυτό ήρθε να μου άναγγείλης;

—Ναί... ναι... γιατί; Δεν εινε κι' αύτή δουλειά, Ντάν; “Εγύρισε τó κεφάλι του προς τó άλλο μέρος κι' ύστερα προχώρησε στο παράθυρο.

—Φεύ, δεν τó καταλαβαίνεις; άραγε; έκαμε. Δεν μπορώ να αναλάβω έγω μία τέτοια δουλειά. Εκεί θά καταστραφή τó μέλλον μου. Δεν εινε εύκολο έπειτα να βρης μία θέση άξιοπρεπή, άμα κατέδης τόσο χαμηλά..., δεν έχω δικη;

Μά δεν έννοούσε λοιπόν ο Ντάν ότι ή άνάγκη τού επέβαλλε να εργασθί όπωσδήποτε; Δεν ήξερε ότι τότε μονάχα θά μπορούσε να την κάμη δική του όταν θά κατάφερνε να κερδίξη κι' αύτός κάτι, έστω και έλάχιστο;

—Όστε αύτή την άπάντησι μου δίνεις, Ντάν; Δεν έχεις να μου πής τίποτ' άλλο; τού είπε με φωνή που έτρεμε. Τό ξέρεις ότι ο Πάλ βρήκε δουλειά κι' ότι παντρεύθηκε; Και αύτός παίρνει λίγα, αλλά δεν φοβήθηκε. “Αποφάσισε να εργασθί με δεκαοχτώ δολάρια την έβδομάδα, μόνο και μόνο για να μπόρηση να παντρευθί αύτην που αγαπούσε. Εκείνος δεν φοβήθηκε...

—Φεύ, δεν είσαι καθόλου λογική. Δεν βλέπεις τά πράγματα όπως εινε στην πραγματικότητα; την διέκοψε ο Ντάν.

Εκείνη όμως δεν τόν άφησε να τελειώση. Ο θυμός της είχε κάμει κατακόκκινη.

—Ο κύριος Έμερσον μου είπε ότι ή δουλειά αύτή εινε πολύ καλή, αλλά ότι έσύ δεν θά θελήσης να την αναλάβης, γιατί εινε λίγο κοπιαστική. Νά που είχε δικη!

—Ο Έμερσον; Μιλάς για τόν φίλο σου; έκαμε ο Ντάν κυττάζοντας την τώρα με μίσος. “Όποτε ετσι; Αυτός έφρόντισε να με τοποθετήση σ' αύτή την ώραία θέση; “Ο φίλος σου, που σε κρατά να συνενεργάσθης όταν φεύγουν όλοι οι άλλοι ύπάλλαιοι από τó γραφείο. “Ασφαλώς, θά είσαι πολύ καλή μαζί του αύτάν τόν τελευταίο καιρό, Φεύ, γι' αύτό κι' εκείνος έφρόντισε να σε εύχαριστήση...

—Ντάν! Ντάν! Πάψε πιά! Πάψε! Χωρίς να ξέρη τί κάνει, προχώρησε στην πόρτα, την άνοιξε όρμητικά κι' έφυγε.

Στό διαδρόμο, άκουσε τó όνομά της, αλλά δεν σταμάτησε. Σαν τρελλή, κατέβηκε στο δρόμο κι' άρχισε να τρεχί.

—Όταν έφθασε στο σπίτι της ήταν ακόμα πολύ νωρίς, γι' αύτό δεν της φάνηκε καθόλου παράξενο που είδε μπροστά στην πόρτα τού οικοτροφείου της τó αυτοκίνητο τού Ντίκ Έμερσον.

Εκείνος μάλις την είδε, κατέβηκε κι' έτρεξε κοντά της.

—Φεύ! Είχα άρχισει να άπελπίζομαι!, της έφώναξε από μακριά. “Ήρθα για να σε πάρω να φάμε μαζί. Ξέρεις πώς άρα περιμένα εδώ; “Ελα γρήγορα, μη μου πής πώς έχεις φάει. Γιατί, κι' αν ακόμα έφας, θά ξαναφάς μαζί μου.

“Η Φεύ όχι μόνο δεν τού είπε πώς έφας, αλλά δεν τού μίλησε καθόλου. Έμπήκε μονάχα στο αυτοκίνητό του και τόν άκουε σιωπηλή που μιλούσε, χωρίς να καταλαβαίνει τί της έλεγε.

—Θά πάμε στο «Μαύρο Γάτο», της είπε. Δέ μ' άρέσει, είν' ή αλήθεια, καθόλου αύτό τó κέντρο, αλλά βρίσκει κανείς εκεί θαυμάσια μπιφτέκια. “Υστερα φεύγομε και πάμε κάπου άλλο.

“Εχεις πάει ποτέ σου στο «Μαύρο Γάτο»;

—Ναί, ναι, ήχηα πολλές φορές, τού απήντησε εκείνη σαν ύπνωτισμένη.

Δέν ήθελε τόν ξένο

Όταν έφθασαν, εκείνος διέταξε άμέσως κοκτέηλ. Στην άρχη ή Φεύ ήταν ευδιάθετη, γελούσε, μιλούσε, και σ' αύτά την ύποδοχούσε τó πιστό, όταν όμως αντίκρυσε τή Λούσυ και τόν Πάλ τά πράγματα άλλαξαν.

—Φεύ!, έφώναξε ο Πάλ μ' ένθουσιασμό.

Αλλά μάλις είδε ότι, αντί τού Ντάν, ο συνοδός της ήταν ένας άλλος, άγνωστος σ' αυτών, έμεινε με άνοιχτά τó στόμα.

—Καλησπέρα, Πάλ, είπε ή νέα προσπαθώντας να δώση στο ύφος της μίαν άφέλεια.

Και άμέσως ύστερα έσπευσε να συστήση τó ζεύγος τών φίλων της στόν καβαλλιέρο της.

—“Απόψε γιορτάζομε την πρώτη νύχτα τού γάμου μας, είπα ή Λούσυ. Βέβαια, θά κάμωμε κάπως περισσότερα έξοδα από όσα πρέπει, αλλά τί να γίνη; Δεν παντρεύεται κανείς κάθε μέρα...

Τό χέρι της δεν άφινε ούτε στιγμή τó μπράτσο τού Πάλ. Μέσα σ' όλόκληρο τó κέντρο, οι δυό τους ήταν τó πιο εύθυμο ζευγάρι εκείνο τó βράδυ.

“Η Φεύ, παρ' όλο που τούς αγαπούσε και τούς δυό πολύ, έννοιωσε μία κρυφή χαρά όταν άπομακρύνθηκαν από τó τραπέζι τους. Της ήταν άδύνατον να τούς βλέπη.

—Φαίνονται δυό τρελλόπαιδα, έκαμε ο Ντίκ Έμερσον.

“Η Φεύ, έκαμε πώς δεν πρόσεξε. Τί να τού έλεγε; “Οτι κι' ή ίδια θά λαχταρούσε να είχε μία τέτοια τρέλλα;

—Τώρα που φάγαμε, μπορούμε να πάμε σε κάποιο άλλο κέντρον για χορό, είπε πάλι ο Ντίκ.

“Η νέα δεν τού έφερε καμμιάν αντίρρηση.

—Θά προτιμούσα, αν ήθελες, να κάναμε κανέναν μακρινό περιπάτο. Ο καιρός εινε θαυμάσιος και δεν άξίζει να κλειστούμε μέσα σε μία σάλλα, της είπε σε λίγο όταν έκάθησαν στ' αυτοκίνητο.

Ο άέρας που έχάιδευε τά πρόσωπά τους ήταν μυρωμένος από τó άρωμα τών λουλουδιών. Τό φεγγάρι, από την ούράνια υστράτα του, τούς συνάδευε βήμα προς βήμα.

Σ' όλο τó δρόμο δέ μιλούσαν καθόλου. “Η όμορφη κούρσα τού Ντίκ, ύστερα από μισήν ώρα διαδρομή, διέσχιζε τώρα ένα τοπίο όλόετα έρημικό.

—Εδώ εινε περίφημο, Φεύ, δεν συμφωνείς; ρώτησε ο Ντίκ άφου πρώτα σταμάτησε. Είσαι τόσο ώραία άπόψε! έπρόσθεσε σε λίγο άγκαλιάζοντας την.

“Η Φεύ ήταν τόσο σαστισμένη, που δεν σκέφθηκε να φέρη καμμιάν αντίστασι όταν εκείνος την έσφιξε στην άγκαλιά του και την έφίλησε.

—Φεύ, τή χείλη σου εινε τόσο κρύα, άγάπη μου, είπε πολύ σιγά εκείνος. Πρέπει να μάθης πώς φέρονται δυό έρωτευμένοι, πρέπει να είσαι πολύ διαχυτική.

—Οχι, όχι, Ντίκ. έκαμε εκείνη.

—Και όμως, πρέπει να καταλάβης πώς σ' αγαπώ, πώς είμαι τρελός για σενα.

—Πρέπει να γυρίσω στην πανσιόν, Ντίκ!, έφώναξε σχεδόν θυμωμένα εκείνη. Πρέπει να με συνοδεύσης στο σπίτι μου. Έχω κάτι να τελειώσω άπόψε.

Εκείνος έχαλάρωσε τó άγκάλιασμά του.

—Μού φαίνεται πώς χάνω τόν καιρό μου προσπαθώντας να σε κάμω ν' αλλάξης τίς άρχές σου, Φεύ, της είπε ο νέος άπογοητευμένος. Και όμως θά μπορούσες να διασκεδάζεις θαυμάσια μαζί μου...

Εκείνη όμως δεν ήθελε να διασκεδάση με έναν ξένο. Δεν ήθελε τόν ξένο αυτόν άνδρα. Μονάχα έναν αγαπούσε αύτή, και τώρα, που είχε δη τή Λούσυ και τόν Πάλ, δεν μπορούσε να τόν ξεχάση, δεν μπορούσε να καθησυχάση τή συνειδήσι της.

Ο Ντάν δεν την αγαπούσε

Επί τέλους, πήγε στο δωμάτιό της. Πολύ γρήγορα, άλλαξε τó φόρεμά της, χτένισε τά μαλλιά της

ΟΤΙ ΔΙΑΚΟΜΕΘΑ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 110

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Το τελικόν σημείον ή δριον μέ-
χρι του οποίου φθάσει τι.— Κατοι-
κος μεγάλου Ευρωπαϊκού κράτος.
- 3) Κινηματογραφικόν έργον της
ποσπαρελθούσης χειμερινής περιόδου,
με πρωταγωνιστές την Βιδιάν Ρα-
μάν και τόν Πιέρ Μπλανσάρ.
- 4) Πάν άνοιγμα επί τινος επι-
φανείας.— Πρόθεσις.
- 5) Αρχιερεύς τών 'Ιουδαίων ά-
νακόνας τών 'Ιησούν.
- 6) Μικρόν μετάλλινον ή ξύλινον
ροδίδιον σιμυρόν κατά τό έν του ά-
κρον.— Φωγην.
- 7) Σοάσματα.
- 8) Έσολκείται άποραιτήτως έν-
τός μιας έρωτικής έπιστολής.—Πρό-
σωπον της άρχαίας ελληνικής μυθο-
λογίας, μήτηρ του Έρμού.
- 9) Άυάρημα, παράπτωμα δυστύ-
χημα, άδίκη.
- 10) Λεπτοτάτη πνοή άνέμου, μό-
λις αισθητή.— Αριθμητικόν σύμ-
βολον τών άρχαίων, ίσον πρὸς 10 μα-
νάδας.
- 11) Άρχαίον όνομα της επί του
Αιγαίου πελάγους παραλιακής Μι-
κρας 'Ασίας.
- 12) Αριθμητικόν (τό θηλικόν).
— Ποσοτικόν έπίρρημα 'δημητικόν'.- 13) Ο μη έκδηλούμενος, άγνω-
στος εις τούς άλλους, μυστικός.
- 15) 'Ελδωσα λανθάνουσα τά...
λέγει.— Ξύλινον σκεύος έν δ' ζυμού-
ται ό άρτος, πλύνονται άσπρόρουχα
ή ποτίζονται ζώα.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) Μουσική σύνθεσις διά τοία όρ-
φανα (λέξεις Ιταλική).— Επί άν-
θρώπων, τό πλήθος του λαού και τ-
ός οι έργαζόμενοι κοινωνικές τά-
ξεις.
- 2) Παγκοσμίου φήμης ήθοποιός
του κινηματογράφου (όνομα και επί-
νομον).
- 3) Έλαφρά άπόκλισις από της
κανονικής πορείας ή καταστάσεως.
— Η πρὸς τήν θάλασσαν άκρα της
ξηράς.
- 4) Άνήκουν ή αναφέρονται εις
τήν πόλιν ή τούς κατοίκους της.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ΑΡ. 1

- 1) Χώρα της Β. Δ. Ευρώπης κα-
ταμεριμένη μεταξύ Σουηδίας, Νορ-
βηγίας και Φινλανδίας.
- 2) Ο μεγαλύτερος ποταμός της
Ν. Αφρικής έκβάλλων εις τόν Α-
τλαντικόν.
- 3) Περιοχή της Β. Γαλλίας.
- 4) Ο μέγιστος τόν ποταμὸν της
'Αλβανίας, δεξιὸς παραπόταμος του
Σαού εν Νοτιοεσλαβία.
- 5) Νήσος τών Κυκλάδων, Β. της
Θήρας.
- 6) Πόλις της Γαλλίας επί του
Σηκουάνα, Β. Δ. τών 'Ισπανιών. Έν
αυτῇ υπεγράφη ή συνθήκη ειρήνης
μεταξύ Συμμάχων και Βουλγαρίας.
- 7) Τμήμα του Ειρηνικού 'Ωκεανού
μεταξύ Α. Σιβερίας και της χει-
ρσονήσου Καμτσάτκας.
- 8) Ο μεγαλύτερος ποταμός της
'Αφρικής.

Εάν τώρα βρήτε όλα τα άνωτέρω
διαφημιζόμενα όνόματα, δια του μὲν

Κυρίες μου! Μην παρασύρεσθε!

Όταν άποφασίσετε να κάμετε περμανάντ, προτιμήσατέ
μας, διότι είμεθα άσυναγώνιστοι.

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Επίσης έκτελούμεν τήν τελευταίαν μοντέρναν 'Ιαπωνέι-
κην μίζ—άν—πλί σε στύλ που επιτρέπει να κυκλοφορήτε ά-
σκεπείς.

Χαλκοκονδύλη 13. — Τηλέφ. 53-277.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ.

Προσέχετε τήν
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ σας
Μην έμπιστευέσθε όποιον
όηποτε, διότι τ' άποτε-
λέσματα μιας κοινής κα-
κόχνης

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

είνε μοιραία!
Μετά τό πρώτο
λούσιμο θ' άντικρύσετε
τόν καθρέφτη σας ένα
κεφάλι ξεφτισμένο με κα-
κόχνης άκαθόριστες και
ανάκατες... πρώην κμτοῦ
κλες.

Στά ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΑ
μας ή εργασία μας στην
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ είναι υπεύ-
θυνη, διότι στηρίζεται
άφ' ενός στην τέχνη και
τήν πείρα μας και άφ' έ-
τέρου στα νεώτατα ειδι-
κά φάρμακα και τό τε-
λειστάτου τύπου μηχανή-
ματα.

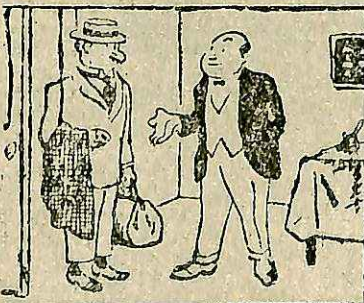
Με τήν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
μας θα έχετε πάντοτε τό
κεφάλι σας φορμαρισμέ-
νο και μετά τό λούσι με χωρίς τήν επέμβασι της Μιζαμπλί.
Ιδού τό Μυστικό μας!

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Άγ. Κωνσταντίνου 12 και 11, Τηλ. 53-100.

ΟΟΙΝΕ

σμός, ό οποίος όμως πιστεύουμε ό-
τι θα ένδοσιαση πολλούς αναγνώ-
στας μας, μικρούς και μεγάλους.
Ο διαγωνισμός αυτός ες άλλου δεν
άπαιτεί παρά λίγη σπατάλη πνεύ-
ματος, πράγμα τό όποιον δεν θα σας

συνείδη και λίγες φορές.

Τό δημοσιεύμενο κλισέ άντιπρο-
σωπεί μια γελοιογραφία της ό-
ποιας όμως έχασαμε τήν λεζάντα.
Ζητούμε λοιπόν από τούς αγαπητούς
αναγνώστας μας μία νέα λεζάντα,
γεμάτη πνεύμα φυσικά, πρωτότυπη
και όρεκτα ενδιαφέρουσα. Είνε πε-
ριττόν να τονίσωμεν ότι ή λεζάντα
αυτή πρέπει άποσπώσθαι να σχετίζε-
ται με τήν εικόνα μας.

Τά όνόματα δούν μας άποστεί-
λουν λεζάντες, καθώς και οι καλύτε-
ρες λεζάντες θα δημοσιευθών, στην
σελίδα αυτή του μεταστροφικού τεύ-
χους μας.

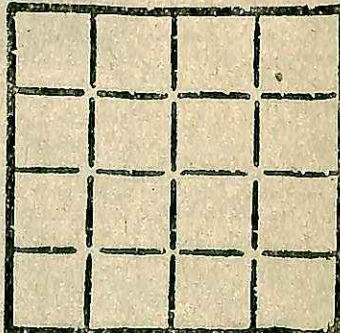
Οι λεζάντες να άποστέλλονται ώς

έξης:
Περιοδικόν «ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ»,
(Τμήμα διαγωνισμών)
Σανταρόζα 5.—'Αθήνα.

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

(ΑΡΙΘΜΟΣ 1)

1	3	5	7
9	11	13	15
17	19	21	23
25	27	29	31

Τοποθετήσαντε τούς 16 άνωτέρω
δημοσιευμένους αριθμούς έκαστον
έντος έκαστου τετραγωνιδίου του ά-
νωτέρω δημοσιευμένου τετραγώνου,
όπως ότε προσθέτοντες τούς τετα-
ραγμένους αριθμούς έκάστης στήλης, ό-
ριζοντίως, διαγώνως και καθέτως να
βρίσκειτε πάντα ός σύνηλον: 64.

Π. χ. : 3+13+21+27=64

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΙΔΑ

ράφρες, στις καπελλοφύες. Τρέ-
χουν ακούραστες, διανύουν άλλολη-
ρα χιλιόμετρα και ποτέ δεν κουρά-
ζονται, ποτέ δεν δυσαναχετούν.
Ας ξεκουρασθούμε λοιπόν κι ε-
μείς λιγάκι από τις φροντίδες του
ντυσίματος μας κι' άς απολασώμε
τά μπάνια μας, τήν έξοχή μας, τή
θάλασσα, τό δουνό.

Κουβεντούλες

Σήμερα θα σας μιλήσωμε για
τήν επιδερμίδα σας, διότι καθώς
όλων από τά γράμματα που λαμ-
βάνω πολλές ή επιδερμίδες ξηρά,
ποτέ λέγεται ή επιδερμίδα ξηρά,
ποτέ λιπαρά και θέλετε να σας
πώ πως θα τό καταλαβαίνετε για
νά κανονίσετε τήν κρέμα σας. Λοι-
πόν άκούστε: Κατ' αρχήν οι ξαν-
θες έχουν ξηρά επιδερμίδα και ή
ξηρά επιδερμίδα σκάει εύκολα και
άποκτά πρόωρα ρυτίδες. Οι μελα-
χροινές έχουν ως επί τό πλείστον
λιπαρά επιδερμίδα και οι καστανές
έχουν τό καλύτερο είδος επιδερμι-
δος δηλαδή αυτήν που έν εινε ού-
τε πολύ ξηρά ούτε λιπαρά, αλλά
άκριβώς ό,τι πρέπει. Φυσικά ό κα-
νών αυτός όπως και όλοι οι κα-
νόνες έχει τις εξαιρέσεις του, μα
έμεις μιλούμε για εκείνο που συμ-
βαίνει συνήθως. Πως θα καταλα-
βατε τί επιδερμίδα έχετε; Απλού-
στα αν γυαλίσετε, αν έχετε στυ-
ράκια, μημικία και τό πρόσωπό
σας βγαίνει λιπαρό, έχετε επιδερμι-
δα λιπαρά. Αν δεν γυαλίσετε και
αισθανέσθε τήν επιδερμίδα σας να
τεντώνη, τήν βλέπετε να σκάει,
είνε ξηρά και τής χρειάζεστε τώ-
ναις που θα τής τήν δώση τό κρύο
νερό, ή τελεία άποφυγή λουσίων που
έχουν οινόπνευμα και χρησιμοποίη-
σις μιας κρέμας λιπαράς.

Στις λιπαρές επιδερμίδες χρειά-
ζεται ζεστό νερό, κρέμας που δεν
άφινουν λιπαρά ουσία και λουσίων
στυπτικές αυτές που λεγονται γαλ-
λικά ά σ τ ρ ε ν ζ α ν τ έ τ α ι α
λ. χ. εινε ή Σερκ που εινε πολύ
καλή για ξηρές επιδερμίδες, όπως
είνε ή Νιδέα για ξηρές επιδερμι-
δες κλπ. Μη ξεχνούμε ότι όλες οι
μαρκες κρεμών προσώπου έχουν
δύο ειδών κρέμες για λιπαρά επι-
δερμίδα και για ξηρά.

Ένα περίφημο και άπλουστατο
καλλυντικό για όσες έχουν ξηρά ή
κανονική επιδερμίδα εινε τό ζουμί
από άγγουρι τό καλοκαίρι. Το ζυ-
νομε, τό περνούμε από τούλπανι
και με τό ζουμί αυτό που διατη-
ρείται στο ψυγείο 4 — 5 ημέρες
πλύνετε τό πρόσωπό μας. Όσες
έχουν λιπαρά επιδερμίδα άς πλέ-
νουνται με αφέψημα από μπλεάν-
θη. Γενικά δε πρέπει όλες να ά-
ποφεύγουμε τις άποτομες μεταλλά-
γες του καιρού, δηλαδή αν είμα-
στε καθισμένες κοντά στη φωτιά
άς μη δώουμε άποτόμως στο κρύο
και τανάπαλιν.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Είνε ό μήνας που παρουσιάζει
μία σχετική άπραξία όσον αφορά
τήν μόδα. Όλες οι καλοκαιρινές
τουαλέτες, τά ταγιεράκια, τά
πρωινά φορεματάκια, οι μπλουζί-
τσες, οι φούστες εινε όλα στη θέ-
σι τους. Δίνουν και παίρνουν και
οι κομψές Έλληνίδες αναπαύονται
εις τας δάφνας των. Περνούν τις
ώρες τους με μπάνια, παιχνίδια
στη θάλασσα, έκδρομες, περιπά-
τους, όκτοπλοία. Είνε ό μόνος
μήνας που ξεκουράζονται λίγο...
από τό να αγοράζουν. Μα σε λί-
γες μέρες θα... επανέλθουν βριμύ-
τερες. Κατά τας 15 Σεπτεμβρίου
θ' άρχίσουν οι πυρετώδεις κοῦρ-
σες στα μαγαζιά, τά δειγματάκια,
τό χάρισμα στις βιτρίνες. Πού τις
χάνει, που τις βρίσκει τις 'Α-
θηναίες. Στην όδον Έρμου, στις

Τό νεοῦ της έβδομάδος

Δ ε υ τ έ ρ α : Ντομάτες γε-
μιστές, έλιές, φρούτο. Το δρόμο:
Κολοκυθάκια τηγανιτά, σαλάτα.

Τ ρ ι τ η : Μακαρόνια με σάλ-
τα άσπρη στόν φούρο, τυρί,
φρούτο. Το δρόμο : Κολοκυθάκια
γιαχνί, έλιές.

Τ ε τ α ρ τ η : Μελιτζάνες (μάμ,
τυρί, φρούτο. Το δρόμο: Σαρδέλες
βραζιλιάν, σαλάτα πατάτες, ντο-
μάτες, φρούτο.

Π έ μ π τ η : Σούπα από κρέας
και βραστό. Το δρόμο: Από τό
βραστό που έμεινε κροκέτες και

μία σαλάτα από βόλτα βραστό.
Π α ρ α σ κ ε υ ή : Κολιούρι
ψητούς και ντοματοσαλάτα, τυρί,
φρούτο. Το δρόμο : Κολοκυθάκια
τηγανιτά, πουρέ πατάτες, τυρί,
φρούτο.

Σ ά β β α τ ο : Μπάμιες ή
εσσολάκια λαδερά, τυρί, φρούτο.
Τό δρόμο : Παπουτσάκια κολου-
θάκια, τυρί φρούτο.

Κ υ ρ ι α κ ή : Πιλάφι με σάλ-
τα ντομάτα, μοσχάρι ρόστο με
πατάτες τηγανιτές. Το δρόμο: ύ-
πόλοιπο κομμένο φετάκια και σερ-
βιρισμένο κρύο με λίγα χόρτα βρα-
στά της άρεσκείας σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Β ε ν ε τ ρ ι ά ν α ν Δ. Κ.—
Τώρα που εινε στην έξοχή αφέ-
σατε τό πρόσωπό σας να ξεκουρά-
ζεται όλη τήν ήμερα, να πλύνετε
με ζεστό νερό και κάθε νύχτα να
καθαρίζετε τό πρόσωπό σας με αλ-
τό τό μίγμα: Ροδόνηρο 200 γρ.
βάμμα βενζόνης 2 γρ. Όταν γυ-
ρίσετε στην πόλι πάρτε μία κρέ-

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ
Ένα χρώμα θιθάνας εύμορφίας

ρα του 'Ινστιτούτου εκέτις που να
είνε για λιπαρές επιδερμίδες.
Α. Χ. Α., Βόλον.— Παραπονεί-
σθε, καλή μου φίλη, μά λάβετε υπ-
όψιν ότι προηγουόντα άλλα γράμ-
ματα του ίδιου σας και είμαι έ-
ναγκασμένη να κρατώ σειρά. Λοι-
πόν για πούδρα σας συνιστώ τήν
ΜΠΛΟΝΤΕΛ, εινε σχετικώς φθηνή
(50 δρχ.) και θα τήν βρήτε σε
23 χρωματισμούς. Όταν επιστρέ-
ψετε ζητήστε τήν στοῦ Μανθου-
λου (Καραγεωργιδίτης) και σε άλ-
λα μυρωπώλεια. Για χρώμα ίδια
λέξετε τό ροδακινύ.

Ξ α ν θ ο ῦ λ α ν, Βόλον.— 'Α-
πορώ πως ένθ' εινε ξανθιά έχετε
λιπαρά επιδερμίδα, συνήθως οι
ξανθές έχουν ξηρά. Έξ αιτίας της
λιπαρότητος της επιδερμίδος έχ-
τε και τά στυράκια. Λοιπόν να
χρησιμοποιείτε συχνά νερό με κα-
λώνια και να πλύνετε συχνά (2—
3 φορές τήν έβδομάδα) με νερό
βρασμένο, στο όποιον να διαλύετε
δόρακα (στό 1 ποτήρι νερό ένα
κουταλάκι γλυκού σκόνη δόρακος).
Νά άποφεύγετε τά λαδερά, τά πα-
στά και να χρησιμοποιήτε κρέμα
που να μην άφινει λίπος. Δοκιμά-
στε και δεν θα μετανιώσετε. Σε
ένα-δύο μήνες θα ιδήτε μεγάλη βελ-
τίωση.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ
ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ.....

Μ'αυτή τή φράση χα-
ρακτηρίζουντό 'Ινστι-
τούτο της Μ^{me} KETTY
όλοι όσοι έρχονται
σ'έπαφή μ'αυτό. Και
δέν έχουν άδικο! Για-
τί, πραγματικά, τό 'Ιν-
στιτούτο της Μ^{me} KETTY
(Έρμου 42. Τηλ 22-0-88)
δέν έννοει να ήσυχάση,
ούτε να έπαναπαυθή στις
έπιτυχίες του. Διαρκώς
μελετά, διαρκώς παρακοι-
λουθεί τις προόδους του
έξωτερικού και διαρκώς
βελτιώνει τά προϊόντα
και τας μεθόδους του.

Και τώρα πάλι έχει να
μάς παρουσιάση νέες έκ-
πληξίες. Νέα προϊόντα
τοῦ 1940. Νέες λοσιόν,
νέες κρέμες, νέες μάσκες
"Όλα σε νέες βιταμινο-
χες συνθέσεις, που άπο-
τελοῦν τήν τελευταία λέ-
ξη της έπιστήμης.

13ον

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὸ συμπλέγμα τῶν δύο ἀνδρῶν, πρὶν ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε ἐκπληρωμένοι στὸ γρασιδί.

—Τί κανεῖς αὐτοῦ, Ἑστεμπάν; Τρελὰ λάθηκες μήπως;
—Ὁ μεξικανὸς βρέθηκε μ' ἓνα πηδημα ὄρθιος.

Ὁ Φένγουϊκ ἐπωφεληθῆκε ἀπὸ τὴν ἀνελπιστὴ αὐτὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ σηκωθῇ καὶ αὐτὸς ὀρθιος.

Μὲ τὴν διαφορὰ, ὅτι ἐκεῖνος πού εἶχε παρουσιάσῃ τὸσον ἀπορόπτα, ἐφόβισε τὸν τυχοδιώκτη περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ κοφτερό μαχαίρι τοῦ μεξικανοῦ.

Καί μὲ μάτια ὀρθάνοιχα ἀπὸ τρόμο, ἐκύτταξε τὸν Τσάρλι Ἑβὸρς, αὐτὸν πού ἐκρατοῦσε τόσον καιρὸ αἰχμάλωτό του.

—Εἰς ἐδῶ!... ἐτραύλιζε, σκουπιζόντας μηχανικά μὲ τὸ χέρι του τὸ ἰδρωμένο του μέτωπο.

—Ναί, Μάρκ Φένγουϊκ! Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ἐπερίμενες νὰ μὲ δῇς μπροστὰ σου ἐδῶ!... Καί δὲν πρέπει νὰ εἰσαι δυσαρσημένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη ἐμφάνισί μου, γιατί, ἂν δὲν κάνω λάθος, σ' ἔβγαλα ἀπὸ μιὰ θέσι πολὺ δύσκολη... Δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἐνας ὑπόκωφος γρυλλισμὸς ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Φένγουϊκ.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ἑστεμπάν στεκόταν ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος. Ἀπὸ τὴν στάσι του, φαινόταν ὅτι ἐνοίωθε κάποιο σεβασμὸ γιὰ τὸν Τσάρλι καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐπέμβῃ στὴν συζήτησί του μὲ τὸν Μάρκ.

—Πρὸ ὀλίγου —ἐξηκολούθησε ὁ Ἑβὸρς— κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν θάμον σὲ ἀκουσα νὰ ἐπαλαιωμένας τὴν αἰσχρὴ συκοφαντίαν ὅτι ἐγὼ ἐσκότωσα τὸν Λέ Φενύ. Σὲ προκαλῶ νὰ τὸ ξαναπῇς αὐτὸ μπροστὰ μου!...

Ὁ Μάρκ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ θυγῇ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Θανάσιμη κούρασις ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Οἱ ὦμοί του εἶχαν κυρτωθῇ, οἱ ρυτίδες πού αὐλάκωναν τὸ μέτωπό του ἔγιναν πρὶν δαθεῖς καὶ ἡ ὥχρη ἐπιδερμὶς του ἐπῆρε ἓνα ἀσχημὸ κίτρινο χρώμα.

—Επιμένεις πάντοτε ὅτι ἐγὼ εἰμαι ὁ δολοφόνος τοῦ Γάλλου γιατροῦ; Ξαναρώτησε ὁ Ἑβὸρς μὲ βροντώδη φωνή. Δὲν ἀπαντᾷς, ἔ; Ὁμιολογεῖς, λοιπόν, ὅτι ἐσὺ ἐσκότωσες τὸν καλὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο, πού σὲ εἶχε τιμῆσει μὲ τὴν φιλία του;

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἐπερίμενα τὴν ὁμολογία σου γιὰ νὰ θεβαινωθῇς ἐπὶ ἐσὺ ἔκανε τὸ ἐγκλημα αὐτό. Φαντάζομαι ὅτι τῆς ἰδίας γνώμης θὰ εἶναι καὶ ὁ Ἑστεμπάν Ἀρραγουιλιέρας...

Ὁ μεξικανὸς ἐκοῦνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του.

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῄγκωσε τὰ στήθη τοῦ Φένγουϊκ.

Καταλάβαινε ὅτι εἶχε χάσει πρὶν τὸ παιχνίδι, ὅτι ἦταν στὴν διάθεσι τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, πού ἔβλεπαν τὴν καταστροφὴν του.

Καί ὅμως, ἡ ἐλπίδα, ἡ μεγάλη αὐτὴ δύναμις πού δὲν ἀφίνει τὸν ἄνθρωπο ὅτε καὶ στίς χειρότερες στιγμὲς του, τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ κά-

ποια σάνίδα σωτηρίας, νὰ θυγῇ ἀπὸ τὴν δύσκολη θέσι...

Ὁ Ἑστεμπάν ἐμάντευσε, μὲ τὴν ἀνεπτυγμένη διανοητικὴ του δύναμι, τίς σκέψεις τοῦ Μάρκ.

—Ἀδικὰ προσπαθεῖς νὰ γλυτώσῃς! τοῦ εἶπε. Τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ σου, πού τὴν προετοίμασες ἐσὺ ὁ ἴδιος... Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχες καταλάβει ἀπὸ καιρῶ. Καί ἂν ἀκόμα κατορθώσῃς νὰ ξεφύγῃς τώρα ἀπὸ τὰ χέρια μας, ἡ ἐκδίκησις τοῦ ὀρυγείου θὰ σὲ χτυπήσῃ ἀλύπητα, ὅπου καὶ ἂν πᾶς, ὅπου καὶ ἂν κρυφθῇς!...

Ὁ Μάρκ ἐσώπαινε πάντοτε. Αὐτός, πού ἦταν πάντοτε τόσο τοληρός, τόσο θαρσύνος, δὲν ἤξερε τώρα τί ν' ἀπαντήσῃ στὰ ὅσα τοῦ ἔλεγε ὁ ἀνηλεὴς κατήγορός του. Καί οὔτε ἐπιχειροῦσε νὰ διατηρήσῃ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς ἀξιοπρεπείας του.

Ἐδινε πρὶν τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου ἐκμυθνεμένου ἡθικῶς.

Ἐξαφνα, πᾶσαι ἀπὸ μιὰ δεινροστομία παρουσιάσθησαν δύο ἄλλα πρόσωπα, πού ἀπέσπασαν γιὰ μιὰ στιγμή τὴν προσοχὴ τοῦ Ἑστεμπάν καὶ τοῦ Τσάρλι.

Μιὰ χαρούμενη ἀναφωνήσις ἐβῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τους, ἐνῷ συγχρόνως ὁ Φένγουϊκ ἄφηγε ἓνα οὐρλιασμα τρόμου.

Τὰ δύο νέα πρόσωπα πού ἔμπαιναν στὴ σκηνή, ἦσαν ὁ Σάρλ Λέ Φενύ καὶ ἡ ἀδελφή του ἡ Μπέθ.

Ἐκεῖνο, ὅμως, πού ἔκανε τὸν Μάρκ νὰ φοβηθῇ περισσότερο, ἦταν τὸ ὅτι ὁ Σάρλ, ὁ «ὠραίος ἀνέτηρος», δὲν ἦταν πρὶν τόσο ἀνέτηρος. Ἐξακολουθοῦσε νὰ στηρίζεται σ' ἓνα μπαστούν καὶ νὰ προχωρῇ μὲ κάποια δυσκολία ὁπωσδήποτε ὅμως, ξαναβρῆκε τὴν χρῆσιν τῶν ποδιῶν του.

Ἡ Μπέθ, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, ἔστειλε ἀπὸ μακριὰ ἓνα χαίρετισμόν στὸν Τσάρλι.

Ὁ Ἑβὸρς καὶ ὁ μεξικανὸς ἐλησμόνησαν τὸν Φένγουϊκ καὶ ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ ὑποδεχθῶν ὁ πρῶτος τὴν Μπέθ καὶ ὁ δεύτερος τὸν Σάρλ.

Ὁ Μάρκ εὐρῆκε τὴν στιγμή κατὰλληλὴ γιὰ νὰ κάνῃ μεταβολὴ καὶ νὰ χαθῇ σὰν κατὶνός ὑπὸ τοὺς θάμνους καὶ τίς δεινροστομίες τοῦ πάρκου.

Ὁ Τσάρλι, παρ' ὅλη τὴν εὐχάριστη ταραχὴ πού τοῦ ἐπροξέννησε ὁ ἐρχομὸς τῆς ἀγαπημένης του, ἀντελήφθη τὴν ἐξαφάνισι, τὴν θραπέτευσι γιὰ τὴν ἀκρίβεια τοῦ Ἀμερικανοῦ, καὶ ἔκανε νὰ τρέξῃ ἀπὸ πίσω του, νὰ τὸν πιάσῃ.

Μὰ ὁ Ἀρραγουιλιέρας τὸν ἐσταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία του.

—Εἶναι περιττὸν νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὸ κάθαρμα αὐτό! εἶπε. Ὅπου καὶ νὰ πᾶς, δὲν θὰ γλυτώσῃ τὴν ἐκδίκησιν πού τὸν περιμένει. Τὸ μόνο πού κατάφερε τώρα, εἶναι νὰ παρατηρῇ τὸ μωρτίριο τῆς ἀναμνήσεως τῆς τελευταίας του ὥρας... Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν...

Ὁ Ἑβὸρς ὑπεχώρησε, ἂν καὶ ἦταν φανερό ὅτι ἡ ἀπαίσις τοῦ Ἑστεμπάν δὲν τὸν ἐνθουσίαζε ὑπερβολικά.

Ὁ μεξικανὸς ἐπλησίασε τὸν Σάρλ, ἔκανε μιὰ θαθεῖα ὑπόκλησις μπροστὰ του καὶ τὸν ἐρώσῃ μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε ἐλαφρὰ ἀπὸ συγκίνηση:

—Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα;

Ὁ Σάρλ ἐχαμογέλασε.

—Πράγματι, ἀπακρίθηκε, ἔγινε κάποιο θαῦμα προχθές τὸ βράδυ, τῇ στιγμῇ πού καταλάβα ὅτι μποροῦσα νὰ σταθῶ στὰ

πόδια μου χωρὶς δεκανίκια, χωρὶς νὰ μὲ βαστάζουν... Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ φαινόμενα πού δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ ἡ ἐπιστήμη. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂς εὐχαριστήσωμε τὸν Θεὸ ἐπειδὴ μὲ λυπήθηκε ἐπὶ τέλους...

Ὁ Ἑστεμπάν ἔκλεισε τὰ μῦτια του καὶ ἐψιθύρισε μερικά ἀκατάληπτα λόγια, μιὰ προσευχὴ, δίχως ἀμφιβολία, τῆς μυστηριώδους φυλῆς του.

—Δὲν φαντάζεσαι τὴ χαρὰ μου, Σάρλ! εἶπε ὁ Τσάρλι μὲ μάτια δακρυσμέννα.

—Κι' ἐγὼ, Τσάρλι εἰμαι πολὺ εὐχαριστήμενος πού σὲ ξαναβλέπω. Ὑποθέτω, ὅτι καὶ ἡ Μπέθ θὰ δοκιμάζῃ τὰ ἴδια συναισθήματα μὲμένα...

Ἡ Μπέθ ἐκοκκίνισε ἐλαφρὰ καὶ ἔρριξε στὸν Σάρλ μιὰ πλάγια, ἐκφραστικὴ ματιά.

Ὁ Σάρλ ἔκανε μερικά δῆματα ἐμπρός καὶ πίσω, σὰν νὰ ἤθελε νὰ θεβαινωθῇ καὶ πάλι ὅτι ἀπέκτησε τὴν χρῆσιν τῶν ποδιῶν του.

Ἐπὶ τοῦτο, ἀναστένανε θαθεῖα καὶ εἶπε:

—Τί περιεργὸ πλᾶσμα πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἡ χαρὰ μου γιὰ τὸ ἀνέλπιστο θαῦμα πού ἔγινε εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε, ὁμολογῶ, πῶς ὅταν εἶδα ἀπὸ μακριὰ τὸν Φένγουϊκ δὲν ἐνοίωσα μέσα μου τὸ παλὸ μου μίσος ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ...

Ὁ Ἑστεμπάν τὸν ἐκύτταξε παραξενεμένος.

—Μὴ φοβάσαι! τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ Σάρλ. Δὲν πρόκειται νὰ λησιμονήσῃς τὴν ἐκδίκησί μου—τὴν ἐκδίκησί μας... Πάντως, ἐλησμόνησα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐσκότωσε τὸν πατέρα μου, δι' ἐξέχουσε σχεδὸν τὴν οἰκογένειά μας, ὅτι μ' ἔκανε καὶ ἐμένα σκακίτη...

Ἐρχονται στιγμὲς πού εἶναι κανεῖς τόσο εὐτυχισμένος, ὥστε νὰ μὴ διατάξῃς νὰ συγχωρήσῃς καὶ τὸν χειρότερο ἐχθρό σου!

Ὁ Ἑστεμπάν ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι του.

—Τὰ ἐγκλήματα τοῦ Φένγουϊκ—ἐψιθύρισε σ' ἐπίσημο τόνο—εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα πού δὲν πρέπει νὰ τὰ συγχωρῇ κανεὶς...

—Διοφορετικά, διαπράττει καὶ αὐτὸς ἓνα βαρύτερο ἐγκλημα ἀπέναντι τῆς κοινωνίας! προσέθεσε ὁ Τσάρλι.

Ὁ Σάρλ ἐστράφη πρὸς τὴν Μπέθ, τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τῆς εἶπε μὲ προσποιητὴ ἀπόγνωσι:

—Ἀδερφοῦλα μου, δὲν ἀναλυσθάνεις, ἐσὺ τοῦλάχιστον, τὴν ὑπεράσπισί μου, ἀφοῦ ὁ Τσάρλι καὶ ὁ Ἑστεμπάν μὲ μολώνουν;

—Ὁ Σάρλ ἐνῆε δίκην! συνεφώνησε μαζὶ του ἡ Μπέθ. Γινώμαστε καλύτερο ὅταν διώχνουμε ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς ἀπὸ τὴν καρδιά μας κάθε μίσος καὶ κίκα...

Τὰ λόγια αὐτά, τὰ τῶσον ἀπλὰ καὶ πολυσημάντα, ἔκαναν τοὺς τρεῖς ἄνδρες νὰ συγκινηθῶν στὸν ἑαυτὸ τους, ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι ἡ Μπέθ εἶχε δίκην, καὶ νὰ ἐκχάσουν τὸν Μάρκ Φένγουϊκ καὶ ὅλες τίς θλιβερὲς ἀναμνήσεις πού ἐξυπνοῦσε μέσα τους τὸ δνομα αὐτό.

—Μὰ, πῶς βρεθήκατε ἐδῶ; ἐρώτησε ὁ Ἑστεμπάν τὸν Λέ Φενύ γιὰ ν' ἀλλάξουν θέμα ὁμιλίας.

—Μὲ εἰδοποίησε σχετικὰ ὁ Τζέσαλδ Βένερ. Ἦρθε σπῆτι μου νὰ δῇ τὴν Μπέθ, πού μου τὴν εἶχε παραδώσει «ἐπὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Βέρας ἀπὸ τὸ Λονδίνον, καὶ μοῦ ἀφηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπιστολῆς» πού σὺ ἔστειλε ἡ ἀδελφή μου «ἐπὶ διαταγὴ τοῦ Φένγουϊκ»...

Ἦταν, βέβαια, φυσικὸ νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὴν νέα διενέθυνσι τοῦ ἀγαπητοῦ μου Φένγουϊκ... Καὶ ἦρθε, καθὼς βλέπετε...

—Δὲν ἐφοβήθηκες πού ἐπεφτες μόνος σου στὴν φυλὴν τοῦ χειρότερου ἐχθροῦ σου; τὸν διεκώσε ὁ Τσάρλι.

—Ἐννοῖς σου κι' ἐφρόντισα νὰ λάβω τὰ μέτρα μου... Τὴν στιγμή αὐτὴ ἔχουν περικυκλώσει τὸ σπῆτι καμιά εἰκοσαριά ἀστυνομικά, μὲ ἐπὶ κεφαλὰς τὸν Ἑβὸρς καὶ τὸν Γκράντυ, δύο λαγανικά ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, πού μοῦ τοὺς συνέστησε ὁ Τζέσαλντ...

—Δὲν ἐφοβήθηκες πού ἐπεφτες μόνος σου στὴν φυλὴν τοῦ χειρότερου ἐχθροῦ σου; τὸν διεκώσε ὁ Τσάρλι.

—Ἐννοῖς σου κι' ἐφρόντισα νὰ λάβω τὰ μέτρα μου... Τὴν στιγμή αὐτὴ ἔχουν περικυκλώσει τὸ σπῆτι καμιά εἰκοσαριά ἀστυνομικά, μὲ ἐπὶ κεφαλὰς τὸν Ἑβὸρς καὶ τὸν Γκράντυ, δύο λαγανικά ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, πού μοῦ τοὺς συνέστησε ὁ Τζέσαλντ...

—Φαντάζομαι, ὅτι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ κάνουν ἐφεδρὰ. Καὶ ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ γλυτώσῃ ὁ Φένγουϊκ...

Ἡ Βέρα, πού βρίσκεται τώρα ἡ Βέρα;

—Πρὸ ὀλίγου, εἰμαστέ μαζί, τὸν ἐπληροφόρησε ὁ Τσάρλι. Τῆς εἶπα νὰ πᾶς στὸ δωμάτιό της νὰ ἡσυχάσῃ...

Ὁ Σάρλ ἐκοῦνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του.

—Δυστυχισμένο κορίτσι! ἐψιθύρισε. Πόσο ὑπέφερε τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀναγκασμένη νὰ ζῇ μὲ τὸν δολοφόνου τοῦ πατέρα της, μ' ἓναν ἄνθρωπο πού μισεῖ θανάσιμα...

Καὶ ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ, στὴν κατὰλληλὴ στιγμή, τὸν κακούργο πού ἐζήτησε νὰ μᾶς καταστρέψῃ... Θαυμάζω τὸν ἥρωισμό τῆς τῆς ψυχικῆς τῆς δύναμις...

Ἐνας ἄνδρας δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ἔχῃ τόση νευρικὴ ἀντοχή...

—Εἶναι ἀξιοθαύμαστη, πράγματι! εἶπε ὁ Ἑστεμπάν. Τῆς ἀξίζει, ὅστερ' ἀπὸ τὰ ὅσα ὑπέφερε, νὰ γνωρίσῃ τὴν εὐτυχία πού ποθεῖ ἡ ψυχὴ της...

—Πᾶμε νὰ τὴν δοῦμε, εἶπε καὶ ἡ Μπέθ. Ἀνυπομονῶ νὰ φιλήσω τὴν ἀδερφοῦλα μου...

—Ὅ, σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ, ἐπρότεινε ὁ Τσάρλι.

—Τὰ ἔμαθες, λοιπόν, τόσο καλὰ τὰ κατὰτόπι; τὸν ἐρώτησε ὁ Σάρλ. Καί, γιὰ νὰ εἰμαι εὐκρινής, ἀπορῶ πῶς δρίσκεσαι ἐδῶ, ποῖος σ' ἐπληροφόρησε ὅτι ἐδῶ εἶναι ὁ Φένγουϊκ.

Ὁ Τσάρλι ἔβλεπε ἓνα παράξενο δῆμα στὸν Σάρλ καὶ στὴν Μπέθ, ἐφάνησαν νὰ ἐδίστασε ἂν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ, μὰ τέλος ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν.

Ἦρθε ἡ στιγμή νὰ μᾶτετε ὅλοι ποῖος εἰμαι! εἶπε. Τὸ μυστικὸ αὐτό, πού τὸ ἐκρατοῦσα θαθεῖα θαμμένο μέσα μου, τόσο χρόνια ἀπ' ὅλους σας—καὶ ἀπὸ σένα ἀκόμα, Μπέθ—ἡ Βέρα τὸ ἔμαθε πρώτη πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα...

Ἀρχίζεις νὰ μὲ σκανδαλίζεις, Τσάρλι! ἀνεφώνησε ἡ Μπέθ. Ποῖο εἶναι, λοιπόν, αὐτὸ τὸ μυστικόν;

—Ἀπλούστατα, ὅτι εἰμαι γυιὸς τοῦ λόρδου Μέρλτον καὶ δι' ἐξέχουσε ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα μου!

Μιὰ ἀναφωνήσις καταπληξέως ἐβῆκε ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων.

Ὁ Ἑβὸρς ἐχαμογέλασε καὶ προσέθεσε: —Πᾶμε τώρα ἐπάνω, νὰ δοῦμε τὴν Βέρα, καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω μὲ λίγα λόγια γιὰ τοῖς λόγους δὲν σὰς ἀπεκάλυπτα τόσον καιρὸ τὴν πραγματικὴν μου ταῦτά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΜΕΡΛΤΟΝ

Ἐπὶ τὴν ὥραν, ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς προηγουμένης σκηνῆς μαζί μὲ τὴν Βέρα ἦσαν συγκεντρωμένα σ' ἓνα σάλον τοῦ πρώτου πατάματος. Οἱ ἐρωτήσεις διεσταυρώνονταν, ὅλοι ἐμιλοῦσαν ταυτόχρονως σὰν νὰ διαζόνταν νὰ πούν καὶ νὰ μάθουν ὁ ἓνας τὰ νεότερα τοῦ ἄλλου.

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶχαν τόσο πολλὰ νὰ συζητήσουν μεταξὺ τους! Ὁ ὁπωσδήποτε, ἐκεῖνο πού συγκρατοῦσε τὴν γενικήν προσοχή, ἦταν ἡ ἀνέλπιστη θεράπεια τοῦ Σάρλ.

Σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ βροντώδης φωνὴ ἀκούστηκε στὸν ἀντιπάλου:

—Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι κανεῖς ἐδῶ μέσα; Δὲν θὰ μπορέσω νὰ δῶ στὰ μούτρα αὐτὸν πού ἐνοικίασε τὸ σπῆτι μου;

Ὁ Τσάρλι ἐσηκώθηκε ἀμέσως ὀρθιος. Τὰ χεῖλη του ἀρχισαν νὰ τρέμουν νευρικά.

—Τί συμβαίνει; τὸν ἐρώτησε ἀνήσυχη ἡ Μπέθ.

—Ὁ πατέρας μου! ἐψιθύρισε ὁ Ἑβὸρς. Ὁλοὶ κατάλαβαν, ἀπὸ ἐκεῖνα πού τοὺς εἶχε ἐξιστορήσει πρὸ ὀλίγου ὥρας ὁ Τσάρλι, ὅτι, ἂν ἔμπαινε μέσα ὁ λόρδος Μέρλτον, θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ ζωηρὴ σκηνὴ μεταξὺ πατέρα καὶ γυιό. Ἀν, μάλιστα, ἔκρινε κανεῖς ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ πυργοδεσποτό, δὲν φαινόταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού μαλακώνουν εὐκολά...

Κι' ἐπερίμεναν ἀμίλητοι, ἀκίνητοι, σκαρῶν.

Ἀπ' ὅλους πρὶν ταραγμένος ἦταν ὁ Τσάρλι. Ὡστόσο, στὸ πρόσωπό του δὲν

θὰ διάβαζε κανεῖς φόβον, ἀλλὰ μάλλον ἐντονη συγκίνηση.

Τέλος, ἀκούστηκαν μερικές ἄλλες βραχνὲς ἀναφωνήσεις θυμοῦ, συνοδευόμενες καὶ ἀπὸ τίς σχετικὰς βρισιές, καί, τέλος, στὸ αἶσιγμα τῆς πόρτας παρουσιάστηκε ἓνας ἡλικιωμένος, ἀλλ' ἀνθρώπινος κύριος μὲ μακριὰ ἀστρα μολλὰ καὶ μὲ κατὰκκιννα μάγουλα, πού ἐμαρτυροῦσαν ὅτι τὸ οἶσκι δὲν τοῦ ἦταν ἀντιπαθητικόν...

Στὴν ἀρχή, δὲν ἀντελήφθη τὸν Τσάρλι, ὁ ὁποῖος στεκόταν πίσω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα.

Ἐβρόντησε μερικές ἀκόμα φορὲς τὸ μπαστούνι τοῦ στοῦ πάτωμα καὶ ὕστερα ἐρώτησε:

—Ποῖος ἀπὸ σὰς εἶναι ὁ κ. Φένγουϊκ;

—Κανεῖς, ἀποκρίθηκε ὁ Σάρλ Λέ Φενύ.

—Καὶ δὲν μπορῶ νὰ μάθω πού βρίσκεται τώρα αὐτός; ὁ κύριος στὸν ὁποῖο ὁ μεσίτης μου ἐνοίκιασε τὸ κτήμα μου, χωρὶς νὰ μὲ συμβουλευθῇ προηγουμένως γιὰ νὰ ζητήσω πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθόν του;... Ἀχ! σὲ τί μελαδὲς μ' ἔβαλε αὐτός; ὁ διαβολομεσίτης...

Ἐνα ἀκόμα ῥῥόνημα τοῦ μπαστουνοῦ στὸ πάτωμα, πρὶν δυνάτῃ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, συνάδουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ὀργίλου λόρδου.

Φοβὸς καὶ πολὺ μῆπως δυσκολευθῇ νὰ τὸν ἀνακαλύπτῃ τὸν κ. Φένγουϊκ! εἶπε ὁ Σάρλ Λέ Φενύ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε ἀταρξία.

—Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

—Γιατὶ τὴν στιγμή αὐτὴ τὸν κυνηγᾷ ἡ ἀστυνομία!

Ὁ λόρδος Μέρλτον ἀνοῖξε τόσα δὰ τὰ

★ Στὸ Βέλγ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΝΕΜΩ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΔΕΙΛΟΥ

Ψηλός, λεπτός, κομψοτυμμένος πάντοτε, μέσα στην στρατιωτική του στολή, ο λοχίας Πάλλ Λαγκρέζ, ήταν ο πιο αξιωματικός υπαξιωματικός του λόχου του. Και τον αγαπούσαν όλοι γιατί ήταν τύπος ευχάριστος και εύγενικός, που πάντα ήξερε να λέγει από έναν καλό λόγο στα παιδιά του λόχου. Τον αγαπούσαν όλοι μα και όλοι τον εκφοβίζονταν, γιατί ο δειλός του 1670 σύνταγμα, δεν υπήρχε δειλότερος από τον λοχία Πάλλ Λαγκρέζ. Γι' αυτό κι ο λοχαγός του, κάθε φορά που προέβλεπε συμπλοκή, τον απεικόνιζε με διάφορες προφάσεις, για να μην φέρη πα νικό. Ούτε σε αναγνώρισι τον έστελνε, ούτε επί κεφαλής περιπόλου, ούτε σε καμμιάν από τις μικροεπιχειρήσεις εκείνες που προηγούνται των αποφασιστικών μαχών. Κι όμως, ο λοχίας Λαγκρέζ ήταν πολύ μορφωμένος, φαινόταν φιλότιμος και στην θεωρία οι φαντάροι τον άκουγαν με προσοχή.

Όστόσο ένα απόγευμα, σε μία στιγμή που ο γαμψός δολοκλήρος ήρεμοι, ο λόχος του, που κρατούσε την προ κάλυψη, ύπνεστη έναν από τους πιο σοβαρούς αϊφινδιασμούς. Ο Λαγκρέζ βρέθηκε έτσι, χωρίς καλά — καλά να το καταλάβει, μέσα στο μεγάλο πανηγύρι. Ο λοχαγός του, που δεν είχε προβλέψει τον αϊφινδιασμό, δεν τον είχε απομακρύνει. Και σε λίγο, αξιωματικοί και φαντάροι, είδαν κάτι που τους έφάνηκε απίστευτο. Είδαν τον δειλό λοχία Πάλλ Λαγκρέζ να τρέχει σχεδόν ακάλυπτος σ' ένα πολυβόλο που είχε οίγηση και, μόνος αυτός, να βερίζει και να συγκρατεί τα έθρικά κύματα με τα ελστοχα πυρά του. Σε μία στιγμή μάλιστα, πού εδωσαν να σηκώσουν με δύναμη τιτάνιος το πολυβόλο, να κάνουν μερικά πλάγια δόγματα για να το τοποθετήσουν σε καλύτερο μέρος και να ξανασηκώσουν τα θερστικά του πυρά.

Ο έχθρος απεικονίστηκε με τρομακτικές απώλειες και ο λοχίας Λαγκρέζ

αποθεώθηκε σαν θρυλικός ήρωας. Όλοι επίστεψαν πως ο νέος αυτός, που ως τότε υπήρξε τόσο δειλός, μία τέτοια στιγμή χρειαζόταν για να δείξει κι αυτός πως γεννήθηκε άνδρας. Κι από την ημέρα εκείνη, έπαψαν να τον θεωρούν δειλό, να τον κοροϊδεύουν κι ο λοχαγός του κάθε άλλο σκεπτόταν παρά να τον απομακρύνει σε άλλη κρίσιμη στιγμή.

Άλλα όμως κατάπληξε τους επερίμενε σε λίγες μέρες:

—Νά, ήρθαμε σήμερα μαζί με τον Τζίμ, από το Λονδίνο. Ένώ περιφερόμεθα στο πάρκο, περιμένοντας την ευκαιρία να σε συναντήσουμε, έπεσαμε επάνω στον Έγκαν και τον Γκράντ, που τους περιεσκόχιζαν πολλοί αστυνομικοί... Έχουν τώρα περικυκλώσει το σπίτι... Μου είπαν ότι τους έφερε εδώ ο κ. Λέ Φενύ κι έφοβήθηκα μήπως...

—Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχώ! Είπε η Βέρα γελώντας. Ο Φένγκουικ δεν βρίσκεται πια εδώ... Κατάρθηκες να εξαφανισθείς, με συνθήκες τέτοιες που δεν θα του επιτρέψουν να μάς δλάψη στο μέλλον...

Και κατετόπισε, με λίγα λόγια, τον Τζέραλντ, σχετικά με τα όσα είχαν συμβεί την αξιοσημείωνη εκείνη ημέρα.

Ο Γκρόντ, όμως, δεν έχρηκε και τόσο πολύ, επειδή κατά βάθος εξακολουθούσε να φοβάται τον Φένγκουικ και να τον θεωρεί επικίνδυνο... Περισσότερο τον έχρηκε η είδησις της συμπεριφοράς του Τσάρλι Έθωρς με τον πατέρα του...

Ο Τσάρλι εύρηκε τότε την άμεση φαντασία κατάλληλη για να κάνει μία μεγάλη αποκάλυψη.

Επηρεήσε την Μπέθ από το χέρι, την έπληγε εμπρός στον πατέρα του και είπε: —Πατέρα, σου παρουσιάζω την μνηστή μου, την δεσποινίδα Μπέθ Λέ Φενύ. Ελπίζω να σου άρεση...

—Ω! ανέφηνε ο Σάρλ γελώντας. Βλέπω, Τσάρλι, ότι δεν αφήνεις τον πατέρα σου να συνέλθει από τις τόσες συγκινήσεις που έδοκίμασε ως τώρα, και του προσθέτεις και άλλες...

—Τέτοιου είδους συγκινήσεις δεν με θλάπτουν ποτέ έμένα! παρετήρησε ο λόρδος Μέρλτον.

Επίασε το ηγούνι της Μπέθ, που του εξαμολούσε κοκκινίζοντας, την εκύτταξε καλύτερα στο πρόσωπο, κι έφάνη ικανοποιημένος από την εξέτασή του.

—Με την ευχή μου! είπε. Ά! όμολογώ, ότι ποτέ δεν έφανταζόμουν ότι, μέσα σε λίγη ώρα, θ' αποκτούσα όχι ένα, αλλά δυο παιδιά!... Να ζήσετε εύτυχισμένοι και αγαπημένοι...

Ο Τσάρλι και η Μπέθ του έφίλησαν το χέρι με συγκίνηση.

Και ύστερα αντήλασαν, δειλά· δειλά, το φίλι των άρραβάνων τους.

Όλοι οι παριστάμενοι τους συνεχάρησαν με θερμές εκδηλώσεις.

Ο Βένερ μόνχα ήταν λιγάκι περίλυπος. Η Βέρα έμεινε τι συνέβαινε στην ψυχή του σιζ' ου της και, φαφικά, έλαβε την μεγάλη απόφασι να φανερώσει το μεγάλο μυστικό της. Έξ' άλλου, στο σημείο που έφθασαν τα πράγματα, δεν υπήρχε πια λόγος να το κρατά ακόμα κρυφό.

Έκανε δυο δήματα μπροστά, εστάθηκε στο κέντρο του μικρού όμιλου και είπε με φωνή συγκινημένη αλλά σταθερή:

—Και τώρα, δεσποινίδες και κύριοι συνέχισε ο Μέρλτον, να μου επιτρέψετε πρώτον να σας ευχαριστήσω για όλα τα

καλά που έκανατε στον γιό μου και δεύτερον να σας φιλοξενήσω στο κτήμα μου... Διάβαλε! Μπορώ να πώ ότι είμαι και πάλιν εδώ μέσα ο κύριος, αφού ο ένοικιαστής δεν πρόκειται να ξαναπαρουσιαστή. Λυπούμαι, επειδή δεν θα μπορούσα να σας περιποιηθώ όπως θα ήθελα...

Οι άλλοι διεμαρτυρήσαν κι' ευχαρίστησαν τον λόρδο, καταγοητευμένοι κατά βάθος για το αίσιο τέλος που είχε η ιστορία του Τσάρλι Έθωρς.

Την στιγμή ακριβώς εκείνη ώρμησαν στην αίθουσα ο Τζέραλντ Βένερ και ο Τζίμ Γκρόντ.

Ο πρώτος έτρεξε άμέσως κοντά στη Βέρα, της έπιασε με λαχτάρα το χέρι και την έρώτησε:

—Σου συνέβη μήπως τίποτα κακό;

—Όχι, καθώς βλέπεις, απήντησε εκείνη. Πώς το υπέθεσες αυτό;

—Νά, ήρθαμε σήμερα μαζί με τον Τζίμ, από το Λονδίνο. Ένώ περιφερόμεθα στο πάρκο, περιμένοντας την ευκαιρία να σε συναντήσουμε, έπεσαμε επάνω στον Έγκαν και τον Γκράντ, που τους περιεσκόχιζαν πολλοί αστυνομικοί... Έχουν τώρα περικυκλώσει το σπίτι... Μου είπαν ότι τους έφερε εδώ ο κ. Λέ Φενύ κι έφοβήθηκα μήπως...

—Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχώ! Είπε η Βέρα γελώντας. Ο Φένγκουικ δεν βρίσκεται πια εδώ... Κατάρθηκες να εξαφανισθείς, με συνθήκες τέτοιες που δεν θα του επιτρέψουν να μάς δλάψη στο μέλλον...

Και κατετόπισε, με λίγα λόγια, τον Τζέραλντ, σχετικά με τα όσα είχαν συμβεί την αξιοσημείωνη εκείνη ημέρα.

Ο Γκρόντ, όμως, δεν έχρηκε και τόσο πολύ, επειδή κατά βάθος εξακολουθούσε να φοβάται τον Φένγκουικ και να τον θεωρεί επικίνδυνο... Περισσότερο τον έχρηκε η είδησις της συμπεριφοράς του Τσάρλι Έθωρς με τον πατέρα του...

Ο Τσάρλι εύρηκε τότε την άμεση φαντασία κατάλληλη για να κάνει μία μεγάλη αποκάλυψη.

Επηρεήσε την Μπέθ από το χέρι, την έπληγε εμπρός στον πατέρα του και είπε: —Πατέρα, σου παρουσιάζω την μνηστή μου, την δεσποινίδα Μπέθ Λέ Φενύ. Ελπίζω να σου άρεση...

—Ω! ανέφηνε ο Σάρλ γελώντας. Βλέπω, Τσάρλι, ότι δεν αφήνεις τον πατέρα σου να συνέλθει από τις τόσες συγκινήσεις που έδοκίμασε ως τώρα, και του προσθέτεις και άλλες...

—Τέτοιου είδους συγκινήσεις δεν με θλάπτουν ποτέ έμένα! παρετήρησε ο λόρδος Μέρλτον.

Επίασε το ηγούνι της Μπέθ, που του εξαμολούσε κοκκινίζοντας, την εκύτταξε καλύτερα στο πρόσωπο, κι έφάνη ικανοποιημένος από την εξέτασή του.

—Με την ευχή μου! είπε. Ά! όμολογώ, ότι ποτέ δεν έφανταζόμουν ότι, μέσα σε λίγη ώρα, θ' αποκτούσα όχι ένα, αλλά δυο παιδιά!... Να ζήσετε εύτυχισμένοι και αγαπημένοι...

Ο Τσάρλι και η Μπέθ του έφίλησαν το χέρι με συγκίνηση.

Και ύστερα αντήλασαν, δειλά· δειλά, το φίλι των άρραβάνων τους.

Όλοι οι παριστάμενοι τους συνεχάρησαν με θερμές εκδηλώσεις.

Ο Βένερ μόνχα ήταν λιγάκι περίλυπος. Η Βέρα έμεινε τι συνέβαινε στην ψυχή του σιζ' ου της και, φαφικά, έλαβε την μεγάλη απόφασι να φανερώσει το μεγάλο μυστικό της. Έξ' άλλου, στο σημείο που έφθασαν τα πράγματα, δεν υπήρχε πια λόγος να το κρατά ακόμα κρυφό.

Έκανε δυο δήματα μπροστά, εστάθηκε στο κέντρο του μικρού όμιλου και είπε με φωνή συγκινημένη αλλά σταθερή:

—Και τώρα, δεσποινίδες και κύριοι συνέχισε ο Μέρλτον, να μου επιτρέψετε πρώτον να σας ευχαριστήσω για όλα τα

καλά που έκανατε στον γιό μου και δεύτερον να σας φιλοξενήσω στο κτήμα μου... Διάβαλε! Μπορώ να πώ ότι είμαι και πάλιν εδώ μέσα ο κύριος, αφού ο ένοικιαστής δεν πρόκειται να ξαναπαρουσιαστή. Λυπούμαι, επειδή δεν θα μπορούσα να σας περιποιηθώ όπως θα ήθελα...

Οι άλλοι διεμαρτυρήσαν κι' ευχαρίστησαν τον λόρδο, καταγοητευμένοι κατά βάθος για το αίσιο τέλος που είχε η ιστορία του Τσάρλι Έθωρς.

Την στιγμή ακριβώς εκείνη ώρμησαν στην αίθουσα ο Τζέραλντ Βένερ και ο Τζίμ Γκρόντ.

Ο πρώτος έτρεξε άμέσως κοντά στη Βέρα, της έπιασε με λαχτάρα το χέρι και την έρώτησε:

—Σου συνέβη μήπως τίποτα κακό;

—Όχι, καθώς βλέπεις, απήντησε εκείνη. Πώς το υπέθεσες αυτό;

—Νά, ήρθαμε σήμερα μαζί με τον Τζίμ, από το Λονδίνο. Ένώ περιφερόμεθα στο πάρκο, περιμένοντας την ευκαιρία να σε συναντήσουμε, έπεσαμε επάνω στον Έγκαν και τον Γκράντ, που τους περιεσκόχιζαν πολλοί αστυνομικοί... Έχουν τώρα περικυκλώσει το σπίτι... Μου είπαν ότι τους έφερε εδώ ο κ. Λέ Φενύ κι έφοβήθηκα μήπως...

—Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχώ! Είπε η Βέρα γελώντας. Ο Φένγκουικ δεν βρίσκεται πια εδώ... Κατάρθηκες να εξαφανισθείς, με συνθήκες τέτοιες που δεν θα του επιτρέψουν να μάς δλάψη στο μέλλον...

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: 'Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου Σια».

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ετησία έσωτατικού Αρχ. 250
Εξαμηνιας » 125
Ετησία έξωτ. Λιρ. Αγγ. 1.10
Εξαμηνιας Άμερ. δολλ. 6

Υπεύθυνος Συντάξας
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρδίκης 10)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμάρεως 4, Πιαγκράτι)

ΟΥΡΑΝΙΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

(Συνέχεια από τη σελ. 20)
της ή Κασσιόπεια και τονίζοντας τις λέξεις «άκτινοβολό α στερ» άφησε να διαγραφη στο άγερωχο πρόσωπό της ένα είρωνικό χαμόγελο. Οι άλλες κυρίες του ουρανού το άντελήφθησαν, αλλά δεν παραξενεύτηκαν. Παραξενεύτηκα όμως έγω —γράφει ο συγγραφέας— και να τί μου είχε η κυρία Βέρα κλείνοντας μου το μάτι:

ΟΤΑΝ Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

«Η Κασσιόπεια, που υπήρξε γυναίκα του βασιλέως Κρήως, φημίζεται όχι μόνο για την όμορφιά της, αλλά και για την υπερφάνειά της! Όταν ακόμα διασκόταν στη γη μεταξύ των θνητών, έκαυχάτο ότι περνούσε στην όμορφιά όχι μόνο τις γυναίκες των ανθρώπων, αλλά κι αυτές τις πενταμορφές κόρες του Ποσειδώνος, τις Νηρηίδες. Ό Ποσειδών, που με τα γένεια του, τα διαρκώς υπερβεμένα με φύκια, κάθε άλλο παρά για ώραιος θεωρούσε να πεοάση, ήταν εξαίρετικά εύαισθητος στο ζήτημα της όμορφιάς των θυγατέρων του. Έθεώρησε λοιπόν ως πρόκλησι τον άγερωχο Ισχυρισμό της Κασσιόπειας και για να την τιμωρήσει, της έζητήσε ως έξιλαστήριο θύμα την κόρη της Άνδρομέδα. Έξέταλσε έναντιν της άτυχης κόρης ένα τεράστιο κήτος, πράγμα κάθε άλλο παρά άνδρικό, έφ' όσον μάλιστα είχε δέσει την φτωχή κόρη σ' έναν βράχο! Και καλά που βρέθηκε ο Περσεύς κι' έγλύτωσε την Άνδρομέδα. Άλλοιώς η δύσμορη θα πλήρωνε το σφάλμα της μητέρας της κατά τον φορικό αυτόν τρόπο, που να βρεθεί δηλαδή εξαφικά στην κοιλιά ενός κήτους. Ύστερα όπ' αυτό η Άνδρομέδα μετετέθη στον κόσμο των άστρων, στον ουρανό, και οι άρχαίοι την έφανταζονταν σαν ένα άστέρι εξαίρετικά μελαγχολικό, ζωμένο με μία ζώνη από χιλιάδες μικρά άστράκια που οι άστρονόμοι τα άνομάζουν «νεφέλοειδής της Άνδρομέδας». Ούτε όμως και η μητέρα της ή Κασσιόπεια παρέμεινε για καιρό στη γη!

Μετέβη κι' αυτή στον κόσμο των άστρων, προς τιμωρίαν της όμως καταδικάσθηκε να κρέμεται ανάποδα από τον ουρανό εξώστη της, με το κεφάλι και τον άνω κορμό διαρκώς γυρι-

σμένο προς το μέρος της γης!...

Κάτι θέλησε να ρωτήσει η συγγραφέας την ίδια την Κασσιόπεια, αλλά, όπως έξηγεί, μία άκτις του ήλιου, που έκανε κι' όλα την εμφάνισι του από μακριά — τό... ούράνιο κουτσομπολιό είχε παρασύρει, βλέπετε, και την συγγραφέα, σαν... γυναίκα που ίνε, σε τέτοιο βαθμό ώστε δεν είχε καταλάβει πότε πέρασαν τόσες ώρες — άνάγκασε τις δεσποινίδες του ουρανού ν' άποσυρθουν στα... ιδιαίτερα διαμερίσματά τους άποχαϊρετώντάς την μ' ένα:

«—Όρεβουάρ γι' αύριο δράδυ!»

ΣΤΕΦ. ΚΟΤΣΑΚΙΣ

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται υπό το ψευδώνυμον ΡΕΑ Ρ. άπάντα ές δόκεκ των άναγνωστριών μας τις έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο, ζητώντας τη συμβουλή της για να δγούν από ένα άδιέξοδο.

Σ. «13—13—13» Σ.

Με συνεκίνησε πολύ το γράμμα σου, μικρή μου, γιατί μέσα σ' αυτό διέκρινα ότι κρύβεις μία ψυχή αγνή. Έκαμες πολύ καλά και του έγραψες. Άκόμη, έάν πιστώσης ότι σε άγαπά, να επιδιώξης να τον συναντήσης και να διαλύσης την παρεξήγησι που δημιουργήθηκε ανάμεσά σας.

Όσο για το άλλο ζήτημα, έχεις δίκην να καταφέρεις έτσι. Η άλλη βεβα έινε πως τέτοια καθάρματα πρέπει να τιμωρούνται. Άλλά, όπως

κι' έσύ γράφεις, με το να το καταστήσης σήμερα γνωστόν στους δικούς σου, θα δημιουργήσης σκάνδαλο. Οίκογενειακό και θα προκαλέσης δυστυχία της μητέρας σου κι' άκομης της βεας σου, χωρίς νύχης ίσως να άφελθής τίποτε. Γιατί, άφού έινε τόσο άνηθικός, δεν ξέρεις ίί μπορεί να σου δημιουργήση. Πάντως, μην παραλείψης, όταν θα σου δώθι ή ευκαιρία να τον δάλης στη βεα του. Να τον άπειλήσης, να τον φοβήσης, αλλά να μην πάρη έκτασι περισσότερη το πράγμα.

Συνεννόησου έπ' αύται και με τον αγαπημένο σου. Όπωσδήποτε, μίκρούλα μου, μην άπογοητεύσαι έτσι. Όπως έλεπα, ή ψυχή σου έμεινε άγνήχητη από κάθε δρωμά.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Φιλία μεταξύ έτεροφύλων, όταν άπόρη άνοείσας έλξης, έινε μαρτυρία ν' άπόρρη, παρά άφού σβύση ο έρωτας. Και στην δική σου περίπτωση δεν νύχης ά καταλάβω πως αυτός ο νέος, ο όποιος έπί έξη χρόνια συναντάται μαζί σου τα δρόμα, διατείνεται πως νοιάζει μόνο φίλια. Άν ή φίλια αυτή έχη περιορισμό μόνο στα ήρια της αιλίας —κι' αυτό δεν μου το έξηγείς— εκ μέρους του, τότε θα πη ότι σε βλέπει άπλως σαν μία φίλη αδελφική, όπότε, έφ' όσον έσύ δεν τον βλέπεις το ίδιο, έινε καλύτερα να διακόψης. Άν όμως τη λέξι «φιλία» την μεταχειρίζεται για να σε κρατήσει σε άρισμένη άπόστασι από άρισμένους ίσως έλπίδες δικές σου, τότε φερείται να έξηγηθής μαζί του και να πάρης άποφάσεις άνάλογες με τις έλπίδες σου.

ΑΤΥΧΟ ΚΟΡΙΤΣΙ Ε.Τ.Ι.Γ.

Πρέπει κι' έσύ, αλλά κι' ή μαμά σου, να κάμτε υπομονήν όσο το δυνατόν περισσότερη, κι' ο τρόπος σας να έινε μελιχλιός. Γιατί, αν δεν σκέπτεται να γυρίση, δεν έιν' ο άπότομος και σκαίος τρόπος έκείνος που θα τον κόμη να γυρίση. Όπωσδήποτε, δηλαδή, δεν έχετε να άφελήητε τίποτε με τις σκηνές. Άν αυτή ή κατάσταση εξακολουθήση και έκλειψη κάθε έλπις επανόδου, τότε ές επιδιώξη ή μαμά σου την έκτασι έινε πως τέτοια καθάρματα πρέπει να τιμωρούνται. Άλλά, όπως

μείον. Άλλο. Έσύ να φροντίζης, μικρούλα μου, να τον δάλης και να είσαι καλή και τρυφερή μαζί του.

ΘΕΑΤΗΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΙΣ

Έάν έπρόσχες καλά κι' έδίδασκες άκόμη καλύτερα, αγαπητέ μου, θα έβλεπες ότι δεν παρέδην ούτε κατά κεραϊάν την άρχή μου. Έάν ύπάρχουν άναγνώστη που προτιμούν να μεταχειρίζονται ψευδώνυμα γένους θηλυκού, δεν φταίω έγω, αλλά κι' έσύ θά έπρεπε να το άντιληφθής, έφ' όσον κανείς τόσον κατανάλωσιν πνεύματος είς δόρος μου.

ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΝ

Το περιοδικό μας, άγαπητή μου, παρ' όλη την συμπάθεια που τρέφει για τα κορίτσια της δικής σου κατηγορίας, δεν διατέλει ώστόσο ούτε προέχοντες, άλλ' ούτε και πράκτορες γάμων δυστυχώς ή εύτυχώς. Ό συμπάθης συνάδελφος ο όποιος έγραψε σχετικώς με το ζήτημα που σ' ενδιαφέρει, δεν μπόρεσε κι' αυτός να με διαφωτίση.

ΠΑΡΑΠΟΙΗΡΑΝ

Μην κάνης τέτοιες σκέψεις, άγαπητή μου, για τις όποιες μπορεί να γελάς κι' έσύ μία μέρα. Δεν άξίζει τόσο δάκρυα και τόσους πόνους. Άδιόφορτος και φρόντισε να ενασφατίσης τη ζωή σου. Ο ζήμιωμένος και μετανοώνμενος θα έιν' άκείνος.

Ε. Ζ. Ο. Π.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη άνδριδική της άπ' το να χολάση κανείς την εύτυχία του ανθρώπου που τον εύεργέτησε. Είμε δρωμερό και ταπεινό. Έπειδή δε όποις πιστώμεν, κάθε τι όριόση την δικαίωσιν του στη ζωή, νύσαι δέδωκεν πώς θα τιμωρήθι δέοντως. Έσύ φρόντισε να έξαχσής τη θλιβερή αυτή ιστορία.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Δεν έιν' εύκολο, αγαπητέ μου, να επιτύχης αυτό που θέλεις. Γι' αυτό μην έχης τόσο πεποίθησι στις ίκα νωπές σου. Άλλά κι' αν άκούη φράσεις στο άποτέλεσμα που πιστεύεις, δεν έχω την γνώμη πως αυτό θα έινε μία πραγματική νίκη. Θά προτιμούσα να μη θεωρήθι νίκη μία νίκη που θα έπιτεχθής με δύσκολα. Έχω άδικο;

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

1) Η δεσποινίς Δέμητρα Μάρκο (δδός 'Αλεξάνδρειας, τέμμα, Καταπόδι) έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με την «Μετανοώνμενη νέαν».

2) Η δς «Ιρις Μ.» έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με δεσποινίδα Γράφας: Κον Σ. Καβαλλάρη, πλάσιαν Αιμιλιανού, Νέων Ψυχικών, Έσταύδα. (Διά 'Ιριδα Μ.).

3) Η δς Σιού Κατσάνου έπιθυμεί αλληλογραφήν με νέες 17 ετών.

4) Το άτυχο κορίτσι Ε.Τ.Ι.Γ. έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με άναγνωστριά σου περιόδικου. Η έπιθυμούσα ές μου στείλη το γράμμα με το άνάλογον γραμματόσημον διά τα ταχυδρομικά.

5) «Πληγμένο πουλί της έσφινκας», ο κ. Πάνος Μαντάς (Λαζα, να 1, Αθήναι), έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μαζί σου.

Κα ΡΕΑ Ρ.

Α)ΦΙΑ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Κον Χρ. Φιούρη ν. Βελγία, κ. Κογκό.— Μέρκι σήμερον σας άπεστάλησαν δια ταχυδρομικών δειγμάτων τα τεύχη 1—48. Συμφώνως έπιτολή σας ταχυδρομώμεν και πάλιν τα άπολεσθέντα τεύχη 1—6.

Κον Μ. Γ. Κ. ο λ έ μ η ν, Βίλολια.— Κατ' άρχην δεν άπαντώμεν δι' έπιστολάν στους άναγνώστας μας. Προτιμότερον γι' αυτό που μας γράφετε να μάς έφέρτε τόσον πρσ τρωτότητων, όσον και την μετάφρασιν σας.

Κον Χρ. Γεωργόπουλον, Ν. Πετρίτσιον.— Δυστυχώς ό περί Τύπου Νόμος δεν μάς έπιτρέπει συνενεργασιν μη άπαγγελμάτων δημοσιογράφων.

ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΑΤΕΡΜΟΝ ΔΡΑΜΑ

Συνέγραψαν άναφανδόν και με λυσσώδη ζήλον δράμα δεκαπεντάπρακτον και σφόδρα ερωτύλον.

«Ω, τί έδραματούργησεν με πᾶσαν εύκόλιον ο νους μου ο άγέρωχος και νεφελήγερής!»

Τί έργον υπερπόντιον κι' άδυσσάλεον λίαν έσκαρασάμην νυν έγώ, ο γέρο - ξαναμέτης!

Θά είπα την ύπόθεσιν έντός γραμμών τινών, προς γνώσιν και συμμόρφωσιν άπάντων των γυνών.

Ύπαρχεν έν τώ δράμα, μνών άπεροχώδης ούτινος ή ζωή περνά έν άσμασι και ρόδοις.

Αυτός, άνευ κούρασως και άνευ καν ιδρώτων με νεαρός μνηστούται συχνάκις έξ έρώτου.

«Ω, πόσον γάρ τα θήλας ο άθλιος μεθύει με φράσεις του σο-σο-πα-ειξής τερπνός τε και ζευτάς.

Καρδίας κατακρεουργεί, καταπατά και θύει κι' έντός όλίγου άποκτά χιλίας τρείς (μνηστίς).

Τοιούτον έργον ύψιστον, δγκώδες και άεις θεατρίδιον κοινόν δεν παίζεται το (έρμω).

Άλλά έμπρέπει να παιχθθ δεδαίως είς το (σταδίων).

γλυκυτάτον τι θράδωον κι' αί χιλιαί τρείς ήθοποιαι που νυν θ' άνομαζών «νεφέλοειδής της Άνδρομέδας». Ούτε όμως και η μητέρα της ή Κασσιόπεια παρέμεινε για καιρό στη γη!

Μετέβη κι' αυτή στον κόσμο των άστρων, προς τιμωρίαν της όμως καταδικάσθηκε να κρέμεται ανάποδα από τον ουρανό εξώστη της, με το κεφάλι και τον άνω κορμό διαρκώς γυρι-

σμένο προς το μέρος της γης!...

Κάτι θέλησε να ρωτήσει η συγγραφέας την ίδια την Κασσιόπεια, αλλά, όπως έξηγεί, μία άκτις του ήλιου, που έκανε κι' όλα την εμφάνισι του από μακριά — τό... ούράνιο κουτσομπολιό είχε παρασύρει, βλέπετε, και την συγγραφέα, σαν... γυναίκα που ίνε, σε τέτοιο βαθμό ώστε δεν είχε καταλάβει πότε πέρασαν τόσες ώρες — άνάγκασε τις δεσποινίδες του ουρανού ν' άποσυρθουν στα... ιδιαίτερα διαμερίσματά τους άποχαϊρετώντάς την μ' ένα:

«—Όρεβουάρ γι' αύριο δράδυ!»

ΣΤΕΦ. ΚΟΤΣΑΚΙΣ

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται υπό το ψευδώνυμον ΡΕΑ Ρ. άπάντα ές δόκεκ των άναγνωστριών μας τις έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο, ζητώντας τη συμβουλή της για να δγούν από ένα άδιέξοδο.

Όσο για το άλλο ζήτημα, έχεις δίκην να καταφέρεις έτσι. Η άλλη βεβα έινε πως τέτοια καθάρματα πρέπει να τιμωρούνται. Άλλά, όπως

με συνεκίνησε πολύ το γράμμα σου, μικρή μου, γιατί μέσα σ' αυτό διέκρινα ότι κρύβεις μία ψυχή αγνή. Έκαμες πολύ καλά και του έγραψες. Άκόμη, έάν πιστώσης ότι σε άγαπά, να επιδιώξης να τον συναντήσης και να διαλύσης την παρεξήγησι που δημιουργήθηκε ανάμεσά σας.

Όσο για το άλλο ζήτημα, έχεις δίκην να καταφέρεις έτσι. Η άλλη βεβα έινε πως τέτοια καθάρματα πρέπει να τιμωρούνται. Άλλά, όπως

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΝ

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΟΥΝΤΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΕΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ ΚΟΜΜΙΝ ΠΡΟΣΑΓΓΕΛΙΑΝ. ΕΝ Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΖΗΤΗΤΑΙ ΔΙΑ ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΩΤΩΝ, ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΠΟ ΑΠΟΚΟΜΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥΤΟΥ ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΟΙ ΘΑ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ: ΕΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΕΘΝΟΝ», ΕΠΡΟΣ—ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΝ—ΔΟΣ ΣΥΝΤΑΡΧΑ 5, ΑΘΗΝΑΙΣ. ΠΡΕΠΕΙ ΔΕ ΝΑ ΣΥΝΟΔΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΤΗΝ ΑΓΙΑΣ ΔΡΑΧ. 5 ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ.

Α. Ω. ΠΕΙΡΑΙΑ.— Ο φίλος σας είναι καλός χαρακτήρ, βεβήκος και ειλικρινής. Του λείπει όμως η όρμη και η μεγάλη δραστηριότης. Περιμένει τα πράγματα να γίνουνται μοναχά, ενώ θα μπορούσε να συντρέξει και αυτός. Σεις είδατε τούτον τον άνθρωπον αρκετά δύστροπον και στενοκαρδόν. Σας κατέχει μία τάσις απαισιοδοξίας. Πρέπει να την εγκαταλείψετε και αποκτήσετε μεγαλύτεραν αυτοπεποίθησιν. Ο γάμος σας θα βραδύνει ακόμη. Θα πραγματοποιήση όμως τελικώς και θα σας κάμει αρκετά ευτυχή.

Π. Α. ΧΑΛΙΑ.— Ο φίλος σας υποσχεσται περισσότερα από όσα ελπίζετε και δύναται να εκπέσει. Είναι τύπος δλίγον εξασθενής και απερισκεπτός. Τον χαρακτηρίζει μία διάσις ολας, η οποία όμως δεν του είναι πάντοτε χρήσιμος. Δεν μπορεί δύστυχώς να σας ενισχύσει εις ένα αισθημα, δια την αίσθησιν εκάσιν του οποίου πολύ αμφιβάλλω. Είναι προτιμότερο να έμεινε επιφυλακτική.

Μ. Ρ. ΑΝΤΑΝ.— Σας χαρακτηρίζει μία μεγάλη ατομία και αδέξιοτης. Χαρακτήρ τρυφερός και ευγενικός. Στερείσθε έσωτερικήν ζωτικότητα. Τα αισθηματά σας είναι κάπως χλιαρά και περιωρισμένα. Θα σας αγάπηση περισσότερο παρ' όσον είναι δυνατόν να αγαπήσετε σεις η ίδια. Το περιβάλλον μέσο στο οποίον ζήτε δεν πρόκειται να ευνοήση την ανάπτυξιν σας. Οικονομικός θα έχετε μερικάς εννοίας της τύχης, αλλά βραδύτερον. Γάμος κατόπιν αίσθηματος, τον οποίον όμως θα παραικωλύουν επί μακρόν οικονομικοί λόγοι. Ύγεια επισημάλως. Η ζωή σας θα κυλήσει μάλλον ήμερος. Σας συνιστώ να αποκτήσετε περισσότερον θάρρος.

Α. Β. Σ. Μ. Ε. Ν. Π. Σ. Χ. Α. — Σας χαρακτηρίζει μεγάλη αδέξιοτης και ατομία. Αρκετά δύστροπος και στενοκαρδόν. Αρκετά αισθηματικός και δύστροπος. Διαθέσις ρομαντική και δύστροπος. Θα κάμει αρκετάς απερίσκεπτας στη ζωή. Είς τόν έρωτα δεν ευνοείσθε απόλυτως. Ο γάμος σας βραδύνει. Θα είναι κατόπιν αισθηματικός. Μερικά άνασταρχα εις την ζωή σας.

Λ. Α. Δ. Η. Ν. Α. Μ. Α. Ρ. Χ. — Είστε χαρακτήρ τρυφερός, αλλά λίγο άπειρος και καί ζητάτε την ευτυχία εκεί που δεν υπάρχει. Μεγάλη φιλαρέσκεια. Είσατε μάλλον αδέξιος εις τας σχέσεις σας με τρίτα πρόσωπα, γιατί σας λείπει η φυσική και αωδωρική ζωρηότης. Διαθέσις άκνηρη. Η υγεία σας δεν είναι σταθερά και πρέπει να την προσέχετε. Ζήτε εις νοσηρόν περιβάλλον, που εμπεριέχει θά επιφέρει άνηχηματα εις την οικογένειάν σας. Αισθηματικός, έχετε περιττήν εις μίαν υπόθεσιν, της οποίας δεν προβλέπω ευχρίστην την εξέλιξιν. Οπωσδήποτε, άποικεί, εται σκέψις γάμου. Μία υποστήριξις σοβαρού προσώπου, του οποίου τρέφει έφιστας διαθέσεις για σας, έκτεινε, και επάνω σας, Έπωφελήθητε. Πόθος

η βελτίωσις της οικονομικής σας καυστάσεως, δια της εξουδερέσεως βεβήσως.

Π. Τ. Σ. Ρ. Ι. Κ. Α. Ν. Μ. Ε. — Χαρακτήρ τρυφερός και άνοικτόκαρδός. Όλίγον άτομος. Η κρίσις σας ύστερεί προς όρελως της φαντασίας σας. Ονειροπόλος διαθέσις. Δεν υπάρχει μεγάλη συνέχεια στη ζωή σας. Ο φίλος σας είναι καλός χαρακτήρ, αλλά άλίγρον φαντασιοπληκής και αρκετά επιπόλαιος. Τρέφει έφιστας διαθέσεις άπέναντί σας, αλλά θεωρά την πραγματοποίησιν του πολύ προβληματικήν. Οπωσδήποτε, η ζωή θα σας παρουσιάση πλείστα έμπόδια και θα ανατρέψη πολλούς από τους σημερινούς υπολογισμούς σας. Η άγάπη σας δεν εμφανίζει σαφή προοπτικήν δια το μέλλον σας.

Ε. Υ. Τ. Χ. Ι. Σ. Μ. Ε. Ν. Κ. Ρ. Η. Τ. Ι. Κ. Ο. Υ. Λ. Α. Ν. — Σας χαρακτηρίζει μία αισθηματική ηρώτης. Η ζωή σας διευθύνεται καθ' ολοκληρίαν από την λογικήν. Άνυπαρξία σχεδόν αωδωρητισμού. Μεγάλοι πόθοι, αλλά εις κατάστασιν άόριστον και νεφελώδη. Θα συνάψετε ένα πολύ καλόν γάμον, με πρόσωπον άνωτέρως κοινωνικής θέσεως και θα ζήσετε αρκετά ευτυχώς. Οικονομική ευφραεία και άνεσις. Κοινωνική υπόληψις.

Κ. Α. Τ. Α. Σ. Τ. Η. Μ. Α. Τ. Α. Ρ. Η. Ν. — Είς το πρώτον σας έρωτημα άδύνατόν να σας απαντήσω. Είναι ζήτημα καθαρώς ιδιαιτέρων. Το μόνον που βλέπω είναι μία έσωτερική ανωμία του οργανισμού σας, ό φελομένη πιθανότητα εις επέκτασιν του άνωπευστικού σας συστήματος και η οποία είναι δυνατόν να σας δημιουργήση αρκετάς άνησυχίας εις το μέλλον. Τίποτε άλλο δεν μπορεί να πω. Ο φίλος σας είναι χαρακτήρ όχι απόλυτως ειλικρινής. Τα αισθηματά του παίρνουν μίαν παθολογικήν έκδηλωσιν, λόγω ίδιουσυγκρασίας. Σας συνιστώ να είσατε επιφυλακτική απέναντί του.

Ρ. Ε. Α. Ν. Κ. Ρ. Η. Τ. Η. Ν. — Ο φίλος σας είναι καλός χαρακτήρ και αρκετά βραστήριος τύπος. Σαφής θέλησις συνδυαζόμενη με δύνημιν πραγματοποίησεως. Δυστυχώς, η δραστηριότης του παρεμμένη σήμερον τελείως άχρησιμολοίητος. Πάντως, βραδύτερον, θα επιτύχη αρκετά εις την ζωήν. Σεις είσατε χαρακτήρ άδύνατος και δλίγον στρυφνός. Το αίσθημα σας θα εξελιχθή ομαλώς, χωρίς όμως να εμφανίση πρός το παρόν καμμίαν έμφανισιν συντόμου πραγματοποίησεως.

Χ. Ρ. Η. Σ. Τ. Ι. Α. Ν. — Πολύ άτομος και αδέξιος χαρακτήρ. Έλλειψις έπαρκούς καλαισθησίας και φιλαρέσκείας. Διαθέσις ζηλότυπος. Αισθηματική περιπέτεια χωρίς αποτέλεσμα. Γάμος βραδύνει. Θα είναι κατόπιν αισθηματικός. Οικονομική κατάσταση άμεταβλήτος. Θα υποστηρίχθη από το περιβάλλον της εις την δημιουργίαν της ζωής της.

Κ. Α. Θ. Ρ. Η. Ν. Χ. — Χαρακτήρ αρκετά τρυφερός, αλλά με έναλλαγώς διαειρητισμός. Και εις επίσης είσατε ζηλότυπος. Δεν προκαλείτε μεγάλας συμπάθειας γύρω σας. Γάμος κατόπιν αισθηματος αρκετά ευτυχής και σχετικώς όχι πολύ μακρυνός. Έλαφρά οικονομική βελτίωσις εις σύντομον μέλλον. Βραδύτερον έχετε, πολλές έλπίδας σωδωρτέρας βελτίωσεως.

Κ. Ο. Ρ. Ο. Φ. Η. Ν. Τ. Ο. Υ. Ψ. Η. Λ. Ο. Ρ. Ε. Ι. Τ. Η. Χ. Ν. — Πρέπει να φροντίσετε να μω ατρίψετε ένα άποκείμεν επιστολήν του φίλου σας. Όσον για σας, δεν προβλέπω καμμίαν μεταβολήν εις τα αισθηματά σας. Είσατε άνικακη να αισθανθήτε ένα μεγάλο έρωτα και επί πλέον το πρόσσωπον αυτό δεν σας συγκινεί αισθηματικώς. Την πραγματοποίησιν γάμου δεν την βλέπω πιθανήν. Πάντως, μετά την άποστολήν του σημειώματος, δια το οποίον σας γράφω, θα δυνήθω να σας απαντήσω σαφέστερον.

Τ. Ρ. Ε. Λ. Η. Ν. Μ. Α. Θ. Η. Τ. Ρ. Ι. Ο. Υ. Λ. Α. Ν. — Μεγάλη φυσική ευαισθησία, η οποία σας ώβει εις ένοχλους συγκινήσεις και όχι άλιγώτερον σε άπερίσκεπτας. Ονειροπόλος διαθέσις. Έπίμονος και προσεκτική. Αισθηματικός θα είσατε πολύ άσπαστη και θα ριχθήτε άπερίσκεπτος εις πολλές περιπέτειας. Η ζωή όμως θα σας έννοηση αρκετά εις το μέλλον και θα σας έξασφαλίση μίαν ίκανοποιητικήν άποκατάστασιν. Πρέπει να

έισθε περισσότερο επιφυλακτική, διότι διανοιχόμενος χωρίς λόγον την υπόληψιν σας.

Τ. Ρ. Ε. Λ. Η. Ν. Μ. Α. Θ. Η. Τ. Α. Κ. Ο. Ν. — Χαρακτήρ άσπαστος, έναλλαξ διαθέσις και όδρανής. Ο χαρακτήρ σας είναι γεμάτος από αντιθέσεις. Αίτιος ψυχίται έμπρός εις άσημαντα πράγματα και τούτωντων δεικνύσθε τολμήματα εκεί που θα έπρεπε να είσατε επιφυλακτικός. Πρέπει να βάλετε κακίαν τάξιν και ένα ρυθμόν εις την ζωήν σας. Προσέχη εις το περιβάλλον σας. Είναι δυνατόν να σας ένπρεση επικινδύνως. Θα δυσκολευθήτε εις τα πρώτα θέματα της σταδιοδρομίας σας. Βραδύτερον, η ζωή σας θα γίνη περισσότερο ήμερος.

Β. Α. Σ. Ι. Λ. Ι. Σ. Α. Ν. Τ. Ω. Ν. Ρ. Ο. Δ. Ω. Ν. 13. — Σας χαρακτηρίζει ένας ίσχυρος έγωισμός — καίτοι άποφύγετε να τον εκδηλώνετε — ό όποιος σας προσδίδει μίαν αισθηματικήν ψυχρότητα. Ο έγωισμός σας αυτός σας κάνει να θέλετε να άγχαλήθητε, χωρίς όμως να αισθανθήτε ότι την διαθέσιν να άγαπήσετε. Αίσθημα τάσεως και ακρίβειας. Η λογική σας είναι σύστημα και άκαμπτως. Έλλειψις φαντασίας και αωδωρητισμού. Θέλετε να τα έτακτο, ποιήσιν όλα και φοδούμαι ότι αυτό δεν σας εξυμνιήσει εις το να απολαύσετε την ζωήν. Ο γάμος σας θα βραδύνει ακόμη. Θα γίνη κατά τρόπον καπως άπροσδοκητόν, έπειτα από ένα αισθημα, το οποίον πολύ δλίγον θα συμπεριλάβετε. Αρκετά ίκανοποιητικός. Θα έννοηση επίσης και από οικονομικής άποψεως.

Τ. Σ. Γ. Υ. Α. Ν. Α. Ν. Δ. Ι. Α. Ο. Λ. Ι. Α. Ρ. Α. Ν. Χ. Α. Ν. Α. — Ο χαρακτήρ σας δεν είναι πολύπλοκος, είναι μόνο λογικός— αξιόβηρητος. Χαώδης φυσική κατάσταση έλλειψις αισθηματικού προσανατολισμού, διαρκείς αμφισβητήσεις και ύπανωχωρήσεις εις τα αισθηματά και τας σκέψεις σας. Έμφανίζεται έναλλαξ διάφορα πρόσωπα, χωρίς κανένα από αυτά να είναι το δικόν σας πραγματικά. Ζηλότυπος και μνηστικός διαθέσις. Κατά βάσιν πολύ ευγλωστία. Έλλειψις βελήσεως. Το όπλον σας εις την ζωήν είναι η άδυναμία. Θα ένπνευσετε πολλά αισθηματά, αλλά θα δυσκολευθήτε πολύ να τα συγκρατήσετε. Διαθέσις διαρκώς μεταβαλλομένη. Ο γάμος σας θα βραδύνει. Θα γίνη κατόπιν αισθηματικός, εις το οποίον δεν θα παύσετε τον πρωτεύοντα ρόλον. Οπωσδήποτε, θα σας δώση μερικάς ίκανοποιήσεις. Αγαπήτη μου φίλη, διαβάστε τα έλαττωματα που σας σημειώσω και που άλλωστε δεν είναι τα μόνα. Είναι η καλύτερη συμβουλή που μπορεί να σας δώσω.

Α. Λ. Ε. Κ. Ο. Ν. Α. Α. — Η ζωή σας άκόλουθη ένα ρυθμόν τελείως άσυνυρτόν. Σας λείπει η ίκανότης της προσηλωσεως και της προσαρμογής. Σας χαρακτηρίζει μία άσπίσις εις όλα. Το μέλλον σας παρουσιάζει πολλά σκοτεινά σημεία. Η ζωή σας θα είναι αρκετά τυραχωδής. Βλέπω όμως μίαν πιθανότητα άποκτήσεως χρημάτων μάλλον συντόμως.

Α. Τ. Υ. Χ. Κ. Δ. Α. Τ. Ρ. Ι. Π. Ο. Λ. Ι. Α. Ν. — Φίλε μου, στη ζωή δεν πρέπει να καθέσται κανείς με σταυρωμένα τα χέρια και να περιμένει έλπίσαντας μόνον, χωρίς να κάνει τίποτε. Σεις δε ακριβώς δεν κάνετε τίποτε. Έχωρακτρίστε τον έαυτόν σας ως άτυχον και νομίζετε ότι εξωσλήσате το χρέος σας προς τον έαυτόν σας και την ζωήν. Δι' όνομα του Θεού! Πορτε ένα μαστιγίον και μαστιγώσате την δραστηριότητά σας. Μπορείτε να κάμετε όχι άλλως, αλλά πολλά πράγματα, άρκει να καταπολεμήσετε τη θανάσιμη μικροψυχία, που σας χαρακτηρίζει. Μην άποκοιμίζετε την πρωτοβουλία σας. Για σας είναι περριτό να κάμω προβλέψεις. Και το πρώτον και το δεύτερο από αυτά που μω γράφετε μπορείτε άσφαλώς να τα επιτύχετε. άρκει να το θελήσετε. Και σεις δεν το θέλετε σήμερα. Απλάς το επιθυμείτε. Ο δραστήριος άνθρωπος και εις έκτασιν ένωσις μόνον τετραγωνικού μετρου μπορεί να δημιουργήση.

Κ. Ρ. Η. Τ. Ι. Ο. Ν. Τ. Η. Σ. Ε. Ρ. Ι. Δ. Ο. Σ. Κ. Ρ. Η. Τ. Ι. Κ. Ο. Υ. Λ. Α. Ν. — Δεν βλέπω πιθανότητα επαναλήψεως της συγκινήσεως σας ζωής. Αμφιβάλλω, άλλως περιπέτειας. Η ζωή όμως θα σας έννοηση αρκετά εις το μέλλον και θα σας έξασφαλίση μίαν ίκανοποιητικήν άποκατάστασιν. Πρέπει να άργώτερα. Η υπόθεσις της όριστι

κής διαλύσεως του πρώτου γάμου σας θα σας κουράση πολύ και θα σας φέρη πολλές φορές εις αδέξιοδον. 3) Με σημαντικήν καυσωτήρσιν. Πάντως, εις το μέλλον, θα έννοηση επί του οικονομικού πεδίου. 4) Βελτίωσις άσπαστης και με πολλήν άποκαρρωρήσει. Φόδος χειροτερεύσεως δεν υπάρχει. 5) Όχι. Αλλά την έχετε κάμει τέτοια, ώστε να μην μπορεί πια να σας όσση και μίαν πραγματοική ευχρηστία.

Π. Ο. Ν. Ε. Μ. Ε. Ν. Η. Ν. Κ. Α. Ρ. Δ. Ι. Α. Γ. Σ. — Ζητάτε πολύ άργα τη συμβούλή μου, έτσι που δεν ξέρω πια αν θα σας χρησιμεύση σε τίποτε. Ουνωσδήποτε και να προκειται να σας λυπηθώ, θα σας κλήσω με ειλικρίνεια να άδύα έκδασιν. Δεν μπορεί να σας πω ότι θα γίνη τίποτε άπ' ό,τι περιμένετε. Ο φίλος σας δεν σας άγχαπτα. Έρχεται μαζί σας μόνον από οίκτον. Όρισμένα γεγονότα θα τον άποκαρρύνουν συντομώτατα από κοντά σας και θα στρέψουν άλλοι την προσοχήν του. Επεί πλέον, το μέλλον του είναι σκοτεινόν και άδύαδον. Και αν θα ήθελε, δεν θα ήτο δυνατόν να κάμει γάμον μαζί σας. Και τώρα ακούστε με. Μοντεύω όλα όσα έχω συμβή μετ'ό σας. Λοιπόν σας λέγω ότι καμμία καταστροφή δεν είναι άπρόβλεπτος. Ό,τι έγινε, έγινε. Η ζωή σας επιφυλάσσει αρκετάς χαρές, αν έχετε την δύνημιν να περιμένετε. Μην άπογοητεύεσθε. Πρέπει να δείχhτε περισσότερο θάρραλα και ύπερηφανία. Με νοιώθετε, Γράφετέ μου και πάλι.

Β. Ε. Ρ. Ε. Ρ. Ο. Ν. Β. — 1) Δυστυχώς όχι. Το ταξίδι αυτό έρίκαται μάλλον στη φαντασία σας. 2) Ναί, αλλά πρέπει να προσέξετε διότι δεν θα έννοηση. Με την ημερήσιον κάπως έξασλιν κατάστασιν, στην οποίαν βρίσκασθε, είναι άδύνατον να ένπνευσετε ένα σωδον άσπαστη σε μία γυναίκα. Με καταλαβαίνετε; Δεν έχετε προσεκτικότητα. 3) Το μέλλον σας θα έξασληθή από την προνομήν διαβόησιν του χαρακτήρος σας. 4) Πρός το παρόν ζήτε στα σύνεφα. Προσέχhτε και άντιμετωπίζετε τη ζωή όπως είναι και όχι όπως την φαντασίζεσθε.

Ε. Λ. Ε. Ν. Α. Ν. Χ. — Χαρακτήρ άπότομος και όχι συνετής. Είσατε έναλλαξ σκληρά και τρυφερά, χωρίς να είσατε εις όσιν ούτε σεις η ίδια να διαγνώσετε το βάθος της ψυχής σας. Αίσθημα τάσεως, αλλά όχι με γαλήνη καλαισθησίας. Την ζωή σας έχωρακτρίσει ως τώρα μία διαρκής λιποψυχία έμπρός στην πραγματοποίησιν. Σας διακρίνει μία απαισιοδοξία και μία έλλειψις άυτοπεποιθήσεως, που σας κάνουν να τα βλέπετε διαρκώς όλα μαύρα. Η ζωή σας έμφανίζεται προς το παρόν αρκετά στερηρά. Θα άποκτήσετε έκείνο που έπιθυμείτε συντόμως. Σας άγαπώ, αλλά δεν έχετε την δύνημιν να θεριμώσετε το αισθηματά των. Φαντάσμαι ότι δεν θα δυσκολευθήτε να επιληφθήτε τι θέλω να σας είπω με όσα σας γράφω.

Α. Τ. Υ. Χ. Ο. Ν. Α. Γ. Ρ. Ι. Π. Ο. Λ. Ι. Α. Ν. — Μετάθεσις σας δεν εμφανίζει πιθανότητα συντόμου πραγματοποίησεως. Παρ' όλας ένέργειας σας δεν καθαρώνετε ως σήμερα να έρρητε το κατάλληλον μέσον, με το οποίον θα μπορούσε να πραγματοποιήση. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να άπογοητεύεσθε, ούτε ότι πρέπει να τοδοκίσετε τον έαυτόν σας. Παρά τας σημερινάς δυσχερείας, η ζωή θα σας επιτρέψη να άπολαύσετε έκείνο που επιθυμείτε και θα σας ίκανοποιήση τελικώς. Η ιδέα της μεταβέσεως σας έχει καταστή δύστυχως έμμοιος και έδηλητήρισε μέχρι τούδε την ζωήν σας. Θα πραγματοποιήση τελικώς, αλλά βραδύτερον.

Κ. Α. Ρ. Ε. Κ. Λ. Α. Ε. Μ. — Θα υποβείτε από το αίσθημα σας, διότι δεν θα διατηρήτε με την ίδιαν θερμην εκ μέρους του φίλου σας, ενώ τούτωντων θα γίνη περισσότερον έντονον σε σας. Δυστυχώς, δεν βλέπω περιπτώσιν συντόμου γάμου. Η ύποθεσις αυτή εμφανίζει συνεχής αιδόλος. Η υγεία σας δεν είναι σταθερά. Έν τούτοις δεν σας έπαισιεύω κίνδυνον. Η κοινωνική σας θέσις θα βελτιωθή σημαντικώς εις το μέλλον. Πρός το παρόν τίποτε το άσπασμειώτον. Δεν δημιουργείται ζωηράς συμπάθειας γύρω σας λόγω του χαρμακτρός σας. Δεν βλέπω όμως σωδω

ράς έχωρακθαι. Το συναικείον δεν παρέχει πολλές έλπίδας, τούλαχιστον προς το παρόν. Α. Κ. Α. 810. — Το σημείωμα που μω έστέλετε έλάσχη, με έξυπνιζει, διότι δεν μω δείχνει την κίνησιν, έλασθή τον ζωικών παλμών του άτόμου. Είσατε χαρακτήρ στενόκαρδός και πολύ μικρολόγος. Τα αισθηματά σας δεν είναι βαδαιά. Σας λείπει η δύνημιν της στοργής και της άσπασίσεως. Αι διαθέσεις του προσώπου δια το οποίον μω γράφετε, παρ' την ειλικρίνειάν των, δεν εμφανίζουν πιθανότητα γάμου. Τον θεωρώ άπίθανον προς το παρόν. Ο. Α. Ν. Ε. Ρ. Ι. Τ. Ω. Ν. Λ. Σ. Τ. Ω. Ν. — Χαρακτήρ επιπόλαιος, άσπαστος και στρυφνός. Πολλά αντιθέσεις. Είσατε εκ φύσεως μεμφίμοιος και καχύποπτος. Σας χαρακτηρίζει μία περιδυσας ματαιοδοξία και μία έπικινδυνος φαντασιοπληξία. Το μέλλον σας δεν εμφανίζει προοπτικήν γαρήης εξέλιξεως. Η ζωή σας θα κυλήσει με μεγάλας βραδύτητα και συνεχείς άμφισβητήσεις. Η ίσορροπία θα έκτάθη πολύ βραδύτερον. Ι. Τ. Ρ. Ι. Π. Ο. Λ. Ι. Α. Ν. Ο. Ν. Α. — Να μω στείλετε ένα άπόκομα έπιστολήν του προσώπου που σας ένδιαφέρει.

Α. Ρ. Ε. Λ. Ο. Κ. Λ. Η. Μ. Α. — Και σεις να κάμετε το ίδιο. Μία πληγή για πά ν τ α, Πύργον. Όσα μω γράφετε για το γραμματόσημο μω είναι τελείως έγνηστα. Άπολαύνω λάθος της γραμματείας του περιβέντου και άπαύτως δεν υπάρχουν... προηγούμενα μαζί σας, πρέπει να τα συγκρατήσετε. Ε. το, άγαπήτη μου φίλη; Δεν πρέπει να νομίζετε ότι το περιβέντον ούτως... κατασχεθεί και παραύτως ότι θέλει να σας έκμεταλλευθή. Κάθε μήνα, λόγω του πλήθους των επιστολών, συμβαίνουν 2, 3 ή και 5 λάθη, από τα οποία το περιβέντον κερδίζει το κολοσιανόν ποσόν των 10, 15 ή 25 δραχμών! Το πρόημα είναι δέδισαν πολύ σπουδαίο! Τέλος, πάντων, η ποίρα σας ήταν να είσατε και σε άλλα ένωσις από το λάθος αυτό. Κάμετέ μου λοιπόν την χάριν να συγκρατήσετε το περιβέντον, που παρ' όλην μεταλλωγή κατά τόσα πρωτοφανή (!) τρέπον και έμμενα που δεν φαίται σε τίποτε. Απολαύετε ζηλότυπος και απαισιοδόξος. Έλλειψις άυτοπεποιθήσεως. Ύγεια επισημάλως. Πρέπει να την προσέξετε ιδιαίτερος. Το αίσθημα σας είναι πρόωρον και δεν εμφανίζει δυστυχώς πιθανότητα άξιοσμενιάς μελλοντικής εξέλιξεως. Θα διατηρήση επί άρκετόν διάστημα, τε λικώς όμως θα σας κάμει να ποιήσετε. Η παρηγορία όμως θα έκτάθη άσπαστως και πολύ σύντομα. Έν σας είναι δυνατόν, συγκρατήθη.

Θ. Ε. Α. Τ. Ρ. Ι. Ο. Ν. — Ο γάμος σας δεν μπορεί να πραγματοποιήση προς το παρόν, διότι δεν έχετε άκόμη ρυθμίσει την ζωήν σας, πράγμα, το οποίο άπαραίτητον. Μην έξασπείτε ότι ο γάμος δεν είναι υπόθεσις λόγων και φαντασίας, αλλά υπόθεσις έργων. Άνολογώσhτε λοιπόν τας ύποχρεώσεις σας και κάμετε ό,τι πρέπει. Οπωσδήποτε, το πράγμα αυτό θα βραδύνει αρκετά. Είς την ζωήν σας θα προσδύσεται. Χρειάζεται όμως να δείξετε μεγαλύτερον έπίδοσιν και σταθερότητα από ό,τι κάνετε σήμερα. Καταπολεμήστε επίσης την άδύαδον, την άμφισβητήσιν και την άναποκαρρυστικότητα από την άποκαρρυστικότητα. Η οικονομική σας κατάσταση είναι σήμερον άδύαδον, θα βραδύνει σε σταθερότητα. Α. Ρ. Α. Π. Α. Κ. Ι. Χ. Χ. Χ. — Είσατε χαρακτήρ στρυφνός, δύστροπος και άσπαστος, δύστροπος. Πολλοί μεμφίμοιος και μικρολόγος. Έλλειψις όρμης και ζωηρότητας. Τα αισθηματά και οι σκέψεις σας τελείως άκαθάρστα. Ζηλόφονείτε άκόλως. Είς την ζωήν βαδίζετε με συνεχής έλγυρος. Νωδρός και έλασχησας βραστήριος. Έγώστης και δύσπιστος προς τον έαυτόν σας και τους άλλους. Σταδιοδρομία όχι συνετής. Πολλά έμπόδια εις τας προσπάθειάς σας. Δεν υπάρχει επί το παρόντος περιπτώσιν γάμου. Μ. Ε. Ρ. Κ. Α. Ν. Θ. Ε. Σ. Α. Λ. Ο. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. — Ο χαρακτήρ σας παρουσιάζει κάποιαν έρρητότητα, που είναι άποτέλεσμα της ύπερφοχής της λογικής επί της αισθηματικότητος σας. Διαθέσις μοχθηρική. Άνάμικτος και άδύα

λακτός στάς άποφάσεις σας. Πόθος διακρίσεως και έπιβόλης. Έξιδανικέστε άσπαστως και πράγματα και παραμορφώνετε την πραγματικήν εφιν των. Θα προσδοκώτε και μάλιστα θα διακριθήτε εις την σταδιοδρομίαν σας, η οποία, μολοντί περιωρισμένη, θα σας είναι αρκετά εύκολος και ταχεία. Προσέξετε όμως διότι θα προκαλέσετε δια της στάσεως σας άντιπάθειας και άντιπάθειαι. Οικονομική κατάσταση περιωρισμένη, αλλά όχι στενόκαρδός. Γάμον σύντομον δεν βλέπω. Βραδύτερον και κατόπιν αίσθηματος. 61—66—33 Κ. — Η σημερινή ζωή σας εμφανίζεται αρκετά στενόκαρδός και περιωρισμένη. Όρισμένα γεγονότα έχον μαράν την ένεργητικότητα σας. Είσατε δλίγον φαντασιοπληκής και έγωιστρια. Αρκετά άφρημένη και άνικακος να προσηλωθήτε σε κάτι σωδωρό. Είς τας έκδηλώσεις σας σας χαρακτηρίζει κάτι το άπρότομον, που δεν σας δημιουργεί πολλές συμπάθειας. Η αισθηματική ζωή δεν σας έννοει προς το παρόν. Θα σας συνοδεύση όμως βραδύτερον και θα σας οδηγήση εις ευτυχίαν γάμου. Θα έρρητε συντόμως έγώσασιν και θα βελτιώσετε την οικονομικήν σας κατάσταση.

Ν. Β. Μ. Α. Ρ. Α. Ν. — Το αίσθημα σας δια τον άνθρωπον που μω γράφετε είναι πολύ χαλάρον. Αντιθέτως το αίσθημα του φίλου σας είναι πολύ περισσότερο έντονον. Ο γάμος σας πάντως δεν θα είναι δυνατόν να πραγματοποιήση πρό της παρελούσεως μακρού χρονικού διαστήματος και άμφιβάλλω πολύ αν η άγάπη σας θα έχη διατηρηθή ως τότε. Διά τούτο είμαι απόλυτως επιφυλακτική και εις το ζήτημα του γάμου σας. Όσον άφορά το άλλο πρόσωπον, δεν πρέπει να το δίδετε έμπιστοσύνην και πρωτίστως πρέπει να πωύσετε να έρρησθε εις συνεχής μαζι τον. Ας πραγματοποιήση το ζήτημα με τούς οικείους σας. Είς καταστροφικήν περιπτώσιν, θα σας συνεδούλευα να μην διατάσετε. Π. Ο. Ν. Ε. Μ. Ε. Ν. Η. Ν. Κ. Α. Ρ. Δ. Ι. Α. Γ. Σ. — Σας σημειώνω διότι αι έλπίσεις άποκαταστάσεως σας είναι άκόμη έλασχητον. Ο φίλος σας είναι χαρακτήρ δραμητικός, αλλά ένωσις θα έπιπύσας. Η άπόφασίς του να ένωσh μαζί σας δεν είναι σταθερά, δια τούτο θα έπρεπε να έπιπύσας μίαν όριστικήν έξήγησιν μαζί του. Διαφορετικά, το αίσθημα αυτό μόνον λήψας θα πικρύνει θα σας φέρη. Από την οικογένειάν σας, δεν πρέπει να περιμένετε καμμίαν έμφανισιν. Ζήτε, άλλωστε, εις μίαν άσπαστησιν, που σας μασαίνει και σας θείρει. Αυτό είχα να σας πω. Ε. Α. 12. — Πρόκειται περί νεανικού αισθηματος άκοκτα σωδωρού, αλλά χωρίς προοπτικήν δια το μέλλον. Ο φίλος σας είναι άδύνατος χαρακτήρ και έρρηστικος άκόμη εις χαώδη φυσικήν κατάσταση. Είναι αρκετά άτομος και χωρίς άπαιτημίες, κατά άτομους και χωρίς άπαιτημίες. Κατά βάθος άνηρη πρωτοβουλία. Κατά βάθος άνηρη κακός, αλλά χωρίς μεγάλην ζωικήτητα. Όρισμένα γεγονότα θα συντελέσουν εις το να άναπαύση γαλύτερας δραστηριότητας. Ο δόμος της ζωής του εμφανίζεται άρκετά δύσκολος. Οικονομικώς και άποκαρρυστικώς άνηρη. Δεν υπάρχει καμμία περιπτώσιν γάμου. Μ. Ε. Λ. Α. Χ. Ρ. Ο. Ι. Ν. Ο. Υ. Λ. Α. Ν. — Χαρακτήρ τρυφερός, αλλά έστομος και άναποκαρρυστικός. Είς τας σχέσεις σας με τούς άλλους σας έχωρακτρίζει μεγάλην ένοσηνότητα. Πολύ κοινότοπος και κρηνηνός. Έξασπείσθε δια την έντύπωσιν πλήρους αισθηματικής ψυχρότητας και άπασθειας. Προσέξετε το ζήτημα του έρωτος, διότι δεν έννοώσθε. Ο γάμος σας βραδύνει πολύ. Θα είναι κατόπιν άμειβασίας συμπάθειας. Οικονομική κατάσταση κατά τα πρώτα σας θέματα άρκετά δύσκολος.

Α. Τ. Υ. Χ. Ο. Ν. Ε. Π. Ι. Σ. Τ. Η. Μ. Ο. Ν. Α. — Διαβέβω όλα τα στοιχεία, που σας όδηγούν εις την σημερινήν σας άποφάσεισιν. Δεν μπορεί όμως να παρέλθω άπαρρητήριον το γεγονός ότι είσατε προικισμένος με άπαιτούμενα πνευματικά και φυσικά προσόντα, δια να ύπομείνετε την άτυχίαν και να συνεχίσετε την πάλιν. Αλλά δεν υπάρχει ένας δόμος δια να συνεχίση κανείς την πάλην. Ένας άγωνιστής πρέπει να έξαρκετά να ύποχωρή, δια να έρρη

τάς άπαρρητήριους δάσεις που θα του έπιδρεύουν την νίκην έξορμησιν του. Είναι άκρίως η περίπτωση σας. Έχετε άκόμη ήρεμίας, περιούλα, γής και άνακωγωνισσεως. Διά τούτο η σκέψις σας να παραιμείρεται — όχι να εγκαταλείφεται — άρισμένης επιδιώξεως σας, είναι όρθη. Θα επιτύχετε εις αυτήν. Το πράγμα από πολλών άποψεων θα είναι έπωφελές για σας. Όσον άφορά την ένδειαν σας, άποκαρρύνετε την ιδέα ότι κινδυνεύει. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι είναι απόλυτως ίκανοποιητική η πάσις ότι δεν ρηξήει προσοχήν. Και τώρα για το μέλλον. Η βεβήκότης που σας διακρίνει είναι άξιόλογος. Σας έλπιε όμως η ίκανότης τών έλγυνών και της προσαρμογής. Δυστυχώς, άρρηστικώς έλλας να περάσουν έκεί που θα είσατε ένδεδειγμένος μάλλον σεις. Έχω την πεποίθησιν και αυτήν θέλω να σας μεταδίδω ότι τελικώς θα ύποκαρρύνετε και θα είπαλθήτε. Δεν σας κρύβω όμως ότι ό δρόμος θα είναι δύσκολος και επίπονος. Θα σας συνοδεύη όμως βραδύτερον και θα σας οδηγήση εις ευτυχίαν γάμου. Θα έρρητε συντόμως έγώσασιν και θα βελτιώσετε την οικονομικήν σας κατάσταση.

Α. Τ. Υ. Χ. Ο. Ι. Ν. Ο. Υ. Λ. Α. Ν. — Είσατε άρκετά νέος άκόμη, δια να άπελπίζετε. Η ζωή σας παρουσιάζει άκόμη άρκετάς δυσκολίας, και πρέπει να έχετε το θάρρος να τας άντιμετωπίζετε. Το στρατιωτικό σας ζήτημα θα διευθετηθή καί' εύχην. Η οικονομική σας κατάσταση σεις δεν είναι πολύ εύχαιστος. Θα έχετε συχνάς διακυμάνσεις τελικώς όμως θα κατορθώσετε να δημιουργήσετε μίαν άνεξάρτητον θέσιν. Άποφύγετε τας έρωτικές περιπέτειας. Δεν σας έννοουν. Θα συνάψετε έπωφελή γάμον εις άριμον ηλικίαν. Γ. Λ. Υ. Κ. Ε. Ι. Α. Ν. Χ. Α. Β. Α. Ν. Ε. Ζ. Α. Ν. 20. — Είσατε άρκετά τρυφερός χαρακτήρ, αλλά πολύ επιφυλακτικός και πολύ περιωρισμένος. Παραύτως έκουσις τας έκδηλώσεις σας και άποφύγετε εις ίδιουσυγκρασίας θα έλθετε εις έπαρην με την ζωήν. Αισθηματά άρκετά ευγενικά, αλλά όχι πολύ θερμά. Γενικός, άλλωστε, σας έχωρακτρίσει μία μεγάλη ιωβήκότης και άδιοφορία. Δεν κατορθώσατε ως σήμερα να έρρητε πραγματικώς ένδιαφορία. Διότι σας προφυλάτουν από άσκοπα και έπικινδυνα πασάστρα θέματα. Θα γνωρίζετε βραδύτερον τον πραγματικόν έρωτα και δια μέσου αυτού την ευτυχία. Πρέπει όμως να ένεπε ύπομνησιν, διότι η μεταβολή του σημερινού ρυθμού της ζωής σας βραδύνει άκόμη άρκετά.

Ι. Λ. Ε. Ν. Α. Ν. Χ. — Είσατε χαρματό άκόμη τρυφερός και ευγενικός. Δεν στερείσθε θάρρους, το καλόν όμως είναι ότι μικρολογείτε και μεμφίμοιρεται δι' όλα. Δώστε μίαν μεγαλύτερη έλευθέρην στη ζωή σας και δεν θα έχετε να μετανιλήσετε γι' αυτό. Η ζωή σας σημαίνει μίαν πάσιν άνόδον, η οποία προσοινίζεται μίαν δέδισαν καλύνουσιν. Όθεται της ζωής σας θα μεταβλήθουν συντόμως. Αίσθηματικός, δεν έννοώσθε απόλυτως. Ν. Γ. Σ. 3. — Ο φίλος σας είναι καλός χαρακτήρ και τα αισθηματά του άπέναντί σας άρκετά θερμά. Όθεται όμως να σας προσδοκήσh ότι η σκέψις που γάμου είναι πολύ πρόωρος. Άρκεσhτε προς το παρόν στο μεταξύ σας είδύλλιον και αν σας ίκανοποιή συνεχιστέ το. Μην ζητάτε όμως περισσότερα, διότι άπλόστατα δεν υπάρχουν. Όφείλω άκόμη να έπιπύσας ότι άμφιβάλλω πολύ δια την σταθερότητα και την δίδεισιν του αισθηματος του φίλου σας. Δυστυχώς δεν μπορεί να σας πω τίποτε άλλο.

Μ. Ι. Υ. Α. Δ. Α. Φ. Α. Ρ. Ι. Π. Ο. Λ. Ι. Α. Ν. — Το ταξίδι σας θα άναβλήθη για μακρόν χρονικό διάστημα. Είναι συνεπώς περιττόν να άνησχητε. Το αίσθημα του φίλου σας είναι άπόλυτως έλικρινές και πολύ θερμόν. Όρισμένα γεγονότα θα σας συνδέσουν βραδύτερον περισσότερον και θα διευκολύνουν την ένωσην σας. Πρός το παρόν, όμως τα πράγματα δεν πρόκειται να σημειωσύν καμμίαν πρόοδον. Είσατε και οι δύο τρυφεροί και συμπάθειος χαρακτήρες, έχωρακτρίσμενοι απόλυτως δια μίαν κοινήν ζωήν.

Μ. Ε. Λ. Α. Χ. Ρ. Ο. Ι. Ν. Ο. Υ. Λ. Α. Ν. — Είσατε άρκετά άκνηρη για μακρόν χρονικό διάστημα. Είναι συνεπώς περιττόν να άνησχητε. Το αίσθημα του φίλου σας είναι άπόλυτως έλικρινές και πολύ θερμόν. Όρισμένα γεγονότα θα σας συνδέσουν βραδύτερον περισσότερον και θα διευκολύνουν την ένωσην σας. Πρός το παρόν, όμως τα πράγματα δεν πρόκειται να σημειωσύν καμμίαν πρόοδον. Είσατε και οι δύο τρυφεροί και συμπάθειος χαρακτήρες, έχωρακτρίσμενοι απόλυτως δια μίαν κοινήν ζωήν.

Μ. Ε. Λ. Α. Χ. Ρ. Ο. Ι. Ν. Ο. Υ. Λ. Α. Ν. — Είσατε άρκετά άκνηρη για μακρόν χρονικό διάστημα. Είναι συνεπώς περιττόν να άνησχητε. Το αίσθημα του φίλου σας είναι άπόλυτως έλικρινές και πολύ θερμόν. Όρισμένα γεγονότα θα σας συνδέσουν βραδύτερον περισσότερον και θα διευκολύνουν την ένωσην σας. Πρός το παρόν, όμως τα πράγματα δεν πρόκειται να σημειωσύν καμμίαν πρόοδον. Είσατε και οι δύο τρυφεροί και συμπάθειος χαρακτήρες, έχωρακτρίσμενοι απόλυτως δια μίαν κοινήν ζωήν.

Είσατε καθ' όλα μία γοητευτική ύπαρξις. Ψυχική ευγένεια, διακρίσεις και άπαστως αίσθηματά. Είσατε καμωμένη για να άπολαύσετε την ζωήν και όχι για να ύποβείρεται αυτήν. Όργανικός παρουσιάζετε μίαν άδύναμιν, όχι σωδον όμως και πρό πάντως ούδώς άνησχητικήν. Διά το προσέχh μέλλον, τίποτε το ίδαιτέρως άξιόσμενιόν. Άκούετε μίαν πραγματικήν γοητείαν γύρω σας, προσέξετε όμως διότι αν αυτή είσα δύνατον να σας όδηγήση εις μίαν έπικινδυνον όσσην. Γάμος όχι σύντομος. Θα προκύψουν έμπόδια μάλλον άνωτέρωθεν. Θα πραγματοποιήση βραδύτερον και θα είναι κατόπιν αίσθηματος. Διά τόν φίλον σας πρέπει να είσατε απόλυτως ήσυχος. Σας άγαπά με ειλικρίνεια. Δεν έρρησεται όμως εις όσιν να πραγματοποιήση σημερινόν γάμον μαζί σας. Μ. Κ. Π. Ε. Υ. Τ. Χ. Ι. Σ. Μ. Ε. Ν. Η. Ν. Κ. Α. Ρ. Δ. Ι. Α. Γ. Σ. — Ο φίλος σας είναι συμπάθειος χαρακτήρ, εύθυμος, αίσθητικός και πολύ άνακτός

Θησαυρός

